

เรียน ศิษยาภิบาล

หากว่า

แกะ

สามารถ

พูดได้

ราล์ฟ วี เรย์นัลด์ส

Dear Pastor, If the Sheep Could Speak by Ralph V. Reynolds

คำนิยมโดยนาถเนี่ยล เอ เออร์สัน

ศูนย์ศึกษาพระคริสตธรรม
สหคริสตจักรเพนเตคอสแห่งประเทศไทย
96/2 บ. หลังกฤษกร ต. ดอนศิลา
อ. เวียงชัย จ. เชียงราย 57210
โทร. 01-2877940, 053-736294

อุทิศแด่

ไอทิส เอ มอร์

แคลเรนซ์ แอล ครอส

อาร์เธอร์ ดาร์วินนิ่ง

ออสการ์ ไวกา

ผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ที่ท่าน ผู้ให้แรงบันดาลใจ และมีอิทธิพลต่อข้าพเจ้าในแบบฉบับของ
ตนเอง ในเวลาช่วงแรกของการรับใช้ของข้าพเจ้า

คำนำ

ข้าพเจ้าพยายามเขียนหนังสือเล่มแรกในปี 1953 *Making Full Proof of Our Ministry* (จงกระทำพันธกิจของเราให้สำเร็จ) หลายปีต่อมา ข้าพเจ้าได้เขียนหนังสือสำหรับผู้รับใช้เล่มที่สอง เรื่อง *All Things To All Men* (คนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง) และในเวลาอันสั้น ข้าพเจ้ากำลังพยายามจะเขียนหนังสือเล่มที่สามที่เกี่ยวกับผู้รับใช้

ข้าพเจ้าไม่ถือว่าตนเองเป็นผู้มีอำนาจ แต่หลังจากเทศนาข่าวประเสริฐมาเป็นเวลาห้าสิบสองปี ก็ไม่สามารถถือว่าเป็นผู้เริ่มหัดได้ ในระยะเวลาห้าสิบสองปีนี้ ข้าพเจ้าได้เห็นบางอย่างที่ทำให้เจ็บปวดใจเป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าเชื่อว่า มีหลายคนพยายามเป็นศิษยาภิบาลโดยที่พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกให้มาเป็น ปัญหาสำคัญของคนเหล่านั้นคือ เขาไม่ได้อยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า เขาไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้รับใช้ เขาอาจจะประสบความสำเร็จอย่างมากในฐานะผู้ทำงานคริสเตียนคนหนึ่ง ในคริสตจักรภายใต้การนำของศิษยาภิบาลที่แน่วแน่ หรือในฐานะผู้ช่วยกับต้น ชีวิตของเขาอาจเกิดผลได้ แต่ในฐานะกับต้นผู้คุมเรือแล้ว เขารังแต่จะสร้างความวุ่นวาย

ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนถ้อยคำเหล่านี้เพื่อประชดประชันหรือวิพากษ์วิจารณ์ แต่ปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะช่วยเหลือและหนุนน้ำใจแต่ละท่านให้เป็นผู้ทำงานที่ประสบผลสำเร็จในน้ำพระทัยของพระเจ้า

หลายปีมาแล้ว ข้าพเจ้าเป็นศิษยาภิบาลในคริสตจักรที่ดีแห่งหนึ่งทางตะวันออกเฉียงเหนือของ รัฐออนแทรีโอเป็นเวลาสี่ปีครึ่ง ศิษยาภิบาลหนุ่มคนต่อมาคิดว่า มีหลายสิ่งที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไข เขาจึงดำเนินการแก้ไข เมื่อเขาแก้ไขเสร็จเรียบร้อย คริสตจักรแยกออกเป็นสามทาง คริสตจักรอีกแห่งหนึ่งที่ข้าพเจ้ามอบให้ผู้อื่นไปถูกปิดลงถาวรและอาคารก็ถูกขายไป ครอบครัวสิบสองครอบครัวกระจัดกระจายกันไป ข้าพเจ้าหวังเหลือเกินที่จะกล่าวว่า มีเพียงคริสตจักรสองแห่งนี้เท่านั้นที่ทนทุกข์เช่นนี้ แต่ข้าพเจ้าได้เห็นสิ่งเดียวกันนี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า หลายครั้งมากมาย

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมีภาระหนักในการพยายามที่จะเขียนหนังสือถึงผู้รับใช้ทั้งหลายเป็นครั้งที่สาม ใจความสำคัญของหนังสือเล่มนี้อาจสรุปออกมาได้คือ "ผู้เลี้ยงแกะนำฝูงแกะ ไม่ใช่ไล่ฝูงแกะ ถ้าฝูงแกะถูกไล่แล้ว แกะทั้งหลายก็จะกระโดดผ่านทุกช่องในรั้ว ถ้าผู้เลี้ยงแกะเป็นผู้นำ แกะก็จะตามเขาไปผ่านหุบเขามืดและทางอันตราย"

ถ้าหนังสือ *เรียนศิษยาภิบาล หากว่าแกะสามารถพูดได้* (*Dear Pastor: If the Sheep Could Speak*) เล่มนี้สามารถช่วยเหลือศิษยาภิบาลและผู้รับใช้ให้กลายเป็นผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริง ผู้ซึ่งรัก นำทางและเต็มใจที่จะให้ชีวิตของตนแก่ฝูงแกะแล้ว หนังสือเล่มนี้ก็จะบรรลุล่วงวัตถุประสงค์ตามที่ได้เขียนขึ้นมา

ราล์ฟ วี เรย์นัลด์ส
เซอร์รี บริติชโคลัมเบีย แคนาดา

คำนิยม

อาจารย์รอล์ฟ เรย์นัลด์สเป็นผู้รับใช้ที่ก่อให้เกิดผลกว้างออกไปถึงทุกส่วนของโลก เขาเป็นศิษยาภิบาล มิชชันนารีในเกาะจาเมกา ได้เขียนหนังสือและหลักสูตรศึกษาพระคัมภีร์เอาไว้มากมายซึ่งสัมผัสชีวิตของคนจำนวนมาก นอกจากนี้ ยังเคยดำรงตำแหน่งเจ้าอธิการภาคของ United Pentecostal Church (สหคริสตจักรเพ็นเทออสต์) เคยเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนสอนพระคัมภีร์ และปัจจุบันดำรงตำแหน่งสมาชิกคณะกรรมการกิตติมศักดิ์ของ United Pentecostal Church International (สหคริสตจักรเพ็นเทออสต์ระหว่างประเทศ)

เมื่อกล่าวถึงบทบาทของผู้ชายคนหนึ่งในคณะเพ็นเทออสต์ที่เชื่อพระเจ้าองค์เดียวแล้ว เราจะเห็นผู้ที่มีประสบการณ์อย่างโชกโชนในพระกิตติคุณ เวลาหลายปีที่เขาได้รับใช้อย่างประสบผลสำเร็จทำให้เขามีข้อได้เปรียบพิเศษในการมองย้อนกลับไปในอดีต เห็นหลุมพรางที่ห้อมล้อมผู้รับใช้ที่ทำงานพระเจ้า รวมทั้งเห็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นมากพอๆ กันในชีวิตส่วนตัวของเขา ควรจะสังเกตเป็นพิเศษว่า หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่หนังสือของผู้เริ่มหัด แต่เป็นหนังสือของผู้ที่ได้รับความเคารพและเกียรติเนื่องด้วยการประกาศแผ่นดินของพระเจ้าตามหน้าที่อย่างสัตย์ซื่อ เมื่อศึกษาส่วนลึกและความหมายที่ลึกซึ้งของหนังสือเล่มนี้ ท่านจะมีความเข้าใจงานของพระเจ้าทางคริสตจักรได้มากยิ่งขึ้น ผู้รับใช้และธรรมิกชนของพระเจ้าทุกคนควรมีหนังสือเล่มนี้เป็นสมบัติของตน อาจารย์เรย์นัลด์สไม่เพียงแต่ตั้งชื่อหนังสือที่ไม่เหมือนใครเท่านั้น (*เรียนศิษยาภิบาล หากว่าแกะสามารถพูดได้ - Dear Pastor: If the Sheep Could Speak*) แต่ยังนำเสนอเนื้อหาได้อย่างมีเอกลักษณ์อีกด้วย

เขาได้อธิบายเกี่ยวกับโครงสร้างของคริสตจักร โดยแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างศิษยาภิบาลและธรรมิกชนของพระเจ้าให้ศิษยาภิบาลอยู่ในตำแหน่งที่ควรได้รับเกียรติตามอย่างพระคัมภีร์ และให้คำอธิบายเพื่อความกระจ่างเกี่ยวกับฝูงแกะหรือธรรมิกชนของพระเจ้าภายใต้การนำของศิษยาภิบาล เกี่ยวกับเรื่องสิทธิในการพูดของศิษยาภิบาล ทั้งหมดนี้เขียนไว้ถูกต้องตามอย่างพระคัมภีร์ในเรื่องความสัมพันธ์ที่เท่าเทียมกันระหว่างแกะและผู้เลี้ยงแกะ

ในหนังสือเล่มนี้ มีข้อความที่แสดงถึงสติปัญญาอันยิ่งใหญ่ ซึ่งจะได้มาจากการมีประสบการณ์กับผู้คนเท่านั้น ข้าพเจ้าขอกล่าวถึงบรรทัดที่สำคัญ ดังนี้ “งานของผู้รับใช้มีหน้าที่มากมายและเป็นหน้าที่ที่ซับซ้อนเป็นอย่างมาก เขาต้องเป็นเจ้าหน้าที่บริหารธุรกิจ สถาปนิกและผู้วางแผนงานต่างๆ อย่างไรก็ตาม ก่อนอื่น เขาได้รับการเรียกให้เป็นผู้รับใช้แกะชายและหญิงทั้งหลายงานหลักของการช่วยวิญญาณให้รอด” และอีกคำกล่าวหนึ่งว่า “แกะขอฟุดได้ไหม แน่نون แต่ไม่ใช่ด้วยการไม่เชื่อฟัง หรือวิพากษ์วิจารณ์ผู้เลี้ยงแกะของตน แกะต้องไม่พุดหว่านความแตกร้างในฝูง เมื่อมีความผิดเพราะเหตุนั้น จะต้องได้รับการลงโทษอย่างเด็ดขาดและไม่มีสิทธิมีเสียงเลย พระเจ้าได้ตรัสว่าพระองค์ทรงชังการหว่านความแตกร้างในหมู่พี่น้อง (สุภาพิต 6:19)” ยังมีคำกล่าวอื่นๆ อีกที่ผู้รับใช้จะต้องมีเข้าใจเป็นอย่างดี ข้าพเจ้าอ้างถึงถ้อยคำเหล่านี้เพื่อให้ท่านมีความอยากรู้เพิ่มเติม

ต่อจากนั้น เขากล่าวถึงว่าผู้รับใช้คือใคร อธิบายเกี่ยวกับกายของพระคริสต์ได้เป็นอย่างดี ให้เหตุผลว่าทำไมเขาคิดว่าควรจะมีการจัดการคริสตจักร ความจำเป็นที่ผู้เลี้ยงแกะจะต้องมีความรักและเมตตา การเทศนาพระวจนะของพระเจ้า รวมทั้งจะได้ยินเสียงของพระเจ้าได้อย่างไรและจุดประสงค์ของการเทศนาคืออะไร

ในปัจจุบันนี้ จะต้องหนังสือเล่มนี้เป็นอย่างยิ่ง เสียงต่างๆ ในโลกของเรานั้นทำให้หูของคริสเตียนสับสน และยากที่จะได้ยินสิ่งที่ “พระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักร” อาจารย์เรย์นัลด์สใช้วิธีการที่เป็นเอกลักษณ์ในการจับความสำคัญของความสัมพันธ์ที่เหมาะสมระหว่างศิษยาภิบาลและกลุ่มสมาชิก นอกจากนี้ ยังใช้การสังเกตในช่วงเวลาในการเป็นผู้รับใช้เพื่อให้คำแนะนำที่ดีเลิศ

ทุกวันนี้ ผู้ที่ได้รับการเรียกให้เป็นผู้เลี้ยงแกะถูกชี้นำไปอย่างผิดๆ ด้วยการหลอกล่อมากมาย สิ่งล่อลวงที่มีเสน่ห์เหลือม หลุมพรางที่ร้ายแรง การต่อสู้ที่เกิดขึ้นกะทันหัน และการกล่าวหาที่ไม่ถูกต้อง เนื่องด้วยสภาพการณ์แห่งความสับสนในเวลาของเรา นี้นหนังสือเล่มนี้จึงให้ความกระจ่างเกี่ยวกับสิ่งที่สำคัญในงานของผู้รับใช้

ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือที่โดดเด่นเล่มนี้ และสารภาพว่า ได้อ่านซ้ำหลายครั้ง ข้าพเจ้าขอแนะนำหนังสือเล่มนี้แก่ผู้ที่บังเกิดใหม่เป็นบุตรของพระเจ้าทุกคน ผู้ที่จะเป็นผู้รับใช้ทุกคน ศิษยาภิบาลทุกคน ผู้ประกาศข่าวประเสริฐทุกคน และครูอาจารย์ทุกคน ไม่มีใครที่มีประสบการณ์มากมายหลายปี มีความรู้มากจนไม่ต้องมีคนสอน หนังสือเล่มนี้สอน ชี้นำ เปิดประตูสู่ความคิดใหม่ๆ และยืนยันวิธีการนำของศิษยาภิบาลที่แท้จริง ในการที่จะเข้าใจและแยกแยะทางฝ่ายวิญญาณในด้านที่ยากจะกล่าวถึงของผู้รับใช้พระเจ้าและแกะในทุ่งหญ้าของพระเจ้าได้ ท่านจะต้องเป็นเหมือนกับอาจารย์ราล์ฟ เรย์นัลด์ส

ท่านจะพบตัวเองเป็นเหมือนข้าพเจ้าในการเห็นด้วยกับคำแนะนำที่เป็นการอวยพรแก่เราอย่างมากมายนี้ นอกจากนี้ ท่านจะพบว่าตัวเองมองดูในกระจกและเห็นตัวเองภายในสถานการณ์เดียวกัน ถ้าท่านเป็นผู้เริ่มหัดในงานของพระเจ้า นี้นหนังสือเล่มนี้จะช่วยส่องแสงสว่างให้แก่ทางของท่านในอนาคต

หนังสือเล่มนี้สอนหลักจรรยา ซึ่งบางอย่างถูกเหยียบไว้เนื่องจากผู้ที่ไม่มีความชอบธรรม หนังสือเล่มนี้สอนความเมตตาและความห่วงใยอย่างลึกซึ้งสำหรับคนทั้งหลาย และยังสอนธรรมิกชนของพระเจ้าเพื่อให้เข้าใจอำนาจของผู้รับใช้ อย่างถูกต้อง หนังสือนี้ไม่ได้เข้าข้างผู้เลี้ยงแกะ หรือฝูงแกะ แต่เข้าถึงประเด็นปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในที่ประชุมท้องถิ่น หรือในกายคริสตจักรระหว่างประเทศ

ข้าพเจ้าเขียนคำนิยามนี้ด้วยความเชื่อมั่นอย่างสูงสุดเพื่อผู้ชายที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่ง ผู้ซึ่งทำการอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย อวยพรแก่คณะพันธกิจทั้งหมดเป็นเวลาหลายทศวรรษ และยังมีชีวิตอยู่เพื่อประกาศความชัดเจนในเวลาแห่งความสับสนวุ่นวาย ท่านทั้งหลายผู้มีสิทธิพิเศษในการอ่านหนังสือนี้จะเห็นด้วยกับสิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้ในคำนิยามนี้ และอาจจะกล่าวว่า “หนังสือเล่มนี้ดีกว่านั้น”

นาแธเนียล เอ เออร์ซัน

ประธาน

สหคริสตจักรพันธกิจ

สารบัญ

1. เรียบเรียงวิทยานิพนธ์	10
2. เรียบเรียง	13
3. ธรรมชาติของคหบดี	16
4. ผู้รับใช้คหบดี	22
5. พระกายของพระคริสต์	26
6. การจัดการคริสตจักร	30
7. คอกแกะ	34
8. แกะที่เตร็ดเตร่ไป	39
9. การฟื้นฟูโดยการเทศนาแรงจนคนหนีไป	45
10. การเทศนาพระวาทะของพระเจ้า	50
11. พระสุรเสียงของพระเจ้า	55
12. การรับใช้ในการรับฟัง	59
13. การรับใช้ในการร่วมทำงาน	65
14. การรับใช้ในการยอมเสียสละ	70
15. การรับใช้ในการมีความเมตตา	74
16. การรับใช้ในการช่วยเหลือผู้อื่น	78
17. การรับใช้ในการยอมจำนน	82
18. การรับใช้ในการเป็นผู้นำ	85
19. การรับใช้ในการมีความอดทน	89
20. การรับใช้ในการให้ความรัก	98
21. การรับใช้ในการอารักขา	102
22. การรับใช้ในการเป็นบิดา	107
23. เรียบเรียง	111
24. เรียบเรียงวิทยานิพนธ์	113

บทที่หนึ่ง

เรียนศิษยาภิบาล

เรียน ศิษยาภิบาล

สวัสดีในพระนามของพระเยซู

ผมเขียนจดหมายฉบับนี้เพราะเชื่อว่าผมสามารถแสดงความรู้สึกของผมออกมาในการเขียนได้ดีกว่าการพูด ผมเชื่อว่าคุณสามารถช่วยผมได้เพราะผมมีข้อข้องใจเกี่ยวกับผู้รับใช้ ผมทราบดีว่ากำลังทำผิดในการตัดสินใจผู้รับใช้ชาวประหลาดไม่ว่าในเวลาใดก็ตาม ถึงอย่างนั้น ความเชื่อมั่นของผมได้สั่นคลอนไปบ้างในบางครั้ง แต่ผมปรารถนาเป็นอย่างยิ่งที่จะคงความเชื่อที่แข็งแกร่งในผู้รับใช้ที่เทศนาให้แก่ผม

ผมขอบคุณพระเจ้าอย่างจริงใจที่มีคุณอยู่ ผมมีความเชื่อมั่นและไว้วางใจในตัวคุณอย่างเต็มที่ คุณได้รับใช้พระวาทะของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อและเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าอย่างแท้จริงตลอดเวลา คุณปฏิบัติตัวเสมอต้นเสมอปลายทั้งที่ธรรมาสัน ที่บ้าน

ของคุณ หรือที่ตลาด คุณใช้ชีวิตตามที่คุณเทศนาตลอดเวลา ด้วยเหตุผลนี้เอง ผมจึงรักและไว้วางใจคุณ และด้วยเหตุผลเดียวกันนี้เอง ผมจึงรู้สึกว่าคุณสามารถเขียนจดหมายฉบับนี้ขึ้นได้ โดยที่รู้ว่าผมสามารถไว้วางใจและบอกคุณเกี่ยวกับความสงสัยและความกลัวที่ผมเผชิญอยู่บ่อยครั้งได้

เมื่อเรานั่งอยู่ในโบสถ์ เราเป็นผู้ฟังอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เราต้องยอมรับและเชื่อทุกสิ่งที่เราได้ยิน เราไม่สามารถแม้แต่จะขอให้มีการอธิบายหรือชี้แจงเพิ่มเติมได้ เราซึ่งเป็นคริสเตียนที่บังเกิดใหม่ที่ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังสามารถที่จะคิดเพื่อตัวเองได้ เราไม่ได้เป็นหุ่นเชิดแต่เป็นมนุษย์ มีลมหายใจและมีชีวิตอยู่อย่างแท้จริง เราเป็นสิ่งที่ชีวิตที่ฉลาด ยังคงสามารถตัดสินใจและเลือกเพื่อตัวเองได้ เราไม่ใช่ผู้ที่ไร้ความสำคัญที่เชื่อคนง่าย

ผมขอเล่าเหตุการณ์หนึ่งเพื่ออธิบายปัญหาที่หนักใจของผม คือ ผมได้ยินผู้รับใช้คนหนึ่งพูดว่า เมื่อเขาเทศนา เสียงของเขาเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้า ผมสามารถยอมรับได้อย่างไม่มีปัญหาว่า เขาเป็นผู้กล่าวคำของพระเจ้า เป็นตัวแทนที่ได้รับการมอบหมายให้พูดในฐานะตัวแทนของพระเจ้า แต่การอ้างว่าเสียงของเขาเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้านั้น ผมไม่สามารถยอมรับได้ ผมได้ยินหลายสิ่งที่คุณรับใช้พูดซึ่งไม่ถูกต้องและได้เห็นข้อผิดพลาดหลายอย่าง พระเจ้าไม่เคยทำความผิดพลาด แต่ทำทุกอย่างเสมอ ผู้รับใช้เป็นผู้เทศนาข่าวประเสริฐที่ได้รับการเจิมจากพระเจ้า แต่เขายังคงเป็นมนุษย์อยู่ ผมต้องการที่จะเคารพและเชื่อฟังด้วยความมั่นใจ แต่การพูดเกินสมควรเช่นนั้นทำให้ผมตะลึงงันเป็นที่สุด

นอกจากนี้ ผมไม่อยากที่จะกล่าวว่า ผมได้เห็นตัวอย่างมากมายในเรื่องมาตรฐานที่ไม่เท่าเทียม การเทศนาอย่างหนึ่งและปฏิบัติสิ่งตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงเป็นการหลอกลวงอย่างแท้จริง ผมสามารถยกตัวอย่างได้มากมายถ้าคุณอยากจะทราบ ท้ายที่สุดแล้ว ผมขอถามคำถามข้อหนึ่งที่ทำให้ผมทงุขใจ พระกายนั้นมีสองพระกายหรือ มีกายหนึ่งสำหรับผู้รับใช้และกายหนึ่งสำหรับสมาชิก พระวิญญาณบริสุทธิ์มีสองพระวิญญาณหรือ มีพระวิญญาณหนึ่งสำหรับผู้เทศนาและอีกพระวิญญาณสำหรับสมาชิก พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ตรัสกับทั้งสมาชิกและศิษยาภิบาลเป็นพระวิญญาณเดียวไม่ใช่หรือครับ ผมจะขอบคุณมากถ้าคุณจะช่วยตอบคำถามในเรื่องนี้ และจะต้องรับฟังเท่านั้นหรือ จะเกิดอะไรขึ้นหากว่าเราจะสามารถพูดได้ ผมแน่ใจว่า จะมีหลายสิ่งเปลี่ยนแปลงไป

ผมจะรอคอยคำตอบของคุณ และจะยินดีมากที่จะพบคุณในห้องทำงานที่โบสถ์หรือบ้านของผม หรือคุณอาจเขียนตอบผมก็ได้ถ้าคุณต้องการ ไม่ว่าจะอย่างไร ผมรู้ว่า คำตอบของคุณจะช่วยผม และขจัดความสงสัยและความกลัวของผมได้ แม้ว่าผมจะมีข้อข้องใจในจิตใจและวิญญาณของผมบ่อยครั้ง แต่ผมมีความเชื่อมั่นว่าคุณจะเชื่อว่า ผมยังคงเป็นแกะที่สัตย์ซื่อของคุณอยู่ ขอให้พระเจ้าอวยพรคุณอย่างมากมาย

ด้วยการอธิษฐานอย่างจริงจัง

ใจ

บทที่สอง เรียน โจ

เรียน คุณโจ

สวัสดี เมื่อวานนี้ผมได้รับจดหมายของคุณ และจะตอบคุณในตอนนี้นี่เลย

ผมขอขอบคุณที่ตรงไปตรงมาและซื่อสัตย์ ผมจะพยายามช่วยตอบคำถามของคุณบางข้ออย่างแน่นอน ผมใช้เวลาอย่างมากเพื่อแก้ไขปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เลี้ยงแกะและฝูงแกะ หลังจากคุณได้อ่านเนื้อหาเกี่ยวกับผู้รับใช้ในบทต่างๆ ซึ่งแนบมานี้ และได้อธิษฐานแล้ว ขอให้ติดต่อมาหาผม เราจะได้นัดหมายกันเพื่อพูดคุยถึงปัญหาที่ทำให้คุณทุกข์ใจ

อย่างไรก็ดี ในจดหมายฉบับนี้ ผมอยากจะทำให้คุณคำนึงถึงข้อเท็จจริงที่สำคัญสองประการ ประการแรก มีสมาชิกที่อยู่ฝ่ายวิญญาณและมีชัยชนะ และก็มีสมาชิกที่เยือกเย็น เต็มไปด้วยคำถาม ฟ่ายแพ้และอดอ้างว่าตนเป็นคริสเตียนเช่นกัน และมีหลายคนที่อยู่ในทางฝ่ายวิญญาณระดับต่างๆ กันระหว่างสองขั้วนี้ การตัดสินใจคริสเตียนทุกคนจากผู้เชื่อซึ่งอยู่ในทางโลกนั้นเป็นสิ่งที่ผิด แต่แต่ละคนจะต้องได้รับการตัดสินใจแยกจากกันตามการกระทำของตน ในทำนองเดียวกัน ก็มีผู้รับใช้ชาวประเสริฐที่ประสบความสำเร็จ ผู้ที่ล้มเหลว และผู้ที่ประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในระดับต่างๆ ระหว่างสองขั้วนั้น การขาดความเชื่อในผู้รับใช้เพราะคนหนึ่งหรือสองคนที่ได้ทำผิดพลาดไปเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องเลย อาจจะเป็นได้ว่าบางคนล้มเหลวเพราะได้พยายามทำสิ่งที่พระเจ้าไม่เคยเรียกให้เขาทำ เขาจึงรู้สึกอึดอัดและท้อถอย และต้องการการหนุนใจ ไม่ใช่การวิจารณ์อย่างรุนแรง

ข้อเท็จจริงประการที่สองที่จะต้องคำนึงถึงคือ แกะฟังเสียงของผู้เลี้ยงแกะซึ่งพูดและนำ แกะรู้จักเสียงของเขาและตามเขา (ยอห์น 10:27) ผู้เลี้ยงแกะมีหน้าที่นำและแกะมีหน้าที่ตามอย่างเต็มใจ เมื่อมีการละเมิดกฎของพระเจ้าในข้อนี้และระเบียบก็กลับตาลปัตร แกะจะมีปัญหาที่ร้ายแรง ผู้เลี้ยงแกะต้องนำหน้า เมื่อแกะอยู่หน้าผู้เลี้ยงแกะ แสดงว่าผู้เลี้ยงพยายามที่จะไล่ฝูงแกะ เมื่อเป็นเช่นนั้น แกะจะกระโดดข้ามทุกช่องในรั้วที่สามารถหาได้ และจะกระจัดกระจายไป

อย่างไรก็ตาม มีบางเวลาที่แกะควรจะมีสิทธิพิเศษในการพูด ในเวลาเช่นนั้น ผู้เลี้ยงแกะจะรับฟังเพื่อตัดสินใจฝูงแกะมีความจำเป็นอะไรบ้าง เมื่อทำเช่นนั้นแล้ว เขาสามารถตัดสินใจได้ว่า แกะหิว อ่อนแอ หลงทางอยู่หรือไม่ ซึ่งเขาจะต้องให้ความสนใจในทันที ถึงอย่างนั้น สิทธิพิเศษในการตัดสินใจยังคงอยู่ในมือของผู้เลี้ยงแกะอย่างแน่นอน เขานำแกะไปยังทุ่งหญ้าเพื่อให้อาหารและไปที่น้ำพุและลำธารเพื่อให้น้ำ เขาจะไล่สัตว์ป่าและปกป้องฝูงแกะจากอันตรายที่อาจทำลายฝูงได้

แกะได้รับอนุญาตให้พูดได้ไหม แน่แน่นอน แต่เฉพาะในเวลาที่จะฟังเสียงของผู้เลี้ยงแกะและตามผู้นำที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้นด้วยเท่านั้น ถ้าเสียงของแกะขัดกับเสียงของผู้เลี้ยงแกะ และแกะพยายามเป็นผู้นำ ความวุ่นวายและเรื่องน่าเศร้าก็จะเป็นผลที่เกิดขึ้น

โจ ผมขอขอบคุณที่คุณจริงใจและซื่อสัตย์ หลังจากคุณอ่านบทเรียนเกี่ยวกับหน้าที่และความสัมพันธ์ของศิษยาภิบาลนี้แล้ว ติดต่อมาหาผม เราจะได้พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องนี้ยิ่งขึ้นกว่าเดิมที่จนกว่าความสงสัยและความกลัวจะหมดไป

ด้วยการอธิษฐานอย่างจริงใจ

ศิษยาภิบาล

บทที่สาม ธรรมิกชนคือใคร

“เขียน บรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรมผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรัก และทรงเรียกให้เป็นธรรมิกชน...” (โรม 1:7)

ในพระคัมภีร์เก่า จากศัพท์ที่แปลออกมาเป็น “ธรรมิกชน” แสดงถึงความบริสุทธิ์และมีความมีธรรม ความหมายพื้นฐานดูเหมือนจะเป็น “การแยกออกต่อพระเจ้า” ในพระคัมภีร์ใหม่ มีการใช้คำนี้บ่อยครั้ง และมีความหมายเหมือนกับคำว่า การเป็นผู้ที่เชื่อ การเป็นธรรมิกชนไม่ได้หมายความว่า บุคคลมีรัศมีหรือมีปีกงอกออกมา แต่ธรรมิกชนคือ อวัยวะของพระกายของพระคริสต์ ซึ่งแยกออกจากโลกและได้รับการเรียกให้เป็นเหมือนพระคริสต์

การเป็นธรรมิกชนไม่ได้หมายความว่า บุคคลจะต้องอยู่ในทางฝ่ายวิญญาณเกินปกติจนทำให้ตนเองเป็นที่น่ารังเกียจไม่ว่าจะไปที่ไหน จริงอยู่ที่ว่าเขาสนใจในทางฝ่ายวิญญาณ แต่ในเวลาเดียวกัน เขาเข้าใจว่าตัวเองมีชีวิตอยู่ในโลกของความเป็นจริง

เคยมีคนกล่าวว่า ผู้ที่อ้างตัวว่าเชื่อนั้น “เป็นธรรมิกชน” หรือ “ไม่ใช่ธรรมิกชน” คริสเตียนทุกคนปรารถนาที่จะเป็นธรรมิกชนที่ประสบความสำเร็จและแท้จริงอย่างแน่นอน ไม่มีใครต้องการเป็นผู้ที่ “ไม่ใช่ธรรมิกชน”

จริงๆ แล้ว ธรรมิกชนคือใคร แกะเหล่านี้ที่เป็นสมาชิกในฝูงของพระเจ้าคือใคร เราจะระบุให้ชัดเจนเกี่ยวกับธรรมิกชนคนหนึ่ง ธรรมิกชนที่มีค่าของพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าเยชูวายพระชนม์เพื่อเขา

ประการแรก ธรรมิกชนคือ มนุษย์ ผู้ที่หายใจและมีชีวิตอยู่ ไม่มีใครที่เหมือนกันทั้งหมด ดังนั้น ธรรมิกชนจึงเป็นบุคคลที่มีสิทธิของตนเอง มีบุคลิกลักษณะของตนเอง มีความรู้สึกและอารมณ์ของตนเอง และอาจถูกทดลองให้ท้อถอยได้ เขาอาจมีความรู้สึกอ้างว้างและอึดอัด และต้องการความเข้าใจและความรัก ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง เขาเป็นสิ่งที่ชีวิตที่ฉลาด มีความสามารถในการตัดสินใจ และในฐานะผู้ที่มีสิทธิ์เลือก เขามีหน้าที่เลือกด้วยตัวของเขาเอง

ประการที่สอง ธรรมิกชนคือ คริสเตียน บุตรที่บังเกิดใหม่ของพระเจ้า เขาได้กลับใจใหม่ รับประทานในพระนามของพระเจ้า และเต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในฐานะบุตรของพระเจ้า เขาเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า เป็นพี่น้องชายหญิงในหมู่บุตรของพระเจ้าทั้งหมด ไม่ว่าจะอายุเท่าไร เพศไหน หรือชนชาติใด เขาเป็นหนึ่งในผู้ที่ เป็นของพระเจ้า

ประการที่สาม ธรรมิกชนคือ อวัยวะของพระกายของพระคริสต์ เขาได้รับการบัพติศมาเข้าในกายนั้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1โครินธ์ 12:13) พระองค์ทรงวางเขาในพระกายในที่ๆ พระองค์พอพระทัย ตำแหน่งที่เขาดำรงอยู่ไม่มีความแตกต่างกัน เพราะทุกตำแหน่งมีความสำคัญเหมือนกันหมด อวัยวะในร่างกายทุกส่วนมีความสำคัญและมีความหมาย พระวิญญาณของพระองค์ในกายนั้นเป็นสิ่งสำคัญ เมื่อพระองค์ไม่อยู่ในกาย กายนั้นก็ขาดส่วนที่สำคัญต่อชีวิตไป ความแข็งแรงและการเติบโตของร่างกายขึ้นอยู่กับความแข็งแรงและการเติบโตของอวัยวะทุกส่วน (เอเฟซัส 4:16) ดังนั้น บุตรของพระเจ้าจะต้อง “เป็นธรรมิกชน” ไม่ใช่ผู้ที่ “ไม่ใช่ธรรมิกชน” ซึ่งอดอ้างตน

ในฐานะอวัยวะของพระกายของพระคริสต์ ธรรมิกชนจะต้องให้ความรัก ความซื่อสัตย์และการอุทิศตนแก่พระเยซูคริสต์ พระเยซูต้องเป็นที่หนึ่งในใจและจิตใจของเขาตลอดเวลา รองจากพระเยซูคือความรักและความซื่อสัตย์ต่อผู้ครองและครอบครัวของเขา

ต่อมาเป็นความรักของธรรมิกชนต่อศิษยาภิบาลของเขาซึ่งเป็นผู้เลี้ยงแกะที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งให้ดูแลวิญญาณของเขา ถ้าเขาให้ลำดับความสำคัญอย่างถูกต้องแล้ว จะไม่มีการชักเย่อเกิดขึ้นในใจของเขา การชักเย่อที่จะดึงเขาไปในสองทิศทางหรือมากกว่านั้น พระเยซูจะต้องสำคัญที่สุดเสมอ ภรรยาหรือสามีจะสำคัญเป็นที่สอง และผู้รับใช้ของพระเจ้าที่ให้อาหารแก่วิญญาณของเขาจะเป็นที่สาม สิ่งอื่นๆ ทั้งหมดจะอยู่ในที่ที่เหมาะสมถ้าธรรมิกชนรักษาความสัมพันธ์ที่ถูกต้องระหว่างคริสตจักรและบ้าน

ควรจะเข้าใจว่าไม่มีธรรมิกชนสองคนที่เหมือนกันทุกอย่าง แต่ละคนจะมีส่วนต่างเล็กน้อย

แม้ว่าธรรมิกชนจะทำตามตัวอย่างของผู้เลี้ยงแกะ แต่ชีวิตของเขาจะมีแบบแผนเหมือนกับชีวิตของพระคริสต์ตลอดเวลา เป้าหมายของเขาจะต้องเป็นการเป็นเหมือนพระคริสต์ เมื่อชีวิตของคนๆ หนึ่งมีแบบแผนเหมือนกับชีวิตของพระคริสต์ เขาจะเป็นตัวอย่างของธรรมิกชนที่มีชัยชนะและอยู่ฝ่ายวิญญาณ แต่ในเวลาเดียวกัน ยังคงรักษาบุคลิกลักษณะของตนเองไว้ได้ ธรรมิกชนจะต้องไม่เลียนแบบชีวิตกัน แต่บ่อยครั้ง ก็เป็นเช่นนั้น คือคริสเตียนคนหนึ่งทำตามแบบอย่างของมนุษย์

หลายปีมาแล้ว ข้าพเจ้าเข้าร่วมประชุมค่ายเอาต์เล็ต (Outlet) ในรัฐออนแทรีโอ ในระหว่างการประชุมเป็นพยาน คริสเตียนหลายคนยืนขึ้นและเป็นพยาน เกือบจะทุกคนเป็นพยานในแบบเดียวกัน หลังจากฟังแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าพวกเขาน่าจะมาจากคริสตจักรเดียวกันที่อยู่นอกภูมิลำเนา หลังการประชุม ข้าพเจ้าถามว่าธรรมิกชนเหล่านี้มาจากที่ไหน ข้าพเจ้าไม่แปลกใจเลยที่รู้ว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าคิดนั้นถูกต้อง ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า ปัญหาคือ มีการเลียนแบบกันเกิดขึ้น คนเหล่านั้นไม่ใช่ธรรมิกชนที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ ซึ่งมีลักษณะบุคคลของตนเอง

เมื่อมีการเลียนแบบกัน ความไม่สมบูรณ์ก็ถูกลอกแบบออกมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในช่วงเวลาที่ข้าพเจ้าเพิ่งจะกล่าวถึงไปนั้น ข้าพเจ้าอยู่ในคริสตจักรของผู้ประกาศที่มีชื่อเสียงไปทั่วโลกคนหนึ่ง ผู้ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าประทับใจเมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้เทศนาหนุ่ม ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าเมื่อเขาเดินไปที่เวที เขาจะยึดขาข้างหนึ่งออกและลากขานั้นไว้ด้านหลัง หลังจากนั้นไม่นาน ข้าพเจ้าพบว่า ในระหว่างการเทศนาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ทำสิ่งเดียวกันนั้น อันเป็นการเลียนแบบผู้ประกาศคนนั้น เมื่อข้าพเจ้าเห็นข้อผิดของตนเอง ข้าพเจ้าก็ไม่ทำเช่นนั้นอีก ธรรมิกชนไม่ใช่ของเลียนแบบอย่างแน่นอน บุคคลแต่ละคนมีสิทธิของตนเอง

ควรหรือที่จะเทศน์ธรรมิกชนลงในแบบพิมพ์เพื่อให้ออกมาเหมือนกับชิ้นส่วนในโรงงาน การกระทำเช่นนั้นก็มีข้อดีเพียงเล็กน้อยเท่านั้นแต่ที่แน่ๆ ไม่ใช่การถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างแน่นอน

ผู้เลี้ยงแกะประสบความสำเร็จในการฝึกฝนผู้ที่เชื่อใหม่เมื่อเขาปลูกความรักในความบริสุทธิ์และพระวอนะของพระเจ้าไว้ในใจของเขาเหล่านั้น ธรรมิกชนคือ ผู้ที่ตัดสินใจเพื่อตนเอง พระเจ้าไม่เคยนำเอาสิทธิพิเศษของการเป็นผู้ที่มีสิทธิ์เลือกได้ไปจากคนๆ หนึ่ง ผู้เลี้ยงแกะจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อธรรมิกชนมีชีวิตบริสุทธิ์เพราะความต้องการของเขาเอง (ไม่ใช่ถูกบังคับ)

ในการสร้างครอบครัว พ่อแม่จะไม่ประสบความสำเร็จจนกว่าจะสอนลูกๆ ให้เผชิญหน้ากับปัญหาในชีวิตและแก้ไขปัญหานั้นเหล่านั้นด้วยตัวเองได้ พ่อแม่จะประสบความสำเร็จเมื่อลูกๆ สามารถเข้าสู่สังคมและสร้างบ้านคริสเตียนที่ประสบความสำเร็จได้เป็นของตนเอง การทดสอบที่แท้จริงจะเกิดขึ้นหลังจากลูกชายหรือลูกสาวออกจากบ้านไป ในทำนองเดียวกัน การทดสอบที่แท้จริงจะเกิดขึ้นเมื่อธรรมิกชนออกไปจากที่พักอาศัยในคอกแกะที่ซึ่งเขาได้รับการเลี้ยงดูและสั่งสอนอย่างอ่อนโยนจากผู้เลี้ยงแกะที่มีความรัก

แกะควรจะได้รับอนุญาตให้พูดหรือไม่ แกะจะต้องได้รับอนุญาตให้แสดงความรู้สึกของตัวเองจึงจะพัฒนาและกลายเป็น
ธรรมชาติที่แข็งแรงได้ ถ้าเขาถูกมัดและครอบปากไว้ เขาจะเป็นผู้ที่อ่อนแอและไม่เติบโตตลอดไป เสรีภาพในการแสดง
ความคิดเห็นที่ได้รับนั้นไม่ได้เป็นใบอนุญาตในการจับผิดศิษยาภิบาลและก่อให้เกิดความแตกแยกในฝูงแกะ เสรีภาพในการแสดง
ความคิดเห็นควรมีเพื่อสร้างและเสริมความแข็งแกร่งให้แก่งานของพระเจ้าเท่านั้น

ธรรมชาติเป็นอวัยวะของพระกายของพระคริสต์ เขาควรจะแบ่งเบาความกังวลและภาระหนักเพื่องานของพระเจ้าร่วมกัน
เขาควรอธิษฐานและคร่ำครวญเพื่อวิญญาณทั้งหลาย เขาควรจะสัตย์ซื่อในการประชุมที่โบสถ์และในการถวายสิบลดและถวาย
ทรัพย์ ควรจะยกมือของศิษยาภิบาลขึ้นและให้การสนับสนุนที่แข็งแกร่งและซื่อสัตย์ หากเป็นเช่นนั้นแล้ว เขาทำผิดหรือไม่ถ้า
ต้องการที่จะแสดงความคิดเห็น คำตอบคือ ไม่เลย ถ้าเหตุจูงใจบริสุทธิ์และวิญญาณถูกต้อง แกะจะเพียงแต่พูดเอเมนแก่เสียงของผู้
เลี้ยงแกะเท่านั้น และหนุนน้ำใจผู้อื่นตามการนำที่ฉลาดของผู้รับใช้ของพระเจ้า

บทที่สี่ ผู้รับใช้คือใคร

“แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสสมครของพวกท่าน อย่างที่บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่ท่านมาเพื่อจะปรนนิบัติเขา และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก” (มัทธิว 20:26-28)

ผู้รับใช้คือใคร พระเจ้าของเราทรงให้คำตอบที่ถูกต้อง พระองค์อธิบายเกี่ยวกับหน้าที่ของผู้รับใช้เมื่อยกอบและยกหินขว้างที่พระหัตถ์ด้านซ้ายหรือขวาของพระองค์ในแผ่นดินของพระองค์ พระเยซูว่ากล่าวเขาเพราะความปรารถนาทางฝ่ายเนื้อหนังนี้ และตรัสว่าถ้าเขาต้องการเป็นใหญ่ในแผ่นดิน เขาจะต้องรับใช้คนทั้งปวง

ตามที่พระเจ้าตรัส ผู้รับใช้คือ ผู้ที่ปรนนิบัติผู้อื่น ดังนั้น เขาจะไม่คิดถึงความเป็นของตนเองอีกต่อไป แต่คิดถึงความเป็นของผู้อื่น เขาจะใช้เวลาและพลังงานเพื่อช่วยเหลือและหนุนน้ำใจผู้อื่น งานหลักของเขาคือเพื่อรับใช้ธรรมิกชนและรับใช้คนอื่น ๆ

คำขอของสาวกทั้งสองคนเกิดขึ้นเพราะแรงจูงใจที่ผิด ความทะเยอทะยานในทางที่ผิดซึ่งต้องการเป็นเลิศและเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ความทะเยอทะยานนั้นไม่ผิด แต่จะต้องเป็นความทะเยอทะยานที่บริสุทธิ์ซึ่งจะยกพระคริสต์ขึ้น ไม่ใช่ตัวเอง ทำไมผู้รับใช้หลายคนจึงท้อถอยและล้มเลิกไป ไม่ใช่เพราะความเข้าใจผิดเกี่ยวกับการรับใช้หรือหากหรือ ถ้าผู้รับใช้มีความเข้าใจเกี่ยวกับงานที่เขาได้รับการเรียกให้มาทำอย่างถูกต้องแล้ว เขาจะท้อถอยน้อยมาก เขาจะเข้าใจว่าอะไรคือการประสบความสำเร็จและจะไม่ตั้งเป้าหมายที่ไม่สมจริงขึ้น

เขาได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้รับใช้ธรรมิกชน คริสตจักรไม่ได้มีอยู่เพื่อรับใช้เขา แต่เขาจะต้องรับใช้คริสตจักร เขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อให้อาหาร เสริมความแข็งแกร่ง และบำรุงพระกายของพระคริสต์ บางคนอาจรู้สึกว่าการมีอยู่เพื่อรับใช้ศิษยาภิบาล แต่ความคิดเช่นนั้นผิด อัครทูตเปาโลกล่าวว่า ผู้รับใช้นั้นทรงประทานให้แก่คริสตจักรเพื่อทำหน้าที่สามประการคือ 1) ให้สิทธิชนเป็นคนดีรอบคอบ 2) ปฏิบัติการงาน และ 3) บำรุงให้พระกายของพระคริสต์จำเริญขึ้น (เอเฟซัส 4:12) สวัสดิภาพของธรรมิกชนเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในใจของผู้รับใช้ที่แท้จริง เขาจะอุทิศตนอย่างเต็มที่ในการดูแลฝูงแกะและเฝ้าคอกแกะ การรับใช้นี้มีหน้าที่มากมายและใช้เวลามาก เป็นงาน 24 ชั่วโมงต่อวัน เจ็ดวันต่อสัปดาห์ ผู้รับใช้พระเจ้าอาจพยายามเก็บหนึ่งวันไว้เพื่อตัวเองและครอบครัว แต่ก็ยากที่จะทำได้ ในเวลากลางคืนหรือเช้านี้ อาจมีคนโทรมาให้เขาไปห้องฉุกเฉินเพื่ออธิษฐานให้และรับใช้ผู้อื่นหลายคืนเมื่อหมดแรงเพราะความเหน็ดเหนื่อย เขาต้องนั่งอยู่ข้างเตียงของธรรมิกชนที่เจ็บป่วยและกำลังจะตาย เขาไม่ได้นึกถึงตัวเองหรือความจำเป็นของตัวเอง แต่คิดถึงความเป็นของผู้อื่น

พระเยซูอธิบายเกี่ยวกับการรับใช้ด้วยความรักที่เสียสละนี้โดยอ้างถึงตัวพระองค์เอง “เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นยอมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ” (ยอห์น 10:11) “...และชีวิตของเรา เราสละเพื่อแกะ” (ยอห์น 10:15)

ตอนนี้สมควรที่จะถามใจเราด้วยคำถามนี้ แกะสละชีวิตของตนเพื่อผู้เลี้ยงแกะหรือผู้เลี้ยงแกะสละชีวิตของตนเพื่อแกะ คำตอบที่ถูกต้องมีเพียงคำตอบเดียว เมื่อแกะเรียนรู้ที่จะรัก เคารพ และติดตามผู้เลี้ยงแกะ เขาจะพร้อมที่จะสละชีวิตของตนเพื่อผู้เลี้ยงแกะอย่างไม่ต้องสงสัย แต่นั่นไม่ใช่ระเบียบของพระเจ้า ระเบียบของพระเจ้าคือ ผู้เลี้ยงแกะจะสละชีวิตของตนเพื่อแกะ

ชีวิตของเขาทั้งชีวิตเป็นการเสียสละเพื่อแกะ ทุ้เวลา พรวรรคความแข็งแกร่งและความสามารถของเขาจะอุทิศเพื่อให้ บรรลุเป้าหมายหนึ่ง นั่นคือ การมีคริสตจักรที่เข้มแข็ง แข็งแรง อยู่ฝ่ายวิญญาณ และมีชัยชนะ

งานของผู้รับใช้มีหน้าที่มากมายและเป็นหน้าที่ที่ซับซ้อนเป็นอย่างมาก เขาต้องเป็นเจ้าหน้าที่บริหารธุรกิจ สถาปนิกและผู้ วางแผนงานต่างๆ อย่างไรก็ตาม ก่อนอื่น เขาได้รับการเรียกให้เป็นผู้รับใช้แก่ชายและหญิงทั้งหลาย งานหลักของเขาคือการช่วย วิญญาณให้รอด เขาไม่ได้รับการเรียกให้มาสร้างคริสตจักรทั้งหลาย ไม่มีข้อพระคัมภีร์ข้อใดสั่งให้ผู้รับใช้สร้างอาคารคริสตจักร ขนาดใหญ่ เขาไม่ได้รับการเรียกให้มาหาเงิน หรือเรียกให้กำหนดโครงการขยายต่อเติมคริสตจักรที่ยิ่งใหญ่และติดจำนองไปจนถึง คนรุ่นต่อไป การเรียกของเขานั้นเรียบง่ายและอธิบายไว้ชัดเจน เขาได้รับการทรงเรียกให้เป็นคนรับใช้ ตำแหน่งผู้รับใช้เป็นการ รับผิดชอบอย่างหนึ่งมากกว่าที่จะเป็นสิทธิพิเศษ

วิธีของพระเจ้าคือ วิธีการรับใช้ผ่านทางผู้รับใช้ที่พระองค์ทรงเรียก ไม่ใช่ด้วยอาคารคริสตจักรที่ใหญ่ขึ้นและดีขึ้น หรือมี กิจกรรมมากขึ้นและดีขึ้นเพื่อให้เกิดการฟื้นฟูในเวลาสุดท้ายของยุคนี้ แต่ด้วยผู้รับใช้ ชายและหญิงที่จะอุทิศตนเอง และหากจำเป็น แล้ว เป็นผู้ที่จะยอมตายเพื่อให้คนอื่นได้มีชีวิตอยู่

คริสตจักรไม่สามารถไปได้ไกลหรือสูงกว่าจุดที่ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อไปถึงได้

นอกจากพระเยซูแล้ว เพื่อนที่ดีที่สุดของธรรมิกชนคือ ผู้รับใช้ เขาเป็นที่ปรึกษาซึ่งจะรับฟังและเข้าใจ เขาเป็นผู้นำที่จะไป ก่อนฝูงแกะ นำแกะไปในทางแห่งความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ เขาไม่เพียงแต่สอน ตักเตือนและชี้แนะอย่างสัตย์ซื่อเท่านั้น แต่ ยังแสดงให้เห็นอีกว่าการเป็นคริสเตียนเป็นอย่างไร ในการที่จะเป็นธรรมิกชนที่มีชัยชนะยืนอยู่อย่างมั่นคงเพื่อความจริงและความ บริสุทธิ์

แกะจำเป็นต้องพูดหรือไม่เมื่อมีผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริง ทำไมจึงจะต้องการพูด แล้วถ้าแกะพูด แกะจะพูดอะไร พระเจ้าทรง ประทานผู้เลี้ยงแกะให้แกะเพื่อดูแลวิญญาณของเขา และนำเขาออกจากโลกไปสู่สง่าราศี พระเจ้าของเราสอนว่า ผู้เลี้ยงแกะพูด และแกะรู้จักเสียงของเขาและติดตามเขาไป

บทที่ห้า พระกายของพระคริสต์

“พระเจ้าได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์ และได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน” (เอเฟซัส 1:22-23)

พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกว่า จำเป็นที่พระองค์ต้องจากพวกเขาไป เพราะถ้าพระองค์ไม่จากไป องค์พระผู้ช่วยก็จะไม่เสด็จมา (ยอห์น 16:7) พระเยซูตรัสเช่นนั้นหมายความว่าอย่างไร พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้น ยอห์นผู้ให้บัพติศมาประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่เกิด พระบิดาของพระเยซูเองก็คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มัทธิว 1:20)

ในวันฟื้นเทออสต์ พระเจ้าทรงกระทำสิ่งใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อน คริสตจักรเกิดขึ้นเป็นระบบที่มีชีวิต เป็นร่างกายที่มีพระเยซูคริสต์อยู่ ดังนั้น คริสตจักรจึงเกิดขึ้นเป็นพระกายของพระคริสต์บนโลกนี้ ก่อนที่พระองค์จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระเยซูทรงอยู่ในโลกนี้ในร่างกายที่ปฏิสนธิในครรภ์ของหญิงพรหมจารี ตั้งแต่วันฟื้นเทออสต์เป็นต้นมา พระเยซูอยู่ในโลกนี้ในพระกายที่เกิดขึ้นในห้องชั้นบน คริสตจักรได้กลายเป็นพระบาท พระหัตถ์และพระสุรเสียงของพระองค์ในโลกนี้ ดังนั้น เราจึงเข้าใจได้ว่าทำไมพระเยซูต้องจากไปก่อนที่องค์พระผู้ช่วยจะเสด็จมา ข้อล้าลึกที่ได้ซ่อนไว้เป็นเวลาหลายยุคไม่เป็นข้อล้าลึกอีกต่อไป พระวิญญาณบริสุทธิ์ให้พระองค์เองมีตำแหน่งใหม่ ซึ่งคือ พระคริสต์ในคริสตจักร ความหวังแห่งศักดิ์ศรี *“พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้ธรรมิกชนเหล่านั้นรู้ว่า ในหมู่คนต่างชาตินั้นอะไรเป็นความมั่งคั่งแห่งข้อล้าลึกนี้ คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งศักดิ์ศรี” (โคโลสี 1:27)*

ด้วยข้อเท็จจริงนี้ อาจกล่าวความจริงที่สำคัญอีกประการหนึ่งได้ว่า คริสตจักรมีคริสตจักรเดียว พระกายมีพระกายเดียว (เอเฟซัส 4:4) พระเจ้าเป็นหนึ่งเดียว ไม่ได้มีหลายองค์ เรามีพระเจ้าเดียว (เอเฟซัส 4:4) พระกายของพระคริสต์ไม่เคยมีสองพระกาย ไม่มีกายของแกะ และอีกกายหนึ่งของผู้เลี้ยงแกะ *“เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายเดียวกัน...” (1โครินธ์ 12:13)* เราทุกคนได้อยู่ในพระกายด้วยประสบการณ์ในการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกัน เราทุกคนเป็นอวัยวะแก่กันและกัน เราซึ่งเป็นอวัยวะของพระกายของพระคริสต์ ไม่ว่าจะเป็นผู้รับใช้หรือสมาชิก เป็นผู้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เดียวกัน และมีชีวิตเดียวกัน แม้ว่าผู้ที่เชื่อทุกคนจะเป็นอวัยวะของร่างกายหนึ่งเดียวกัน แต่สมาชิกทุกคนไม่ได้มีหน้าที่เหมือนกัน ทุกคนไม่ได้รับการเรียกให้ทำหน้าที่เดียวกัน หรือมีหน้าที่ความรับผิดชอบเหมือนกัน ร่างกายจะแข็งแรง เข้มแข็ง และเกิดผลได้เมื่อสมาชิกแต่ละคนทำหน้าที่ตามที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ ไม่ใช่ทุกคนสามารถเป็นผู้นำ ผู้วางแผนงานต่างๆ หรือผู้ดูแลโรงเรียนสอนพระคัมภีร์วันอาทิตย์ได้ ถึงอย่างนั้น พระเจ้าได้ให้ทุกคนอยู่ในพระกายตามความสามารถ พรสวรรค์ และประสิทธิภาพของตนเอง เมื่อทุกคนพอใจที่พระเจ้าทรงตั้งเราไว้และอุทิศตนในการทำงานที่ได้รับมา ก็เกิดความสามัคคีและกลมกลืนในกายนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว กายจะเติบโตและขยายออกไปอย่างเป็นธรรมชาติ โดยไม่มีความเครียดและแรงกดดัน ควรจะจดจำไว้ว่า คริสเตียนสามารถทำงานที่พระเจ้าได้เรียกเขาให้ทำได้อย่างเป็นผลสำเร็จเสมอ ถ้าพระเจ้าได้เรียกเขาให้เป็นคนต้อนรับ เขาก็จะทำงานนั้นได้ดี พระเจ้าจะไม่ทรงเรียกคนๆ หนึ่งมาเพื่อทำงานที่เขาไม่สามารถทำได้ ความแข็งแกร่ง อำนาจ พระคุณและความรู้ที่จำเป็นต่อหน้าที่ภายในพระกายจะเกิดขึ้นในทางที่ถูกต้องพร้อมกับการเรียกของพระเจ้า

ปัญหาจะเกิดขึ้นเมื่อคนๆ หนึ่งต้องการดำรงตำแหน่งที่พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกเขาให้ทำ เมื่อเป็นเช่นนั้น จะจบลงด้วยความล้มเหลวที่น่าเศร้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่ออวัยวะของพระกายพยายามที่จะดำเนินตามการเรียกที่ไม่ได้อยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า เขาจะอึดอัด ท้อถอยและล้มเหลว เราสามารถทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้และทำให้สำเร็จได้ พระเจ้าไม่เคยให้บุตรของพระองค์อยู่ในตำแหน่งที่จะท้อถอยและพ่ายแพ้

สิ่งสำคัญที่ต้องจำไว้เสมอคือให้พึงพอใจไม่ว่าพระเจ้าจะทรงวางเราไว้ที่ไหน และทำงานที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ท่าน ด้วยความยินดีและกระตือรือร้น ความสุขและความสำเร็จจะเป็นผลลัพธ์ที่ได้เสมอ เมื่อธรรมชาติของคนหนึ่งพยายามทำหน้าที่ซึ่งไม่อยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า กายทั้งหมดก็จะทนทุกข์ สติชิตใจไม่ควรปล่อยให้ตนเองกระทำสิ่งต่างๆ เพราะความอิจฉาหรือความทะเยอทะยานทางเนื้อหนัง ดิโอเตรเฟสรักความเป็นใหญ่และก่อให้เกิดการแตกแยก (3ยอห์น 9) สถานการณ์เช่นนี้ที่อยู่ภายในร่างกายเป็นมะเร็งที่จะต้องเอาออก ถ้าจำเป็นก็ต้องผ่าตัดออกอย่างเจ็บปวด

ทั้งผู้รับใช้และสมาชิกเป็นอวัยวะของพระกายเดียวกัน ทั้งผู้รับใช้และสมาชิกเป็นผู้รับและได้รับการนำจากพระวิญญาณเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ผู้รับใช้และสมาชิกไม่ได้รับการเรียกให้ทำงานเดียวกัน พระเจ้าทรงเรียกคนหนึ่งให้ทำ อีกคนหนึ่งให้ทำตาม คนหนึ่งให้พูด อีกคนหนึ่งให้ฟังเสียงของผู้เลี้ยงแกะ

แกะได้รับอนุญาตให้พูดหรือไม่ แน่นอน แต่เฉพาะในที่ในร่างกายซึ่งพระเจ้าได้วางเขาไว้เท่านั้น เขากล่าวในฐานะอวัยวะของพระกาย ในฐานะแกะในฝูง แต่ไม่ใช่ในฐานะผู้เลี้ยงแกะที่นำฝูงแกะ เมื่อศิษยาภิบาลเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี และสมาชิกแต่ละคนเป็นธรรมชาติที่ดี ทำหน้าที่ในฐานะอวัยวะแก่กันและกัน ร่างกายก็จะแข็งแรงและเติบโตขึ้นเรื่อยๆ (เอเฟซัส 4:16)

บทที่หก การจัดการคริสตจักร

“และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งอัครทูต สองผู้เผยพระวจนะ สามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้นก็ยังมีผู้กระทำการอันเป็นอิทธิฤทธิ์ ผู้รักษาโรค ผู้อุปลาระ ผู้ครอบครอง และผู้รู้ภาษาแปลก” (1โครินธ์ 12:28)

บางคนประกาศว่า เขาไม่คิดว่าควรจะมีการจัดการในคริสตจักร แต่ควรจะมีการจัดการในทีอื่นๆ อย่างแน่นอน บ้านของเขาจะเป็นอย่างไรถ้าไม่มีระเบียบที่แน่นอน การจราจรในเมืองของเราจะเป็นอย่างไรถ้าไม่มีกฎหมายจราจร ถ้าไม่มีการจัดการที่เหมาะสม ทุกอย่างก็จะสับสนวุ่นวาย แต่พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งความสับสนวุ่นวาย “เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งการวุ่นวาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข ตามที่ปฏิบัติกันอยู่ในคริสตจักรแห่งธรรมิกชน” (1โครินธ์ 14:33)

ผู้ที่ขับรถลงในระหว่างที่มีพายุหิมะคิดว่าควรจะมีการจัดการอย่างแน่นอนเมื่อมีเจ้าหน้าที่มาช่วยเหลือ ผู้ชายสี่คนดันรถขึ้นมาจากกองหิมะง่ายกว่าที่คนอื่นๆ เดียวจะทำได้เพียงล้าพัง การจัดการก็เป็นอย่างนั้นเอง เป็นวิธีที่จะก่อให้เกิดให้ผลตามที่ต้องการ คริสตจักรได้รับมอบหมายให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทั้งปวง เมื่อรวมกำลังอย่างมีระเบียบแล้ว เราสามารถทำได้มากกว่าที่ทุกคนพยายามทำตามวิธีของตนเอง

ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำมีระเบียบ พระองค์ทรงทำการตามบทบัญญัติที่แน่นอน พระองค์ทรงมีแผนการสำหรับจักรวาลทั้งหมด รวมทั้งคริสตจักรด้วย

เราเห็นระเบียบที่สมบูรณ์และความกลมกลืนในร่างกายของเราเอง เมื่ออวัยวะหนึ่งในร่างกายทำงานไม่ถูกต้อง บุคคลจะเจ็บป่วย เมื่อบุคคลสบายดี อวัยวะทุกส่วนก็อยู่ในที่ที่เหมาะสมและทำงานอย่างถูกต้อง คริสตจักรควรจะมีระเบียบเช่นนี้

คริสตจักรเป็นระบบที่มีชีวิต เป็นกายทางฝ่ายวิญญาณที่พระวิญญาณของพระคริสต์สถิตอยู่ ไม่ใช่องค์กรแต่เป็นระบบชีวิต แต่ในระบบชีวิตนั้น จะต้องมีการจัดการอย่างถูกต้อง ความจริงที่สำคัญคือ การจัดการอยู่ภายในร่างกาย ไม่ใช่ภายนอก ถ้าเราคิดว่าการจัดการควรอยู่นอกร่างกาย เราก็จะมีคนปกครองที่ควบคุมคริสตจักรจากภายนอก อันจะทำให้การจัดการจะกลายเป็นเพียงองค์กรหนึ่งเท่านั้นเอง แต่พระเจ้าทรงให้มีการปกครองภายในคริสตจักร (1โครินธ์ 12:28) การจัดการไม่ใช่แค่องค์กรหรือสำนักงานที่ออกคำสั่งกับร่างกาย พระคริสต์ทรงอยู่ในภายในนั้นและปกครองจากภายใน พระองค์ได้ทรงวางหน้าที่และตำแหน่งการปกครองทั้งหมดไว้ภายในภายใน

ข้าพเจ้าขออ้าว่า หลักการนี้มีความสำคัญและสมาชิกทุกคนในคริสตจักรควรจะทำความเข้าใจในเรื่องนี้

สมาชิกของคริสตจักรทุกคนจะต้องมีศิษยาภิบาลที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ ผู้เลี้ยงแกะที่ดูแลสวัสดิภาพทางฝ่ายวิญญาณของเขา ในทางกลับกัน ศิษยาภิบาลทุกคนจะต้องมีศิษยาภิบาล ซึ่งเป็นผู้นำที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ให้ปกครองเขา เราเห็นความจำเป็นที่จะต้องมีการสร้างคริสตจักรของเราในระดับภาคและระหว่างประเทศ

พระเจ้าตั้งสมาชิกทุกคนไว้ในร่างกายตามขอบพระทัยของพระองค์ (1โครินธ์ 12:18) ความกลมกลืนเกิดขึ้นเมื่อสมาชิกทุกคนทำหน้าที่ตามที่ได้รับ เขาจะทำหน้าที่ของตนได้ดีที่สุดในตำแหน่งที่พระเจ้าทรงเรียกเขา และสนับสนุนผู้ที่พระเจ้าทรงตั้งไว้

เพื่อปกครองเขา เมื่อเป็นเช่นนั้น จะไม่มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย (1 โครินธ์ 12:25) ทุกคน ทั้งผู้เลี้ยงแกะและแกะ จะสามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองได้ แต่จะต้องทำเพื่อสวัสดิภาพของร่างกายทั้งหมดเสมอ

ข้าพเจ้าเคยได้ยินคนพูดว่า เขาไม่ต้องการให้มีคณะกรรมการในคริสตจักร ตัวของข้าพเจ้าเองจะไม่ใช่ศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่ไม่มีคณะกรรมการคริสตจักร ถึงกระนั้น คณะกรรมการจะต้องทำงานภายใต้การนำของศิษยาภิบาล ถ้ากลับกัน ปัญหา ก็จะเกิดขึ้น คณะกรรมการต้องอยู่ภายใต้การปกครองของศิษยาภิบาลเสมอ ไม่ใช่ในทางกลับกัน ระเบียบของพระเจ้าทำให้เกิดความแข็งแกร่งและความกลมกลืนเสมอ

อัครทูตเปาโลแสดงให้เห็นความสำคัญของการที่อวัยวะทุกส่วนทำงานได้อย่างเหมาะสม และเมื่อทำงานอย่างเหมาะสมแล้ว ร่างกายก็จะเติบโตขึ้น (เอเฟซัส 4:16) เมื่อคริสตจักรมีระเบียบและการปกครองตามที่พระเจ้าทรงวางแผนไว้ ก็จะมีการฟื้นฟูและการเติบโต

ตัวข้าพเจ้าเองสงสัยผู้เทศนาและสมาชิกอิสระทุกคน ข้าพเจ้ารู้สึกกลัววิญญาณอิสระทั้งหลาย เราทุกคนต้องมีกันและกัน และต้องได้รับการนำทางจากพระเจ้าร่วมกันด้วย

ข้าพเจ้าคิดว่าควรจะมีการจัดการหรือไม่ ข้าพเจ้าเชื่ออย่างแน่นนอน เพราะการจัดการเป็นของพระเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าได้ยกตัวอย่างห้าข้อว่าทำไมจึงทราบว่าการจัดการเป็นของพระเจ้า ดังนี้

1. พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าตั้งให้มีผู้ปกครองขึ้นในร่างกาย (1 โครินธ์ 12:28)
2. พระเจ้าไม่ได้เป็นพระเจ้าแห่งการวุ่นวาย แต่พระเจ้าแห่งระเบียบ
3. วิญญาณอิสระคือวิญญาณที่ไม่เชื่อฟัง
4. ธรรมชาติที่ปวงเป็นพยานว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าแห่งการจัดการและระเบียบ
5. ถ้าไม่มีการจัดการ ชีวิตจะไม่สามารถดำเนินต่อไปได้

ข้าพเจ้าคิดว่าควรจะมีการจัดการเพราะการจัดการนำมาซึ่งความกลมกลืน สันติสุข ความแข็งแกร่งและการฟื้นฟู การจัดการทำให้เราสามัคคีกันทำงานที่ยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ทำ นั่นคือ การประกาศข่าวประเสริฐแก่โลกที่หลงหายนี้

บทที่เจ็ด คอกแกะ

“แกะของเราอย่าฟังเสียงของเรา และเรา รู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา” (ยอห์น 10:27)

ในพระกิตติคุณยอห์นบทที่สิบ พระเยซูกล่าวถึงคริสตจักรไว้อย่างสวยงาม พระองค์เปรียบธรรมิกชนเป็นแกะที่ได้พักอยู่ในคอกแกะอย่างปลอดภัยในแต่ละคืน และทุกเช้าผู้เลี้ยงแกะจะนำแกะออกมาที่ทุ่งหญ้า ในบทเรียนที่ล้ำค่านี้ พระเจ้าของเราเรียกพระองค์เองว่าเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และตรัสว่าพระองค์เป็นผู้เลี้ยงที่ดีเพราะพระองค์ให้ชีวิตของพระองค์แก่ฝูงแกะ

ที่ประชุมของคริสตจักรแต่ละแห่งเป็นคอกแกะ ศิษยาภิบาลแต่ละคนเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ทำงานภายใต้การนำของผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่หรือผู้เลี้ยงแกะที่ดี (1 เปโตร 5:4) ผู้ที่เชื่อที่บังเกิดใหม่แต่ละคนเป็นแกะหรือลูกแกะในฝูง คุณสมบัติสำคัญในการเป็นผู้เลี้ยงแกะคือ เต็มใจที่จะตายเพื่อฝูงแกะ ส่วนคุณสมบัติในการเป็นแกะคือ รู้จักเสียงของผู้เลี้ยงแกะ และตามผู้เลี้ยงแกะไป

คอกแกะล้อมเป็นรั้วไว้ด้วยกำแพงหินหรือพุ่มไม้หนา ไม่ว่าจะทำจากอะไร รั้วนั้นออกแบบและสร้างขึ้นมาเพื่อให้ความปลอดภัย แกะไม่สามารถเตร็ดเตร่ไปข้างนอกและสัตว์กินเนื้อไม่สามารถเข้ามาข้างในเพื่อทำลายได้ ฝูงแกะหลายฝูงมักจะพักอยู่ในคอกเดียวกันในเวลากลางคืน ผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งจะเฝ้าฝูงแกะทั้งหมดในเวลากลางคืน และในเวลาเช้า ผู้เลี้ยงแกะจะมาและเรียกแกะของตนที่ประตู แกะในฝูงของเขาจะรู้จักเสียงของเขาและวิ่งมาหาเขา แกะจะเดินผ่านได้ไม้ของผู้เลี้ยงแกะในขณะที่เขาจับจำนวนแกะ หลังจากแกะทั้งหมดตอบเสียงเรียกของเขาแล้ว เขาจะนำฝูงแกะไปยังทุ่งหญ้า

เราจะต้องเข้าใจว่าผู้เลี้ยงแกะนำแกะไปยังทุ่งหญ้าและแกะก็ตามไป ถ้าผู้เลี้ยงแกะพยายามไล่ฝูงแกะ แกะก็จะกระจัดกระจายไป แกะที่ถูกไล่จะกระโดดข้ามช่องทุกช่องในรั้ว นอกจากนี้ ยังต้องเข้าใจความจริงอีกประการหนึ่งว่า แกะไม่ได้เลือกทุ่งหญ้า ผู้เลี้ยงแกะเป็นผู้ตัดสินใจว่าแกะจะได้กินอาหารที่ไหน

ผู้เลี้ยงแกะจะต้องเอาใจใส่และดูแลความปลอดภัยของแกะ แกะจะปลอดภัยและแข็งแรงเมื่ออยู่ใกล้กับผู้เลี้ยงแกะ แกะจะถูกทำร้ายและทำลายเมื่อเตร็ดเตร่ไป แกะจะอยู่ในอันตรายมากยิ่งขึ้นเมื่ออยู่ห่างจนไม่ได้ยินเสียงของผู้เลี้ยงแกะ ควรจะจดจำไว้เสมอว่า ผู้เลี้ยงแกะเป็นผู้พูด ไม่ใช่แกะ แกะจะต้องฟังและตาม

ก่อนที่แกะจะตามได้ แกะจะต้องรู้จักเสียงของผู้เลี้ยงแกะ หลายปีมาแล้ว ข้าพเจ้าได้อ่านเรื่องราวซึ่งผู้รับใช้คนหนึ่งเดินทางไปเอเชียได้เล่าไว้ เขาเห็นผู้เลี้ยงแกะที่เฝ้าดูฝูงแกะอยู่ เขาฟังเวลาผู้เลี้ยงแกะเรียกแกะของเขา และเฝ้าดูเวลาแกะตอบสนองต่อเสียงนั้น เขาเข้าไปหาผู้เลี้ยงแกะและถามว่าจะสามารถเรียกแกะได้อย่างไร ผู้เลี้ยงแกะพยายามบอกเขาว่า พยายามไปก็ไม่ได้เกิดประโยชน์ เพราะฝูงแกะไม่รู้จักเสียงของเขาและจะไม่ตอบสนอง แต่ผู้รับใช้ยืนยันว่าต้องการลองดู ผู้เลี้ยงแกะรู้ว่าไม่มีประโยชน์เลย แต่หลังจากถูกเกลี้ยกล่อม จึงตกลงที่จะเปลี่ยนเสื้อผ้ากับผู้รับใช้คนนั้น ผู้เลี้ยงแกะบอกกับเขาซึ่งเป็นชาวต่างชาติว่า จะต้องพูดอะไรบ้าง และพยายามช่วยสอนเขาออกเสียงหนักเบาในแต่ละคำ ผู้รับใช้เดินเข้าไปหาฝูงแกะและเรียกแกะ แต่ฝูงแกะยังคงกินอาหารต่อไป ไม่มีแกะตัวไหนตอบสนองเลย หลังจากพยายามอยู่หลายครั้ง เขาจึงเลิกพยายาม ผู้เลี้ยงแกะพูดกับฝูงแกะและแกะก็เงยหน้าขึ้นและวิ่งมาหาเขาแม้ว่าจะใส่เสื้อผ้าที่แปลกไป ฝูงแกะรู้จักเสียงของเขา แต่ไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า

ใจของผู้เลี้ยงแกะเป็นสิ่งสำคัญในการเป็นศิษยาภิบาลที่ประสบผลสำเร็จ ถ้าแกะจะไว้วางใจ รัก เคารพ และตามเขา เขาจะต้องพิสูจน์ว่า เขาเป็นผู้เลี้ยงแกะที่พระเจ้าทรงเรียก โดยจะต้องดูแลฝูงแกะด้วยความรักและความอ่อนโยน ความเคารพและอำนาจที่เป็นของศิษยาภิบาลจะต้องได้มาอย่างสมควร ไม่ใช่เรียกร้องเอามา ถ้าเขารักธรรมิกชน ธรรมิกชนก็จะรักเขาตอบ ถ้าเขาแสดงความเคารพต่อพวกเขา พวกเขาจะให้เกียรติเขาด้วยความเคารพ ถ้าเขาทำให้ธรรมิกชนไว้วางใจ พวกเขา ก็จะเชื่อฟัง ความสัมพันธ์นี้เป็นความสัมพันธ์ที่ใช้เวลา ศิษยาภิบาลจะต้องอดทน

ข้าพเจ้าเองใช้เวลาถึงสามปีกว่าจะเป็นศิษยาภิบาลได้ เมื่อเจ้าอธิการภาคแต่งตั้งคนๆ หนึ่งให้ดำรงตำแหน่งศิษยาภิบาล เขาก็เป็นศิษยาภิบาลของที่ประชุมนั้นอย่างเป็นทางการ อย่างไรก็ตาม เขาจะไม่ใช่ผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริงจนกว่าจะได้รับ การยอมรับเต็มที่ และฝูงแกะจำเสียงของเขาได้อย่างแท้จริง ทั้งนี้ จะต้องใช้เวลา คริสตจักรหลายแห่งถูกทำลายลงเพราะผู้รับใช้ใหม่ที่ใจร้อน ผู้ซึ่งพยายามเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ อย่างรวดเร็วอันทำให้สมาชิกชุ่นเคื่อง ถ้าเขาจะรอจนกว่าจะเป็นผู้ที่ควบคุมและทุกคนรู้ว่าเขาเป็นผู้นำภายใต้พระเจ้า เขาจะสามารถรักษาคริสตจักรไว้เป็นหนึ่งเดียวและแข็งแกร่งได้ ในเวลานั้น เขาจะสามารถกำหนดระเบียบต่างๆ และปฏิบัติตามระเบียบนั้นได้ แต่เขาจะไม่มีทางทำเช่นนั้นได้เมื่อเขาเป็นศิษยาภิบาลที่เพิ่งได้รับการแต่งตั้งใหม่

ธรรมิกชนทุกคนต้องเป็นสมาชิกของที่ประชุมท้องถิ่นและมีคริสตจักรประจำ แกะทุกตัวควรจะรู้ว่าตนเองเป็นของคอกไหน ผู้ที่เชื่อทุกคนควรจะมีศิษยาภิบาล และแกะทุกตัวควรจะมีผู้เลี้ยงแกะ การที่จะแยกออกและล่องลอยไปเป็นสิ่งอันตราย มีศัตรูมากมายที่จะปล้นและทำลายฝูงแกะ ขโมย ผู้ที่ปล้นและคนรับจ้างจะทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป และทิ้งแกะไว้ให้บาดเจ็บและเลือดออก คริสเตียนทุกคนจะต้องเข้าประชุมอย่างสัตย์ซื่อและอยู่ภายใต้การเอาใจใส่ดูแลของศิษยาภิบาลผู้ซึ่งมีใจของผู้เลี้ยงแกะ

หลังจากรับการเรียกให้เป็นศิษยาภิบาลของที่ประชุมคริสตจักรที่ข้าพเจ้าเคยเป็นศิษยาภิบาลอยู่ก่อนหน้านั้น ข้าพเจ้ามองหาสมาชิกเก่าๆ เมื่อสอบถามไปมา จึงทราบว่ามิครอบครัวหนึ่งได้ออกจากคริสตจักรไปและไม่ได้เข้าร่วมประชุมที่ไหน ไม่นานหลังจากนั้น ข้าพเจ้าพบพี่น้องคนนั้นบนถนน จึงทักทายเธอและบอกให้เธอรู้ว่า ข้าพเจ้าคิดถึง และจากนั้น ถามว่าเธอและสามีเข้าร่วมประชุมที่ไหน เธอตอบว่า “คือเราไม่ไปโบสถ์อีกแล้วค่ะ พระเจ้าตรัสบอกให้เราอยู่บ้านและนมัสการที่บ้านได้ เรามีประชุมกันที่บ้านและไม่ไปนมัสการข้างนอก”

พี่น้องคนนี้โกหกกับข้าพเจ้า เพราะพระเจ้าไม่ตรัสบอกใครให้ขาดการประชุมในคริสตจักร “อย่าขาดการประชุมเหมือนอย่างบางคนที่ยาตอยู่นั้น แต่จงพูดหนุนใจกันให้มากยิ่งขึ้น เพราะท่านทั้งหลายก็รู้อยู่ที่วันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว” (ฮีบรู 10:25) พระเจ้าไม่เคยตรัสบอกใครให้ทำสิ่งที่ตรงกันข้ามกับพระวจนะของพระองค์

ประโยชน์ของการมีคริสตจักรประจำนั้นมีมากมาย ในคอกแกะ มีความมั่นคง ปลอดภัย และความเอาใจใส่ด้วยความรักจากผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริง แกะได้อาหารคือพระวจนะของพระเจ้า วิญญาณของเขาจึงได้กินต้นข้าวสาลีที่ดีที่สุด แกะสามารถหยั่งรากลึกและรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เขาสามารถคบหากับธรรมิกชนคนอื่นๆ และรู้สึกว่าตัวเองเติบโตขึ้นและมีความแข็งแกร่งขึ้นทุกวัน

คอกแกะคือระเบียบของพระเจ้า แผนการของพระองค์คือให้บุตรของพระองค์ทุกคนมีคริสตจักรประจำ เข้าร่วมประชุมอย่างสัตย์ซื่อ และแข็งแกร่งขึ้นในทางฝ่ายวิญญาณ โดยมีผู้เลี้ยงแกะที่ให้ความรักคอยเฝ้าดูแล

บทที่แปด แกะที่เตร็ดเตร่ไป

“เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่บาแวกมาด้วยความเปรมปรีดิ์ เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญพวกมิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า ‘จงเปรมปรีดิ์กับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว’ ” (ลูคา 15:5-6)

หลายปีมาแล้วที่จาเมกา ข้าพเจ้าถามชั้นเรียนพระคัมภีร์ว่าอะไรสำคัญกว่ากัน ระหว่างการช่วยคนบาปให้รอดและการรักษาผู้ที่เชื่อไว้ในคริสตจักร ผู้ปกครองคนหนึ่งซึ่งเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรเพนเทคอสต์ในเมืองตอบว่า “การช่วยคนบาปให้รอด นำคนมาเชื่อใหม่นั้นสำคัญกว่า” เมื่อขอให้เขาหาข้อพระคัมภีร์มาสนับสนุนคำตอบของเขา เขาตอบว่าพระเยซูสอนเรื่องอุปมาเกี่ยวกับผู้เลี้ยงแกะที่มีแกะร้อยตัวในทุ่งหญ้า ผู้เลี้ยงแกะละแกะเก้าสิบเก้าตัวไปเพื่อหาแกะตัวหนึ่งที่หายไป

ข้าพเจ้าตอบว่า “แต่ ตัวที่หนึ่งร้อยนั้นเป็นแกะที่เตร็ดเตร่ไปจากคอก”

เราได้รับมอบหมายให้นำข่าวแห่งความรอดไปให้คนที่หลง และมนุษย์แต่ละคนมีสิทธิที่จะได้ยินพระกิตติคุณ อย่างไรก็ตาม การให้อาหารและเลี้ยงดูลูกแกะที่เกิดใหม่ รวมทั้ง รักษาลูกแกะไว้ให้ปลอดภัยในคอกเป็นสิ่งสำคัญ

เราจะต้องไม่ลืมว่าแกะที่เตร็ดเตร่ไปเป็นผู้ที่หันหลังกลับ และผู้ที่หันหลังกลับเป็นวิญญาณที่หลง ตราบเท่าที่ลูกชายที่หายไปยังคงอยู่ในคอกหมู เขาได้หายและตายไปจากพ่อของเขา สิ่งที่ดีเกี่ยวกับอุปมานี้คือ ลูกชายสำนึกตัวได้และกลับมาบ้านแกะที่เตร็ดเตร่ไปอาจมีผู้มาพบและนำกลับมายังคอกแกะได้

ครั้งที่ยังเป็นผู้รับใช้หนุ่ม ข้าพเจ้ารู้สึกตกใจกับสิ่งที่ผู้เทศนาหนุ่มอีกคนหนึ่งกล่าวขึ้น เขาโอ้อวดว่าเขาได้มีการฟื้นฟูโดย “การเทศนาแรงจนคนหนีไป” ในคริสตจักรแห่งหนึ่ง

การฟื้นฟูโดย “การเทศนาแรงจนคนหนีไป” มีจริงหรือ จะเป็นไปได้ได้อย่างไร วลีนี้มีความขัดแย้งกันเอง ถ้ามีการอพยพออกจากไปคริสตจักร สิ่งนั้นไม่สามารถจะเรียกว่าเป็นการฟื้นฟูได้ เรียกว่าเป็นงานศพคงจะดีกว่า ผู้คนที่มีความเชื่อเหล่านั้นซึ่งเดินออกจากประตูไปกำลังจะเป็นแกะที่เตร็ดเตร่ไป เป็นผู้ที่หันหลังกลับ เป็นวิญญาณที่หลงหายและกำลังจะตาย

การรับใช้ของผู้เลี้ยงแกะคือ เพื่อช่วยไม่ให้สมาชิกต้องมีประสบการณ์เลวร้ายเช่นนั้น ในฐานะศิษยาภิบาล ข้าพเจ้าเคยเสียวิญญาณที่รับผิดชอบไปครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเสียครอบครัวแปดครอบครัวไปจากคริสตจักร ซึ่งเป็นการเจ็บปวดและใจของข้าพเจ้าก็ปวดร้าว อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าไม่ได้พยายามปลอบความรู้สึกของตัวเองโดยวิพากษ์วิจารณ์แกะที่เตร็ดเตร่ไปอย่างรุนแรง ข้าพเจ้าตรวจสอบใจของข้าพเจ้าและถามตัวเองว่าล้มเหลวในทีใด ทำไมจึงไม่สามารถช่วยเหลือเขาตามที่เขาจำเป็น และรักษาเขาไว้ในคอกได้ สิ่งที่ทำให้ใจของศิษยาภิบาลคนนี้เป็นกังวลไม่ใช่ว่าเขาล้มเหลวที่ไหน แต่ข้าพเจ้าล้มเหลวที่ไหน

การรับใช้ของคริสตจักร คือ เพื่อช่วยคนหลงให้รอดและรักษาเขาไว้ให้รอดในคริสตจักร

ครั้งหนึ่ง มีผู้เทศนาถามคำถามว่า “คริสตจักรเป็นกลุ่มคนที่ได้รับความรอด หรือที่ช่วยให้รอด” คำตอบที่ถูกต้องคือ คริสตจักรเป็นทั้งสองอย่าง ในการที่จะได้รับความรอด เราจะต้องอยู่ในคริสตจักร ธรรมชาติของมนุษย์เป็นเกล็ดของโลกร้อน ถ้าเขาเป็นลูกแกะที่

อ่อนแอและเจ็บป่วย ก็ควรที่จะมีคนรับใช้เขา เมื่อแก่ที่แก่กว่าอุทิศตนและอยู่ในทางฝ่ายวิญญาณ ก็จะสามารถเอาชนะความอ่อนแอของแกะนั้นที่เพิ่งจะเข้ามาในคุกได้ คริสตจักรไม่ควรกลัวที่จะมีแก่ที่อ่อนแอซึ่งต้องได้รับการสอนและดูแล

หากมีที่ประชุมใดสมบูรณ์แบบ ก็คงจะไม่จำเป็นต้องมีศิษยาภิบาล เพราะถ้าเป็นอย่างนั้น งานของศิษยาภิบาลก็เสร็จสิ้นแล้ว ผู้เลี้ยงแกะมีงานและการรับใช้ภายในคริสตจักรอย่างแน่นอน อัครทูตเปาโลกล่าวถึงการรับใช้ของเขาอย่างชัดเจนดังนี้ 1) ให้สิทธิชนเป็นคนดีรอบคอบ 2) ปฏิบัติการงาน 3) บำรุงให้พระกายของพระคริสต์จำเริญขึ้น (เอเฟซัส 4:12) การรับใช้ธรรมิกชนที่ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งคือการช่วยผู้ที่อ่อนแอให้กลับตั้งตัวใหม่ (กาลาเทีย 6:1) ซึ่งผู้รับใช้จะต้องกระทำด้วยใจอ่อนสุภาพ โดยรู้ว่าตัวเขาเองอาจจะเป็นผู้ที่ละเมิดได้เช่นกัน

ความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงประทานของประทานฝ่ายพระวิญญาณแก่อย่างไว้ในพระกายเป็นหลักฐานว่าคริสตจักรไม่ได้สมบูรณ์แบบ ของประทานฝ่ายพระวิญญาณแต่ละอย่างจะปรากฏเมื่อมีความจำเป็น ของประทานให้มีด้วยคำประกอบด้วยสติปัญญาหรือด้วยคำประกอบด้วยความรู้จะปรากฏขึ้นได้อย่างไรถ้าไม่มีปัญหาเกิดขึ้นในคริสตจักร ของประทานในการรักษาจะปรากฏขึ้นได้อย่างไรถ้าไม่มีความเจ็บป่วย ของประทานในการรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ จะปรากฏขึ้นได้อย่างไรถ้าไม่มีวิญญาณที่ไม่ถูกต้องอยู่ ความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงประทานของประทานฝ่ายพระวิญญาณแก่อย่างไว้ในคริสตจักรเป็นข้อพิสูจน์ว่าหลายครั้ง คริสตจักรจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือ

ในอุปมาว่าด้วยผู้ว่านพืชในมัทธิว 13 พระเยซูทรงสอนว่าเมล็ดจะถูกหว่านลงบนดินประเภทต่างๆ ดังนั้น อาจมีคนในที่ประชุมที่มีใจริมหาง ใจหิน ใจหนาม และใจที่มีดินดี มนุษย์ก็ประพฤติเหมือนอย่างมนุษย์ทั่วไป มนุษย์มีหลายประเภท ทุกคนมีสิทธิที่จะได้ยืมข่าวประเสริฐ และผู้เทศนาต้องรับใช้เขาเหล่านั้นไม่ว่าเขาจะตอบสนองแบบใด ความสามารถในการรับใช้ไม่ได้วัดที่ความสามารถในการรับใช้เฉพาะผู้ที่ทำให้เกิดผลร้อยเท่าเท่านั้น แต่จะตัดสินจากความสามารถในการรับใช้ผู้ฟังที่เป็นดินเต็มไปด้วยหินและหนามด้วย ผู้รับใช้จะสามารถช่วยคนเหล่านั้นได้หรือไม่ เขาจะต้องมีภาระหนักและใส่ใจในการช่วยเหลือ

ภายในกำแพงของคริสตจักร จะมีผู้ที่จัดอยู่ในประเภท “ข้าวละมาน” อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงสอนว่าเราควรจะปล่อยข้าวละมานไว้ ถ้าเราดึงข้าวละมานขึ้นมา เราก็จะดึงข้าวสาลีขึ้นมากับข้าวละมานด้วย

ขอเตือนว่า สวัสดิภาพของคนๆ หนึ่งมีความสำคัญน้อยกว่าสวัสดิภาพของร่างกายทั้งหมด ในทุกกลุ่มสมาชิก จะมีเวลาที่ศิษยาภิบาลที่แท้จริงต้องให้การลงโทษ และเพื่อประโยชน์ของฝูงแกะแล้ว จะมีบางครั้งที่ต้องถอนรากออก แม้ว่าจะเจ็บปวดก็ตาม

ต่อไปนี้เป็นคนบางประเภทที่ต้องจัดการแก้ไข 1) คนที่อยู่ให้แตกนิกายกัน (ทิตัส 3:10) 2) คนที่ก่อเหตุวิวาท (โรม 16:17) และ 3) ผู้ที่ล่วงประเวณีกับญาติพี่น้องที่ใกล้ชิด (1โครินธ์ 5:11) พระเยซูทรงสอนว่า ถ้าคนๆ หนึ่งไม่กลับคืนดี ให้ถือว่าเขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี (มัทธิว 18:15-17)

ในการลงโทษแต่ละครั้ง จะต้องกระทำด้วยความเศร้าใจและเพื่อสวัสดิภาพของคริสตจักรเสมอ จะต้องไม่ทำการลงโทษหรือเลิกคบหาคนๆ หนึ่งเพราะเรื่องส่วนตัว การลงโทษไม่ควรเป็นการต่อสู้กันเป็นการส่วนตัวระหว่างศิษยาภิบาลและสมาชิกของที่ประชุม แต่จะต้องลงโทษด้วยใจที่เจ็บปวด และเมื่อใช้วิธีการอื่นๆ ทั้งหมดแล้วไม่ได้ผล จึงค่อยเลิกคบหานุคนคนนั้น

ศิษยาภิบาลจะทำสุดความสามารถเพื่อนำเขามาและรักษาเขาไว้ภายในคอก ตราบเท่าที่เขายังเข้าร่วมประชุม ก็มี ความหวังที่จะช่วยเขาได้ พวกเขาอาจอยู่ทางโลก ทางฝ่ายเนื้อหนังและเย็นซาทางฝ่ายวิญญาณ แต่ข้าพเจ้าจะทำอย่างดีที่สุด เพื่อให้เขาเข้าประชุมต่อไป ข้าพเจ้าอยากจะทำเทศนาให้แก่ผู้ที่หันหลังกลับดีกว่าจะทำเทศนาให้แก่ผู้อื่นไปๆ ข้าพเจ้ามีความตื่นเต้นเมื่อ เทศนาให้คนฟังมากกว่าคริสตจักรที่ว่างเปล่า

บางคนพูดว่า เขาต้องมีคริสตจักรที่สะอาด ถ้าบัพตึ้นแก้อี้ และคูตึ้นพรม ท่านก็จะมีคริสตจักรที่สะอาดแต่ว่างเปล่า

สำหรับตัวข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าเทศนาแก่คนดีกว่า คนที่มีความอ่อนแอ ข้อผิดพลาด และมีความผิดบาป ผู้ที่ถูกทดลอง ให้อดอย อ่างร้างและผิดหวัง คนที่อาจเป็นผู้ที่หันหลังกลับ เทร็ดเตรไปจากคอก ให้โอกาสข้าพเจ้าค้นหาพวกเขาในทุ่งหญ้า ไปหา เขาในเวลากลางคืนหรือเช้าตรู่ ที่บ้านหรือที่ทำงาน การรับใช้ของคริสตจักรเป็นเช่นนี้เอง

จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อคริสตจักรมีการฟื้นฟู ผู้ที่หันหลังกลับ และที่เตร็ดเตรไปจะหาทางกลับบ้านมาได้ จากนั้น การอัศจรรย์ ก็เกิดขึ้น คนแปลกหน้ามาถึงคริสตจักรที่ซึ่งเขาพบความรักและความเมตตา เมื่อออกจากโลกแห่งความบาปที่เย็นและโหดร้าย พวกเขาไปถึงปลายไม้กางเขน ผู้เลี้ยงแกะจะเอาใจใส่แกะทุกตัวอย่างอ่อนโยน ทั้งตัวที่เจ็บป่วย อ่อนแอ และแข็งแรง สุขภาพดี ที่ แทนบูชาของคริสตจักร

บทที่เก้า

การฟื้นฟูโดยการเทศนาแรงจนคนหนีไป

“แต่นายตอบว่า ‘อย่าเลยเถิดกว่า เมื่อกำลังถอนข้าวละมาน จะถอนข้าวดีด้วย’ ” (มัทธิว 13:29)

ไม่มีสิ่งที่เราเรียกว่า การฟื้นฟูโดยการเทศนาแรงจนคนหนีไป วิธีนี้มีความขัดแย้งกันเอง ไม่ใช่การฟื้นฟูอย่างแน่นอนถ้ามีการอพยพออกไปจากคริสตจักร การฟื้นฟูเป็นเวลาของการเริ่มใหม่และการเสริมกำลัง ธรรมิกชนได้รับการฟื้นฟูและหนุนใจ ผู้ที่หันหลังกลับได้กลับคืนมา และการอัศจรรย์ก็เกิดขึ้น ผลโดยตรงของการฟื้นฟูคือกายมีจำนวนคนเพิ่มขึ้น คนบาปเข้าในมาคริสตจักรและพ้นจากบาป สมาชิกมีจำนวนเพิ่มขึ้นในทันที

พระเยซูทรงสอนอุปมาว่าด้วยข้าวละมานว่า ควรจะเก็บผู้ที่อ่อนแอและที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังไว้ในคริสตจักร เพราะการแยกออกจะเกิดขึ้นในวันพิพากษา จนกว่าจะถึงเวลานั้น ให้เก็บพวกเขาไว้ในคอกก่อน ถ้าพยายามจะถอนรากขึ้นมา ก็อาจไปถอนถูดต้นข้าวสาส์ด้วย

แผนการของพระเจ้าคือให้บ้านของพระองค์เต็มไปด้วยคนทั้งหลาย แสดงว่าบางครั้งจำเป็นที่จะต้องนำผู้ที่ยากจน คนพิการ คนเขยง และคนตาบอดเข้ามา (ลูกา 4:21) จะต้องไม่มีการแบ่งแยกหรือเลือกหน้าในคริสตจักร ทั้งคนหนุ่มและแก่ รวยและจน มีความรู้และโง่เขลา ธรรมิกชนและคนบาปได้รับการหนุนใจให้มีส่วนร่วมด้วยกัน ผู้คนจากทุกเชื้อชาติ สีผิว และวัฒนธรรมได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่น และรู้สึกสบายใจ ในบ้านของพระเจ้า ไม่มีใครถูกเมินเฉยหรือดูถูก ยืมที่เป็นมิตรและการจับมืออย่างอบอุ่น มีสำหรับกันและกัน โดยไม่มีการเลือกหน้า

แผนการของพระเจ้าคือ เราสามารถไปที่ถนนและทางใหญ่และเร่งรีบให้เขาเข้ามา บางครั้ง เพียงเชื้อเชิญก็เพียงพอแล้ว แต่บางครั้งเราต้องเร่งรีบให้เขาเข้ามาเพื่อให้บ้านของพระเจ้าเต็ม (ลูกา 14:23) อย่างไรก็ตาม แค่ให้มีแขกและคนแปลกหน้ามาทำให้เก้าอี้เต็มนั้นไม่เพียงพอ เราต้องให้ความสนใจเขาเป็นการส่วนตัวและให้เขาได้อธิษฐานจนสัมผัสพระเจ้าที่แท่นบูชา แม้เท่านั้นก็ไม่พอ เขาต้องคงอยู่ในคริสตจักรแม้ว่าจะมีปัญหา การต่อสู้และความยากลำบากก็ตาม นั่นคือการรอดพ้นและการกลับตั้งตัวใหม่

ถ้ามีผู้ที่เชื่อซึ่งอ่อนแอ เขาจะหาความแข็งแกร่งได้จากในบ้านของพระเจ้า ถ้ามีผู้สะดุดและล้มลง เขาจะกลับตั้งตัวใหม่ได้ในคอกแกะจะมีการหนุนใจและการรับใช้เพื่อให้มีการกลับตัวใหม่อยู่เสมอ “ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย แม้จับผู้ใดที่ละเมิดประการใดได้ ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย” (กาลาเทีย 6:1) การที่เปาโลกล่าวตักเตือนคริสตจักรในกาลาเทียเช่นนี้ทำให้เรารู้ว่า งานของเราอย่างหนึ่งคือการช่วยให้มีการกลับตั้งตัวใหม่ ผู้เลี้ยงแกะที่ดีไม่เคยวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรง ขว้างก้อนหิน หรือผลักผู้ที่พิการทางฝ่ายวิญญาณออกทางประตูหลัง ถึงกระนั้น ควรระลึกว่า ศิษยาภิบาลที่สัตย์ซื่อจะต้องใช้การลงโทษบ้างเป็นบางครั้ง ซึ่งจะต้องกระทำด้วยใจที่เจ็บปวดและวิญญาณแห่งความรัก พยายามที่จะช่วยวิญญาณนั้น

ในการดำเนินการลงโทษ ผู้เลี้ยงแกะจะต้องพิจารณาเกี่ยวกับการละเมิดตามลำดับต่อไปนี้เสมอ

1. การละเมิดส่งผลกระทบต่อคริสตจักรอย่างไร ศิษยาภิบาลจะต้องคำนึงถึงความแข็งแรงและสวัสดิภาพของร่างกายทั้งหมดก่อน

2. ต่อมา จะต้องคำนึงถึงการช่วยให้ผู้ที่เชื่อซึ่งทำผิดไปในนั้นกลับตั้งตัวใหม่ ศิษยาภิบาลไม่อาจจะเลยความผิดบาปไปได้ ต้องมีการจัดการแก้ไข การดำเนินการลงโทษจะทำให้เกิดการกลับใจใหม่ และจะต้องคำนึงถึงการกลับตั้งตัวใหม่เสมอ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การช่วยวิญญาณให้รอด
3. ความรู้สึกทั้งหลายของศิษยาภิบาลเองเป็นสิ่งสุดท้ายที่จะมีผลต่อการตัดสินใจของเขา ศิษยาภิบาลอาจรู้สึกเจ็บปวดและขุ่นเคือง แต่ความรู้สึกของเขาจะต้องไม่เป็นสิ่งควบคุมการกระทำของเขา

ศิษยาภิบาลมีทางเลือกมากมายในการจัดการกับสมาชิกในคริสตจักรที่ได้ทำผิดไป โดยอาจกล่าวสั้นๆ ไว้ดังนี้

1. การตักเตือน ศิษยาภิบาลอาจตักเตือนพี่น้องคนนั้น ในห้องทำงานของตนหรือที่บ้านของเขา
2. การว่ากล่าว อาจจะต้องว่ากล่าวอย่างเข้มงวดและจริงจัง การว่ากล่าวในพระวิญญาณได้ผลดี ซึ่งอาจจะว่ากล่าวเป็นการส่วนตัวหรือต่อหน้าผู้อื่น
3. ทัณฑ์บน เมื่อมีการทำทัณฑ์บน ผู้ที่ละเมิดจะไม่มีสิทธิมีเสียงในคริสตจักรเป็นระยะเวลาหนึ่ง อาจมีการไต่ถามหรือถูกระงับไม่ให้เป็นสมาชิกในเวลาดังกล่าว ทั้งนี้ กำหนดเวลาอาจแตกต่างกันไปตั้งแต่หนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี
4. การทิ้งออกจากการเป็นสมาชิก วัตถุประสงค์หลักของการลงโทษคือการให้ผู้ที่เชื่อซึ่งทำผิดไปได้กลับตั้งตัวใหม่ ดังนั้น การทิ้งออกจากการเป็นสมาชิกจะต้องใช้ในกรณีที่ร้ายแรงเท่านั้น
5. การมอบให้ซาตาน การมอบให้ซาตานเป็นรูปแบบการลงโทษตามพระคัมภีร์ แต่ควรจะใช้โดยคำนึงว่า จะนำผู้ที่ละเมิดสู่การกลับใจใหม่ (1โครินธ์ 5:5)

ศิษยาภิบาลจะต้องคำนึงถึงธรรมชาติของความบาปนั้นๆ และตัดสินใจว่าจะจัดการกับปัญหา 1) เป็นการส่วนตัว 2) ต่อหน้าคณะกรรมการคริสตจักร หรือ 3) ต่อหน้าที่ประชุมทั้งคริสตจักร ทั้งนี้ จะต้องพิจารณาอย่างจริงจัง และคำนึงว่าสมาชิกในคริสตจักรรับรู้และทนทุกข์เพราะปัญหาหรือไม่ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น การจัดการแบบส่วนตัวก็ไม่เพียงพอ

เมื่อเราพิจารณาเรื่องการลงโทษ ควรจะคำนึงถึงกฎบางประการ ดังนี้

1. สวัสดิภาพของร่างกายทั้งหมดสำคัญที่สุด เพราะปลาตายตัวเดียวเหม็นไปทั้งข้อง
2. สวัสดิภาพของบุคคลที่เกี่ยวข้องสำคัญกว่าความคิดเห็นส่วนตัว
3. ในกรณีที่มีการทะเลาะเบาะแว้งกัน ศิษยาภิบาลต้องฟังความจากสองฝ่าย เขาจะต้องรับฟังข้อเท็จจริงทั้งหมด จุดบันทึกและเขียนทุกอย่างที่เกี่ยวกับปัญหาเอาไว้ เขาไม่ควรด่วนสรุปหรือได้รับอิทธิพลจากความรู้สึกต่างๆ เขาไม่ควรจะให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนั้นจนกว่าจะแน่ใจว่าได้ตัดสินใจอย่างถูกต้อง
4. ศิษยาภิบาลต้องไม่พยายามที่จะลงโทษจนกว่าจะรู้ว่าสามารถลงโทษได้จริง เมื่อพูดว่าจะทำ ก็ต้องทำ
5. ศิษยาภิบาลต้องไม่เข้าข้างและติดอยู่ตรงกลางระหว่างฝ่ายที่ขัดแย้งกัน จะต้องไม่เป็นเรื่องส่วนตัว
6. การดำเนินการลงโทษจะต้องกระทำอย่างเรียบง่าย และรวดเร็วที่สุด ไม่ควรจะพูดถึงปัญหากับผู้ที่ไม่เกี่ยวข้อง
7. ท้ายที่สุด ศิษยาภิบาลควรพยายามใช้รูปแบบการลงโทษที่เบา ก่อน พี่น้องที่ทำผิดและอ่อนแอไม่ควรจะถูกให้ออกจากการเป็นสมาชิก ถ้าเพียงตักเตือนก็พอแล้ว

ถึงกระนั้น ผู้เลี้ยงแกะจะรับใช้อย่างสัตย์ซื่อและทำงานอย่างขยันแข็งเพื่อรักษาแกะไว้ในคอก มีเพียงบางกรณีเท่านั้นที่จำเป็นต้องเลิกคบหาและให้ออกจากคริสตจักร เมื่อเป็นเช่นนั้น แกะก็หลงหายและศิษยาภิบาลไม่สามารถช่วยเหลือเขาได้อีกต่อไป ตราบใดที่เขาเข้าร่วมประชุมในคริสตจักรและนั่งอยู่ที่ม้านั่งในโบสถ์ มีความเป็นไปได้ที่เขาจะได้รับความช่วยเหลือและได้รับความรอด ผู้ที่หันหลังกลับสามารถกลับใจใหม่และกลับตั้งตัวใหม่ถ้าเขายังอยู่ในคริสตจักร ความหวังเดียวของเขาคือ การอยู่ใน

คริสตจักร ดังนั้น ผู้เลี้ยงแกะจะต้องเก็บเขาไว้ในคอกไม่ว่าจะเจ็บปวดใจและความกังวลเพราะวิญญาณที่บฏและไม่เชื่อฟังนั้น
เพียงใด

ในคริสตจักรที่มีการฟื้นฟู ประตูหลังไม่ค่อยจะเปิดนัก ไม่มีการอพยพออกไป ประตูหน้าเปิดกว้างเพื่อรับคนทุกประเภทที่
มีความผิดและมีปัญหา เขาจะได้พบกับพระเยซูผู้ซึ่งยกภาระหนักของเขาออก และเขาจะได้เข้าไปยังสถานที่นมัสการเพื่ออธิษฐาน
นมัสการและคงอยู่ในที่นั้น

บทที่สิบ การเทศนาพระวณะของพระเจ้า

“ให้ประกาศพระวณะ...” (2ทิโมธี 4:2)

การเทศนาพระวณะและการเทศนาเกี่ยวกับพระวณะมีความแตกต่างกันเป็นอย่างมาก การเทศนาเกี่ยวกับพระวณะอาจทำให้ผู้ฟังประทับใจเพราะความรู้และคารมของผู้เทศนา การเทศนาประเภทนี้อาจทำให้เกิดความเพลิดเพลิน แต่ไม่บรรลุผลตามต้องการ

การทำให้ผู้ฟังประทับใจนั้นไม่เพียงพอ ผู้รับใช้เทศนาพระวณะเพื่อช่วยวิญญาณให้รอด ไม่ใช่เพื่อสร้างความบันเทิง เขาอาจใช้คำศัพท์ที่ยากและมีโวหารดีเหมือนออปอลโล แต่ยังคงไม่ได้เทศนาพระวณะ หลังจากที่เขากล่าวให้พร ที่ประชุมอาจชื่นชมกลับบ้าน แล้วคิดว่าได้ยินคำปราศรัยที่ดีเยี่ยม อย่างไรก็ตาม ถ้าการเทศนาไม่ได้ผลตามที่ต้องการ ผู้เทศนาก็ไม่ได้เทศนาพระวณะ หลังจากการประชุมในคริสตจักรครั้งหนึ่ง สุภาพสตรีคนหนึ่งพูดถึงการเทศนาที่ฟังได้ยินไปว่า “ช่างเป็นการเทศนาที่ดีอะไรอย่างนี้ นักเทศน์เทศนาได้ดีจริงๆ เข้านี้”

คนหนึ่งได้ยินเธอพูด จึงถามเธอว่า “แล้วเขาพูดเกี่ยวกับอะไรหรือ เขาเทศนาเรื่องอะไร”

“รอดเดี่ยวนะ เกี่ยวกับอะไร ดิฉันเกรงว่าจะลืมไปแล้วว่าเกี่ยวกับอะไร และบอกไม่ได้จริงๆ ว่าหัวข้อเรื่องอะไร แต่เป็นการเทศนาที่ดีจริงๆ ผู้เทศนาได้เทศนาจริงๆ”

ความประทับใจอย่างนี้ไม่จำเป็นต้องมีการอธิบายอีกต่อไป ผู้เทศนาไม่ได้เทศนาจริงๆ สิ่งที่เขาทำคือแค่กล่าวปราศรัย แต่ไม่มีข้อความอะไรเลย

ควรจำไว้เสมอว่า ข้อความที่เทศนาจะเท่ากับข้อความที่ได้รับ ผู้เทศนาเพียงแต่นำข้อความจากพระเจ้านำส่งแก่คนทั้งหลาย ถ้าผู้ฟังไม่ได้รับอะไร ผู้เทศนาก็ไม่ได้เทศนาอะไร การที่จะตัดสินว่าการเทศนาดีเพียงใด ให้ตัดสินว่าผู้ฟังได้นำอะไรกลับไปบ้านหลังจากการประชุม

การเทศนามีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยผู้ที่เชื่อให้รอด “เพราะตามสติปัญญาของพระเจ้าเห็นว่าโดยปัญญาของโลกๆ ย่อมไม่รู้จักพระเจ้าได้แล้ว พระเจ้าจึงทรงโปรดช่วยคนทั้งหลายที่เชื่อนั้นให้รอดโดยคำเทศนาที่เขาถือว่าโง่” (1โครินธ์ 1:21) สำหรับโลกนี้ การเทศนาเป็นเรื่องโง่ แต่สำหรับผู้ที่มีความรอด การเทศนาเป็นวิธีปลูกความจริงลงในใจของเขา อันจะนำมาซึ่งความเชื่อและความรอด การเทศนาพระวณะไม่ใช่เรื่องโง่ และทั้งผู้เทศนาและที่ประชุมไม่ควรจะถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย

เราสามารถเห็นว่าการเทศนาพระวณะมีความสำคัญ จากคำกล่าวในสดุดี 138:2 “...เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้พระดำรัสของพระองค์เป็นใหญ่เหนือพระนามทั้งสิ้นของพระองค์” เรารู้ว่า ความรอดอยู่ในนามของพระเยซู การยกความผิดบาปเกิดขึ้นผ่านทางพระนามของพระองค์ ไม่มีความรอดในนามอื่นเลย อย่างไรก็ตาม ผู้สดุดีกล่าวว่าพระเจ้าทรงเชิดชูพระวณะของพระองค์เหนือพระนามของพระองค์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเทศนาพระวณะมีความสำคัญ ถ้าไม่มีการเทศนาแล้ว เพียงพระนาม

ของพระองค์จะไม่อาจช่วยคนที่หลงใหลรอดได้ หากพระนามของพระเยซูยิ่งใหญ่และทรงอำนาจ พระวาระของพระเจ้ายิ่งใหญ่ และทรงอำนาจมากยิ่งขึ้นกว่า พระนามของพระเยซูจะมีอำนาจได้เพราะพระวาระของพระองค์

การเทศนาพระวาระก่อให้เกิดผลที่สำคัญสามประการคือ

1. พื้นฐานความเชื่อ “เหตุฉะนั้นความเชื่อได้เกิดขึ้นก็เพราะได้ฟัง และการที่ได้ฟังนั้นก็เพราะฟังพระคำของพระคริสต์” (โรม 10:17) การเทศนาพระวาระของพระเจ้าก่อให้เกิดความเชื่อและหว่านความเชื่อลงในใจของคนบาป เพื่อที่เขาจะเชื่อฟังเพื่อรับสิ่งที่พระเจ้าทรงซื้อไว้ที่ไม้กางเขน พระวาระของพระเจ้าเป็นบ่อเกิดของความเชื่อ พระวาระของพระเจ้าจะสำเร็จลุล่วง ถ้าพระเจ้าตรัสไว้ ก็จะเป็นตามที่ตรัส
2. การชำระให้สะอาดและบริสุทธิ์ “ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน” (ยอห์น 15:3) “ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง พระวาระของพระองค์เป็นความจริง” (ยอห์น 17:17) ผู้ที่ได้ฟังการเทศนาพระวาระของพระเจ้ากำลังได้แยกออกจากโลก ยกออกจากความโสมมและความเลวทรามของความบาป และแยกออกเพื่อรับใช้พระเจ้า พระวาระของพระเจ้ามีอำนาจที่จะทำเช่นนั้นได้
3. พระวาระของพระเจ้าเป็นเมล็ดที่หว่านลงในใจของมนุษย์ซึ่งก่อให้เกิดการบังเกิดใหม่ “ท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่จากพันธุมตะแต่จากพันธุมตะ คือด้วยพระวาระของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่” (1เปโตร 1:23) ก่อนที่จะมีการเกิด จะต้องมีการปฏิสนธิก่อน ทั้งในการเกิดทางธรรมชาติและทางวิญญาณ จะต้องมีการปลูกเมล็ดความรอดไม่ได้เกิดขึ้นจากเชื้อพันธุ์ของมนุษย์ แต่เกิดจากเมล็ดที่ไม่เน่าเปื่อยที่อยู่ในพระวาระของพระเจ้า เมื่อเทศนาพระวาระ เมล็ดจะถูกหว่านลงในใจของบุคคล ถ้าใจนั้นมีดินที่อุดมสมบูรณ์ เมล็ดจะเกิดเป็นต้นกล้าและโผล่ขึ้นสู่ชีวิตนิรันดร์

ผู้รับใช้เทศนาพระวาระของพระเจ้าเพื่อให้เกิดผลตามที่ต้องการ เขาจะไม่เทศนาเพียงเพื่อแสดงโวหารดีและได้รับการสรรเสริญจากมนุษย์ เขาเทศนาเพื่อเข้าถึงวิญญาณของมนุษย์ เพื่อนำคนบาปมาที่ปลายไม้กางเขนให้กลับใจใหม่ และเพื่อสร้างความเชื่อในใจของพวกเขา ให้เขาได้เชื่อฟังเพื่อวิญญาณจะได้รอด ผู้รับใช้เทศนาแก่คริสตจักรเพื่อบำรุงและหนุนใจธรรมิกชน เขาเทศนาแก่พระกายของพระคริสต์เพื่อที่บุตรแต่ละคนของพระเจ้าจะแยกตัวเองออกจากสิ่งต่างๆ ของโลกนี้ และพร้อมเมื่อพระเจ้ากลับมา ถ้าเขาจะเทศนาเพื่อให้เกิดผล ตัวเขาเองจะต้องมีใจที่มีภาระหนักสำหรับที่ประชุม มีความรักให้กับแต่ละคน และเชื่อว่าพระเจ้าจะให้ผลตามที่ต้องการ

ชายหนุ่มคนหนึ่งเทศนาในคริสตจักรแห่งหนึ่งเป็นเวลาหลายสัปดาห์แต่ไม่เกิดผลใดๆ ในที่สุด เขาพูดกับผู้เทศนาที่อายุมากกว่าว่า “อาจารย์ครับ ผมเทศนามาหลายสัปดาห์แล้ว และยังไม่เห็นผลอะไรเลย ไม่มีวิญญาณมาหาพระเจ้าเลย”

ผู้รับใช้ที่แก่กว่าพูดกับคนหนุ่มว่า “เมื่อคุณเทศนา คุณเชื่อว่าจะเกิดผลหรือเปล่า”

“ผมคิดว่าไม่ครับ”

“นั่นแหละปัญญา ถ้าคุณเชื่อและคาดหวังให้เกิดผล ผลก็จะเกิดขึ้น”

ผู้รับใช้หนุ่มรับฟังคำแนะนำของชายที่แก่กว่า และขอให้พระเจ้าประทานความเชื่อให้เขา การรับใช้ของเขาเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง เพราะเขาไม่เพียงแต่เทศนาไปเท่านั้น แต่เทศนาด้วยการเจิมจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ชายหนุ่มร้อนรนและได้แรงกระตุ้นจากความเชื่อที่แท้จริง ใจของเขาเต็มไปด้วยความยินดีเมื่อได้เห็นคนหนุ่มสาวทั้งหลายตอบสนองและมาที่แท่นบูชา

ผลจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนเมื่อผู้รับใช้เทศนาพระวจนะของพระเจ้าด้วยภาระหนัก ความรัก ความเชื่อและการทรงเจิมจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

บทที่สิบเอ็ด

พระสุรเสียงของพระเจ้า

“ฉะนั้นเราจึงเป็นทูตของพระคริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายทางเรา เราจึงขอร้องท่านในนามของพระคริสต์ ให้คืนดีกันกับพระเจ้า” (2โครินธ์ 5:20)

พระเจ้าประสงค์ที่จะตรัสกับคนของพระองค์อย่างแน่นนอน พระองค์ปรารถนาให้บุตรของพระองค์ได้ยินเสียงของพระองค์ และฟังสิ่งที่พระองค์ตรัสแก่เขาอย่างระมัดระวัง ทั้งนี้ เห็นได้จากคำพยานในพระคัมภีร์และประสบการณ์ส่วนตัวว่าพระองค์ทรงใช้วิธีการหลายวิธีเพื่อให้เสียงของพระองค์เป็นที่ได้ยิน ตามสภาพและสถานการณ์ตามเวลา พระองค์ตรัสผ่านทางต่างๆ หลายทาง ดังต่อไปนี้

1. โดยตรง หลายครั้งพระเจ้าตรัสกับบุคคลด้วยเสียงที่สามารถได้ยินได้หรือด้วยความรู้สึกลึกๆ พระคัมภีร์มีตัวอย่างมากมายที่แสดงให้เห็นเวลาซึ่งพระเจ้าตรัสด้วยเสียงที่สามารถได้ยินได้ บนถนนไปยังดามัสกัส พระเจ้าตรัสกับซาโลด้วยเสียงที่สามารถได้ยินได้ว่า “ซาโล ซาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม” คนทั้งหลายที่เดินทางไปกับซาโลได้ยินเสียงแต่ไม่เห็นใคร พระเจ้าสามารถตรัสกับมนุษย์ได้โดยตรงอย่างนั้น

อย่างไรก็ตาม พระองค์อาจตรัสด้วยความรู้สึกลึกๆ เสียงที่อยู่ภายใน ซึ่งอาจได้ยินชัดเจนเหมือนกับได้ตะโกนคำนั้นออกมา พระเจ้าได้ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างชัดเจนและหนักแน่นด้วยความรู้สึกลึกๆ เช่นนี้ หลายครั้ง ข้าพเจ้าได้ยินคำที่พระองค์ตรัสด้วยซ้ำ เมื่อพระเจ้าตรัส พระองค์จะไม่ปล่อยให้เราสงสัยเกี่ยวกับข้อความที่พระองค์ประสงค์จะสนทนากับเรา

2. การพยากรณ์ ที่อื่นในโลก พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า “จงตั้งบารนาบัสกับซาโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น” (กิจการ 13:2) พระเจ้าตรัสด้วยข้อความภาษาแปลกๆ และการแปล หรือด้วยการพยากรณ์ อย่างไรก็ตามก็ดี พระเจ้าตรัสโดยที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งใจให้บุคคลพูด

พระเจ้ามักจะตรัสกับคริสตจักรด้วยของประทานฝ่ายพระทานวิญญาณทางการพูด คริสตจักรควรตั้งใจฟังสิ่งที่พระเจ้าจะตรัส

3. พระวจนะของพระเจ้า พระวจนะของพระเจ้าเป็นอำนาจสูงสุดในเรื่องฝ่ายวิญญาณและชีวิตนิรันดร์ พระวจนะของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลงและไม่ผิดพลาด ให้คำตอบกับทุกคำถามได้อย่างไม่ต้องสงสัยเลย เป็นพระวจนะของพระเจ้าโดยแท้ เมื่อมีการเทศนาพระวจนะโดยการทรงเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวจนะนั้นก็เสียงของพระเจ้าให้กับทุกคนที่ได้ฟัง

4. ผู้รับใช้ของพระเจ้า ผู้รับใช้เทศนาแทนองค์พระคริสต์ เขาเป็นทูตของพระเจ้าซึ่งนำข้อความของพระองค์มา การที่ผู้เทศนาซึ่งได้รับการเจิมเทศนาข่าวประเสริฐ อันจะอธิบายความจริงแห่งพระวจนะของพระเจ้านั้นเป็นสิ่งสำคัญ

แต่เสียงของผู้เทศนาเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้าอย่างนั้นหรือ ไม่ใช่แน่นอนเพราะผู้เทศนาไม่ใช่พระเจ้า แม้ว่าข้อความที่เขาเทศนาเป็นพระวจนะของพระเจ้า เป็นความจริงที่ไม่ผิดพลาด แต่ตัวเขาเองก็ผิดพลาดได้ เขายังคงเป็นมนุษย์คนหนึ่ง มีความอ่อนแอของเนื้อหนัง

ในครั้งหนึ่ง คนทั้งหลายตะโกนว่าเสียงของเฮโรดเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้า เนื่องจากเขายอมรับคำอ้างนั้นโดยไม่ปฏิเสธ เขาก็ถูกตัวหนอนกินจนตาย นั่นเป็นเพราะ เขาไม่ให้สง่าราศีแก่พระเจ้า (กิจการ 12:23)

ผู้เทศนาทำความผิดพลาดได้ เขาอาจจะพูดผิดและตัดสินใจผิด เขาอาจเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ตัวแทนที่กล่าวแทนองค์พระคริสต์ แต่เขายังคงเป็นมนุษย์ เขาเป็นภาษณะที่ได้รับการเจิมและพระเจ้าทรงตรัสผ่านเขา แต่เขายังคงเป็นมนุษย์อยู่

คุณสมบัติที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่งที่ต้องมีคือ ความถ่อมใจ ยิ่งผู้รับใช้ถ่อมใจลงมากเท่าใด พระเจ้าจะทรงใช้เขาให้กล่าวพระคำของพระองค์มากขึ้นเท่านั้น

แม้ว่าเขายังคงทำผิดพลาดและถ่อมใจอย่างมาก แต่ก็สามารถเทศนาด้วยอำนาจเหมือนเช่นพระเยซูทรงสอน (มาระโก 1:22)

ผู้รับใช้คนหนึ่งจะเทศนาด้วยอำนาจได้อย่างไรแม้ว่าเขาไม่รู้ข้อดีของการเป็นมนุษย์ของตนเอง เขาจะถ่อมใจและกล้าหาญในเวลาเดียวกันได้อย่างไร ในการที่จะตอบคำถามนี้ได้ เราจะต้องจำไว้ว่า เขาจะได้รับการทรงเจิมมากน้อยตามวิญญาณที่แตกหักและยอมจำนนของเขา เขาจะต้องยอมจำนนเพื่อพระเจ้าจะทรงใช้ได้ เขาทราบเป็นอย่างดีว่า เขาเป็นมนุษย์ แต่เขามีความกล้าหาญเพราะเขาเทศนาข้อความของพระเจ้า ความเชื่อมั่นเป็นสิ่งสำคัญ เขาได้อธิษฐานและได้ยินจากพระเจ้า เขามั่นใจว่าได้ยินและได้รับข้อความที่พระเจ้าต้องการให้นำไปส่ง ดังนั้น เขาก็เทศนาด้วยอำนาจได้อย่างมั่นใจ

เขาไม่ได้เทศนาอย่างขอไปทีหรืออวดดี ไม่มีน้ำเสียงโต้เถียงหรือแสดงวิญญาณความเป็นใหญ่ เขาไม่ได้เทศนาดูถูกคนทั้งหลาย หรือเทศนาว่ากล่าวคนทั้งหลาย เขาผู้เป็นทูตของพระเจ้าซึ่งมีข้อความจากพระองค์จะกล่าวแก่ที่ประชุมและรับใช้พวกเขาแต่ละคน

เมื่อเขายืนอยู่หลังธรรมาสน์ เขาไม่เคยทำให้ใครอับอายด้วยคำประชดหรือคำเยาะเย้ย ข้าพเจ้าเคยได้ยินผู้รับใช้บางคนพูดบางอย่างที่ทำให้ข้าพเจ้าอับอาย ผู้รับใช้คนหนึ่งซึ่งพยายามแก้ไขปัญหาเรื่องการวิวัฒนาการได้กล่าวกับคริสตจักรว่า “สิ่งเดียวที่คุณจะเห็นคือเมื่อคุณมองดูตัวเองในกระจก” โอ้ย นั่นไม่ตลกเลย เมื่อผู้รับใช้กล่าวเช่นนั้น เขาทำร้ายตัวเองมากกว่าคนอื่น ๆ

ผู้รับใช้พระเจ้าที่แท้จริงจะรับใช้ฝูงแกะของเขา เขาจะรักและสนใจในสวัสดิภาพของทุกคน เขาจะเห็นค่าของผู้ชายและผู้หญิง เด็กชายและเด็กหญิง ฆราวาสและคนบาปแต่ละคน เขามีความปรารถนาที่จะช่วยเหลือ หนุนใจ และช่วยให้รอด เขาทำให้เกิดความเบิกบานใจ และความแข็งแกร่งด้วยพระวจนะของพระเจ้า เขาเป็นทูตของพระเจ้าที่เทศนาตำแหน่งชีวิตนิรันดร์แทนองค์พระคริสต์

บทที่สิบสอง การใช้ในการฟัง

“...แต่ต้องมีใจเมตตาต่อทุกคน เป็นครูที่เหมาะสมและมีความอดทน ชี้แจงให้ฝ่ายตรงกันข้ามเข้าใจด้วยความสุภาพ...”
(2ทิโมธี 2:24-25)

เย็นวันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้านอนอยู่ในโรงพยาบาลเพนทีกทัน บริติชโคลัมเบีย ผู้เชี่ยวชาญด้านมะเร็งมาที่ข้างเตียงและเริ่มให้คำแนะนำกับข้าพเจ้า ในขณะที่เขาพูดอยู่ ข้าพเจ้าพยายามพูดแทรก หมอคนนั้นกล่าวว่าในทันทีว่า “ผมกำลังพูดอยู่ และคุณต้องฟัง” หลังจากถูกว่าแล้ว ข้าพเจ้าก็ปล่อยให้หมอพูด

แกะรู้จักเสียงของผู้เลี้ยงแกะ ผู้เลี้ยงแกะเป็นผู้พูดและแกะเป็นผู้ฟัง แกะไม่ได้รับอนุญาตให้พูดเลยหรือ แน่ใจว่า มีเวลาที่แกะสามารถพูดได้ และในเวลานั้น ผู้เลี้ยงแกะก็จะฟัง โดยส่วนใหญ่ แกะจะได้พูดในเวลาขอคำปรึกษา

คนทั้งหลายเป็นมนุษย์และต่อสู้กับความโดดเดี่ยว ทั้อถอย เจ็บปวดใจและความกลัว แต่ละคนเป็นบุคคลที่มีปัญหาและความกลัวของตนเอง เขาต้องแก้ปัญหาของเขาและให้ภาระหนักได้ยกออกไป อย่างไรก็ตาม ก่อนที่ศิษยาภิบาลจะสามารถรับใช้เขาได้ ศิษยาภิบาลจะต้องเข้าใจปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขก่อน ดังนั้น ศิษยาภิบาลจะต้องฟังเพื่อที่จะแก้ไขปัญหาได้

เราจะต้องไม่ถือว่าปัญหาของธรรมิกชนที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นเรื่องเล็กน้อย ข้าพเจ้ามักจะรับฟังปัญหาต่างๆ และสารภาพว่าปัญหาเหล่านั้นดูเหมือนจะเป็นเรื่องเล็กน้อย เป็นเรื่องที่ไม่มีความสำคัญจนข้าพเจ้าอยากจะทำเพราะที่ธรรมิกชนคิดว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นปัญหา อย่างไรก็ตาม จะต้องระลึกไว้เสมอว่า แม้ว่าปัญหาจะดูเล็กน้อยสำหรับเรา แต่สำหรับผู้ที่มีภาระหนักเพราะปัญหาเหล่านั้น มันไม่ใช่ปัญหาเล็กน้อย สำหรับแกะที่เลือดไหล ปัญหาเหล่านั้นเป็นเรื่องสำคัญ และแกะกำลังเจ็บปวด

การให้คำปรึกษาต้องใช้เวลา อาจต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงในการรับฟัง ถึงแม้ว่าอาจจะใช้เวลามาก แต่อาจเป็นการลงเวลาอย่างเกิดผลมากที่สุด แกะที่เจ็บปวดและเลือดไหลอาจจะได้รับความช่วยเหลือในระหว่างการให้คำปรึกษามากกว่าเวลาอื่นๆ

หลายครั้ง ข้าพเจ้ารับฟังธรรมิกชนที่ปรึกษาข้าพเจ้าเกี่ยวกับปัญหาและความกังวลใจของเขาอย่างอดทน เมื่อคุยจบ ข้าพเจ้าจะให้คำแนะนำหรือคำอธิษฐานสักเล็กน้อย เขาจะจับมือกับข้าพเจ้าอย่างเบิกบาน และกล่าวว่า “ผมได้รับพรจากคุณเป็นอย่างมาก คุณช่วยผมได้จริงๆ” จริงๆ แล้ว ข้าพเจ้าได้พูดเพียงเล็กน้อย สิ่งที่ข้าพเจ้าทำคือฟังในขณะที่เขาเทใจออกมา อย่างไรก็ตาม ในขณะที่เขาพูดและปรึกษากับข้าพเจ้า การรักษานั่นอาจจรรจบเกิดขึ้น บาดแผลของเขาได้รับการรักษาเมื่อเขาได้นำภาระหนักออกมา

ก่อนที่จะนำวิญญูณมาหาพระเจ้าได้ จะต้องเข้าถึงบุคคลนั้นก่อน เราจะนำวิญญูณมาหาพระเจ้าได้ที่ละวิญญูณ เขาไปโบสถ์และฟังผู้รับใช้เพราะรู้สึกว่ามีใจเขา ผู้รับใช้พิสูจน์ว่าเขาเข้าใจใส่ใจโดยการรับฟังปัญหาของวิญญูณเหล่านั้นอย่างอดทน เขาสามารถช่วยได้เพราะได้สร้างความเชื่อมั่นขึ้น ความเชื่อมั่นและความไว้วางใจที่ได้มาทำให้เขาสามารถสื่อสารได้ การสื่อสารไม่ใช่ถนนแบบรถวิ่งทางเดียว ในการสนทนากัน ผู้รับใช้จะต้องสามารถพูดและฟังได้

ผู้เลี้ยงแกะที่ฟังจะไม่เคยประหลาดใจกับสิ่งที่เขาได้ยิน บางครั้ง เขาอาจจะรู้สึกตกใจ แต่จะต้องไม่แสดงออกมา เขาจะต้องไม่วิจารณ์หรือถากถาง เขาจะต้องฟังอย่างอดทนด้วยความรักและความเข้าใจ จากนั้น เขาจะให้คำปรึกษาเพื่อสวัสดิภาพของคริสเตียน

ผู้เลี้ยงแกะที่ฟังต้องระลึกไว้เสมอว่าผู้ที่ปรับทุกข์และสารภาพกับเขามาหาเขาเพราะไว้วางใจในตัวผู้เลี้ยงแกะ ผู้เลี้ยงแกะจะต้องไม่หักหลังความไว้วางใจนั้นเด็ดขาด

สมาชิกหญิงสาวคนหนึ่งสารภาพความบาปที่ห้อมล้อมชีวิตของเธอกับศิษยาภิบาล เธอกำลังต่อสู้กับนิสัยที่ทำให้เกิดความรู้สึกผิดขึ้นในชีวิต ศิษยาภิบาลทำเป็นเรื่องตลกและเล่าเรื่องของเธอไปทั่วทั้งคริสตจักร เราสามารถเข้าใจได้ว่าทำไมหญิงสาวคนนั้นจึงออกจากคริสตจักรไป และไม่เคยกลับมาอีก การทรยศความไว้วางใจเช่นนั้นเป็นเรื่องเศร้าและไม่สมควรมีอยู่ในผู้รับใช้พระเจ้าที่แท้จริง

แกะขอฟุดได้ไหม แน่นนอน แต่ไม่ใช่ด้วยการไม่เชื่อฟัง หรือวิพากษ์วิจารณ์ผู้เลี้ยงแกะของตน แกะต้องไม่พูดหว่านความแตกร้างในฝูง เมื่อมีความผิดเพราะเหตุนั้น จะต้องได้รับการลงโทษอย่างเด็ดขาดและไม่มีสิทธิมีเสียงเลย พระเจ้าได้ตรัสว่า พระองค์ทรงชังการหว่านความแตกร้างในหมู่พี่น้อง (สุภาษิต 6:19)

ผู้เลี้ยงควรฟังแกะบ้างเป็นบางครั้งด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1. เมื่อรับฟัง ผู้เลี้ยงแกะจะสามารถบอกได้ว่าสวัสดิภาพทางฝ่ายวิญญาณของแต่ละคนเป็นอย่างไร และจากนั้นสามารถรับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพตามความจำเป็น
2. ผู้เลี้ยงแกะจะเห็นความสามารถของสมาชิกแต่ละคนในฝูง เมื่อเขารู้ว่าความสนใจ ภาระหนัก และความสามารถของสมาชิกคืออะไรแล้ว เขาก็จะสามารถนำสิ่งเหล่านั้นมาใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินของพระเจ้าได้
3. ผู้เลี้ยงแกะไม่เพียงแต่จะทราบความจำเป็นทางฝ่ายวิญญาณของสมาชิกแต่ละคนเท่านั้น แต่เขายังตระหนักถึงปัญหาภายในร่างกายด้วย เขาจึงสามารถจัดการกับสิ่งต่างๆ ที่ก่อกวนขึ้นก่อนที่จะกลายเป็นปัญหาใหญ่ได้
4. ในการพูดคุยกันเป็นการส่วนตัว สมาชิกอาจสามารถมีส่วนช่วยคริสตจักรได้มาก สมาชิกหลายคนสามารถช่วยเหลือด้านธุรกิจ การปกครองและการสร้างได้ เราจะต้องไม่ละเลยพรสวรรค์เหล่านี้แต่จะใช้เพื่องานของพระเจ้า ถ้าผู้เลี้ยงแกะไม่ฟังแกะ เขาอาจไม่เห็นความช่วยเหลือที่ยิ่งใหญ่ที่สามารถเกิดขึ้นเพื่องานของพระเจ้าได้
5. บางครั้งแกะอาจสอนความจริงที่ลึกซึ้งแก่ผู้รับใช้ของเขาได้ ครูทุกคนจะต้องเต็มใจที่จะได้รับการสอน ทุกคนที่ไม่ยอมให้คนอื่นสอนไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นครู ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างนี้จากประสบการณ์ของตนเอง

ข้าพเจ้าเริ่มเทศนาชาวประเสริฐในฤดูใบไม้ร่วงปี 1936 ในเวลานั้น ข้าพเจ้าไม่ได้เชื่อในเรื่องการบังเกิดใหม่ ข้าพเจ้าเทศนาว่าทุกคนที่เชื่อก็พร้อมที่จะได้รับขึ้นไปกับพระองค์

ในช่วงเวลาที่มีสงคราม ข้าพเจ้าเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรขนาดใหญ่แห่งหนึ่งในชนบทในทางตะวันออกของรัฐออนแทรีโอ คริสตจักรนี้เป็นคริสตจักรที่เก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศแคนาดา ข้าพเจ้ามีสมาชิกที่มีค่าในคริสตจักรแห่งนี้ ผู้ซึ่งได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์มานานกว่าอายุของข้าพเจ้าเสียอีก เช้าวันหนึ่ง ข้าพเจ้าสอนชั้นเรียนพระคัมภีร์อยู่ และมีคนถามคำถามขึ้นมาเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายในวันแต่งงาน เราจึงอภิปรายเรื่องที่ว่าใครพร้อมที่จะมาหาพระเจ้ากัน ข้าพเจ้าบอกกับพวกเขาว่า ผู้ที่เชื่อทุกคนพร้อม พวกเขาไม่ได้แย้งข้าพเจ้า แต่เริ่มที่จะถามคำถามและยก

ข้อพระคัมภีร์ขึ้นมาอย่างอ่อนโยนและด้วยความรัก พวกเขาค่อยๆ ต้อนข้าพเจ้าให้จนมุมอย่างอ่อนโยนจนข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าไม่มีคำตอบอีกต่อไป ข้าพเจ้ากลับบ้านไปตั้งใจที่จะค้นคว้าพระวจนะของพระเจ้า ข้าพเจ้าดูในพระคัมภีร์ใหม่ แล้วเขียนข้อพระคัมภีร์แต่ละข้อที่เกี่ยวกับเรื่องความรอดออกมาด้วยลายมือของข้าพเจ้าเอง เมื่อข้าพเจ้าเขียนเสร็จเรียบร้อย ข้าพเจ้าเปลี่ยนหลักคำสอนของข้าพเจ้า พระเจ้าทรงสำแดงให้ข้าพเจ้าทราบให้วันนั้นเกี่ยวกับความรอด ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าได้สอนพระคัมภีร์ในเรื่องการบังเกิดใหม่ในที่ต่างๆ ทั่วโลก

หลายครั้งข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าที่ในเช้าวันอาทิตย์นั้น ข้าพเจ้าได้ฟังเสียงของแกะ ถ้าข้าพเจ้าห้ามไม่ให้เขาพูด พระเจ้าคงไม่สามารถนำข้าพเจ้าไปสู่ความจริงที่ลึกซึ้งลงไปอีกได้

6. เมื่อฟังเสียงแกะแล้ว ความสัมพันธ์ที่กระหว่างศิษยาภิบาลและสมาชิกของคริสตจักรจะเกิดขึ้นและคงอยู่ต่อไป ในบ้านและครอบครัวก็เช่นกัน ถ้ามีการฟังก็จะมีความสัมพันธ์ที่ดี เมื่อต้องตัดสินใจครั้งสำคัญ พ่อจะต้องใช้สติปัญญาเพื่อให้สมาชิกของครอบครัวแต่ละคนพูดและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนั้น อาจจะเกี่ยวกับเรื่องจะไปไหนกัน ในช่วงเวลาปิดเทอมหน้าร้อน แม่มีข้อเสนอและลูกๆ ก็เหมือนกัน พ่ออนุญาตให้เขาบอกความคิดเห็น แต่หลังจากนั้น พ่อจะเป็นผู้ตัดสินใจ และทั้งครอบครัวจะยอมรับการตัดสินใจของเขา ครอบครัวคริสตจักรก็เป็นเช่นนั้น

ไม่เสียหายที่จะให้แกะได้พูดถ้าเขาไม่พูดเพื่อโต้แย้ง หรือกบฏต่อศิษยาภิบาล ศิษยาภิบาลจะฟังและจากนั้น ตัดสินใจหลังจากผู้เลี้ยงแกะตัดสินใจแล้ว ผู้แกะทั้งผู้จะยอมรับการตัดสินใจนั้น และรวมกันเพื่อตามผู้รับใช้ของพระเจ้าไป ผู้ที่พระเจ้าได้ประทานไว้ปกครองเขา

เวลาที่จะพูดมีอย่างแน่นอน และมีเวลาที่จะฟังด้วย

บทที่สิบสาม การใช้ในการให้ความร่วมมือ

“ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เป็นคนที่ชอบทะเลาะวิวาท...” (2ทิโมธี 2:24)

คนบางคนชอบต่อสู้ ดูเหมือนว่าเขาจะไม่พอใจถ้าไม่ได้โต้เถียงกับคนอื่น บางครั้ง ผู้รับใช้ก็แสดงวิญญาณทางเนื้อหนังแบบนี้ออกมา ซึ่งไม่ควรเป็นเช่นนั้นเลย อัครทูตเปาโลเขียนไปหาทิโมธีเพื่อตักเตือนให้เขาเป็นคนอ่อนโยนกับทุกคน ผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริงจะอ่อนโยนกับแกะ เขาจะไม่หยาบคายกับแกะ

นิสัย ทัศนคติ วิญญาณ และแม้แต่ชื่อเสียงของผู้รับใช้ อาจก่อให้เกิดความสำเร็จหรือความล้มเหลว เมื่อศิษยาภิบาลพูดที่ประชุมด้วยน้ำเสียง การต่อสู้ก็จะเกิดขึ้น

เมื่อบุตรของพระเจ้าเข้าไปยังสถานที่แห่งการนมัสการ ร่างกายและวิญญาณของเขาเหน็ดเหนื่อยอย่างไม่ต้องสงสัย เขาต้องต่อสู้กับบรรดาความคิดและงานที่ต้องทำมาทั้งวัน เขามีความเครียดและกดดัน และต้องการการพักผ่อนและความแข็งแกร่งที่รอเขาอยู่ต่อพระพักตร์ของพระเจ้า คริสตจักรเป็นโอเอซิสในทะเลทราย ที่พำนักที่เงียบแห่งสันติสุขในท่ามกลางโลกแห่งความสับสน

น้ำผุดหวังยิ่ง เมื่อสันติสุขของพระเจ้าหายไป และมีการต่อสู้ การเผชิญหน้า การโต้เถียงและการทะเลาะวิวาท แทนที่จะเป็นความเป็นหนึ่งเดียวกันและความกลมกลืนกัน

ศิษยาภิบาลเป็นผู้นำและกำหนดอารมณ์และความรู้สึกในที่ประชุม ถ้าจะโทษอย่างอื่น ก็ทำได้ง่าย ถ้าบุคคลต้องการหาแพะรับบาป ก็จะมีให้อยู่เสมอ แต่บุคคลผู้รับผิดชอบต่อวิญญาณที่มีชัยชนะในที่ประชุมคือศิษยาภิบาล หากเขาแสดงวิญญาณแห่งการต่อสู้และการเผชิญหน้า สมาชิกก็จะแสดงทัศนคติเช่นนั้นออกมา ผู้รับใช้ไม่ควรจะมีวิญญาณเช่นนั้น แต่จะต้องเป็นผู้มีสันติ ไม่ถกเถียงหรือโต้เถียงกับคนอื่น

ผู้รับใช้พระเจ้าไม่สนใจที่จะเอาชนะการโต้เถียง แต่สนใจในการนำคนหลงให้รอด เขาอาจจะเอาชนะการโต้เถียงแต่เสียวิญญาณไป เราจะเลือกอะไรระหว่างการโต้เถียงกับวิญญาณ

ความอ่อนโยนและความอดทนไม่ใช่สัญญาณแห่งความอ่อนแอ ผู้รับใช้สามารถเป็นผู้ที่แข็งแกร่งเหมือนหินที่ยิบรอลต้า และนำอย่างมั่นคงและแข็งแกร่ง แต่มีวิญญาณแห่งความปรานีและความรัก

บางครั้งผู้รับใช้ อาจคิดว่า การแสดงความคิดเห็นที่ไม่เหมือนเขาหมายถึงการต่อสู้กับอำนาจของเขา เขาอาจมองดูแล้วคิดว่า เป็นการข่มขู่และการท้าทายในการเป็นผู้นำ โดยทั่วไป นั่นเป็นความผิด เมื่อมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน เขาสามารถขอ

* ทัศนคติ (ทัศนคติ) หมายถึง แนวความคิดเห็น ทั้งนี้ ยังรวมถึง ท่าทาง พฤติกรรม และการแสดงออกของอารมณ์ อีกด้วย

* โอเอซิส หมายถึง ที่ที่มีน้ำและต้นไม้ในกลางทะเลทราย

สติปัญญาจากพระเจ้าได้ พระเจ้าจะไม่ทำให้เขาผิดหวัง เขาจะต้องจำไว้ว่าธรรมชาติคือผู้ที่สามารถคิดเพื่อตนเองและควรได้รับสิทธิพิเศษในการแสดงความคิดเห็นถ้าเขามีทัศนคติและวิญญาณที่ถูกต้อง

เราควรศึกษาสติปัญญาที่อัครทูตคนหนึ่งได้แสดงออกในเวลาที่มีการเผชิญหน้า ในกิจการบทที่หก มีการบ่นเกี่ยวกับหญิงหม้ายชาวกรีก มีการร้องเรียนว่าหญิงเหล่านั้นถูกละเลย ซึ่งจริงๆ แล้วก็ไม่มีทางทราบได้ว่าเขาถูกละเลยเพียงใด ชาวกรีกเหล่านี้มาจากต่างประเทศ และเคยมีสิ่งต่างๆ มากมาย คงจะยากที่จะตอบสนองความพอใจของเขาได้เหมือนชาวฮีบรูที่อยู่นั้นตลอดเวลา

เมื่อมีการนำคำร้องเรียนนี้มายังอัครทูต ไม่มีการเผชิญหน้าใหญ่โต อัครทูตไม่ได้ว่ากล่าวชาวกรีกที่บ่นแต่แสดงสติปัญญาที่ยิ่งใหญ่ในการจัดการกับปัญหาทั้งหมด

พวกเขาแนะนำให้เลือกชายขึ้นมาเจ็ดคนซึ่งเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงดี ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา ให้มารับใช้ที่โต๊ะ อัครทูตได้กำหนดคุณสมบัติขึ้น แต่คนทั้งหลายเป็นผู้เลือกชายเจ็ดคนนั้นเอง หลังจากที่เลือกแล้ว อัครทูตก็แต่งตั้งพวกเขา เป็นที่น่าสนใจว่าม้านายกเจ็ดคนแรกที่ได้รับเลือกเป็นชาวกรีกทั้งหมด อัครทูตไม่ได้ถือว่าเป็นการข่มขู่หรือทำทนายอำนาจของพวกเขา พวกเขาจัดการกับสถานการณ์อย่างฉลาด และมีความเป็นหนึ่งเดียวและกลมกลืนกันอยู่ในคริสตจักร

บางครั้ง ศิษยาภิบาลจะพบว่าสมาชิกบางคนไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจบางอย่างของเขา ในเวลาเช่นนั้น แทนที่จะโต้เถียงให้ใหญ่โต มีคนโมโหและโกรธ ผู้รับใช้ควรจะถอยห่างออกมา และปล่อยให้เรื่องสงบลงสองสามวัน จากนั้น เขาอาจพูดถึงเรื่องนั้นอีกครั้งด้วยหนทางใหม่ เขาอาจจำเป็นต้องทำเช่นนั้นหลายครั้ง แต่ไม่มีครั้งใดที่จะเป็นการดื้อนและต่อสู้ ทำที่สุด ถ้าเขาแสดงจุดประสงค์ของเขาอย่างระมัดระวังและฉลาด ฟัน้องที่จะโต้เถียงกับเขาจะตัดสินใจตามที่เขาต้องการ บางครั้ง พวกเขาจะรู้สึกว่าเป็นการตัดสินใจของตัวเอง ในเวลาเช่นนั้น ทุกคนจะมีความสุข และจะคงความเป็นหนึ่งเดียวและความกลมกลืนกันไว้ได้

กฎที่จะต้องจดจำไว้ให้ดีคือ ผู้รับใช้เองจะต้องไม่ติดอยู่ในสถานการณ์ที่ตนเองเป็นปัญหา ผู้เลี้ยงแกะจะไม่ยกนิ้วขึ้นเพื่อปกป้องตนเอง ให้พระเจ้าต่อสู้ให้เขา หากพระเจ้าไม่สามารถแก้แค้นให้เขาได้ ก็คงจะหมดหวัง

หากเป็นเรื่องความจริงหรือความชอบธรรม ผู้รับใช้ของพระเจ้าจะต้องไม่ก้มลงหรือยอมต่อความกดดัน เขาจะยืนตรงและยืนหยัดเพื่อสิ่งที่ถูกต้อง สวัสดิภาพของแผ่นดินของพระเจ้าจะต้องมาก่อนอย่างอื่นเสมอ เขาจะต่อสู้เพื่อความจริงและความบริสุทธิ์ แต่จะถอยออกจากการเผชิญหน้าเมื่อเป็นเรื่องส่วนตัว

ข้าพเจ้าสามารถเล่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่เป็นเรื่องส่วนตัวและข้าพเจ้าถอยออกมาโดยสิ้นเชิง ข้าพเจ้าพยายามเสมอที่จะให้คริสตจักรเป็นที่หนึ่งและส่งมอบให้พระเยซูดูแล หลายครั้ง ฟัน้องบางคนจะไม่ยอมพูดกับข้าพเจ้าหรือจับมือกับข้าพเจ้า ในเวลาเช่นนั้น ข้าพเจ้าให้เรื่องนั้นแก่พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่แม้แต่จะบอกภรรยาของข้าพเจ้าเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น ข้าพเจ้าจะไม่ยอมให้ตัวเองถูกนำลงมาได้เพียงเล็กๆ น้อยๆ ข้าพเจ้าพยายามเสมอที่หลีกเลี่ยงการโต้เถียงในแบบนั้น และพระเจ้าไม่เคยทำให้ข้าพเจ้าผิดหวัง

ดร. บีเซอร์ได้กล่าวไว้ก่อนที่จะเสียชีวิตว่า “จุดประสงค์ไม่ใช่ศาสนศาสตร์ ไม่ใช่การโต้เถียง แต่เป็นการช่วยวิญญาณให้รอด” และเราสามารถพูดเอเมนกับคำกล่าวนี้ได้

บทที่สิบสี่

การรับใช้ในการยอมเสียสละ

“ต่อคนอ่อนแอข้าพเจ้าก็เป็นคนอ่อนแอเพื่อจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง” (1 โครินธ์ 9:22)

ผู้เลี้ยงแกะที่ประสบความสำเร็จจะให้ตนเองแก่นำพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง เขาจะไม่สนใจเรื่องของตนเอง งานของพระเจ้าจะสำคัญเป็นที่หนึ่งในชีวิตของเขา สวัสดิภาพของคริสตจักรเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในจิตใจและใจของเขา เขาตระหนักว่าจุดประสงค์นั้นยิ่งใหญ่กว่าตัวเขาและต้องทำอย่างดีที่สุด สิ่งที่ดีรองเป็นอันดับสองนั้นไม่ดีพอ

ความสำเร็จของผู้รับใช้จะขึ้นอยู่กับการอุทิศตนของเขา ถ้าเขาสนใจในตัวเอง เขาก็ประสบความสำเร็จแบบธรรมดา ถ้าเขาถามตัวเองอยู่เสมอว่าเขาจะได้อะไร เขาจะช่วยคนอื่นให้รอดได้แบบธรรมดาๆ

เขาต้องให้ตนเองอยู่ที่แทนบูซาโดยไม่เอากลับคืนมา เขาต้องทำให้ตัวเองพร้อมที่จะทำงานสำหรับพระเจ้า และจะต้องรู้ว่าตนเองนั้นเป็นผู้ที่พร้อมจะเสียสละ เขาต้องพร้อมทั้งสองอย่าง บางครั้ง ผู้รับใช้ข่าวประเสริฐต้องเสียสละอย่างมากเพื่อทำตามนี้ พระทัยของพระเจ้า

คำตอบของกษัตริย์ดาวิดต่ออาราวนาห์ควรจะเป็นพยานแก่ผู้เลี้ยงแกะที่สัตย์ซื่อทุกคนได้ว่า “...เรามีได้ แต่เราจะขอเสียเงินซื้อจากท่าน เราจะถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราโดยที่เราไม่เสียค่าอะไรเลยนั้นไม่ได้” (2 ซามูเอล 24:24)

อาราวนาห์ให้ลานนวดข้าวแก่ดาวิดโดยไม่คิดเงิน แต่ดาวิดยืนยันที่จะจ่ายเงินให้ เขาจึงจ่ายเงินห้าสิบเชลสำหรับสถานที่ที่เขาจะสร้างแทนบูซาขึ้นมา

หลายครั้ง เราเสนอเครื่องบูชาที่ไม่ทำให้เราเสียอะไรเลยให้แก่พระเจ้า แต่ในการทำงานของพระเจ้า จะต้องมีการเสียบางอย่าง เราจะต้องถวายตัวทั้งหมด

ในมัทธิวที่สิบสาม เราจะเห็นว่าม้านทีกเกี่ยวกับอุปมาว่าด้วยขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ในทุ่งนา ในการที่จะซื้อทุ่งนานั้น ชายคนหนึ่งจะต้องขายทุกอย่างที่เขาเป็นเจ้าของ หลังจากเขาขายไปหมดแล้ว เขาก็สามารถเป็นเจ้าของทุ่งนาที่มีขุมทรัพย์ซ่อนไว้อยู่ได้ ทุ่งนาคือโลกนี้ ในการที่จะเข้าสู่ทุ่งนาเพื่อค้นหาขุมทรัพย์ในการช่วยวิญญาณให้รอด ผู้รับใช้จะต้องขายทุกสิ่งที่เขาเป็นเจ้าของ

เราควรจะจดจำคำพยานของอัครทูตเปาโลไว้อยู่เสมอ เขาเขียนไปยังคริสตจักรที่กรุงโรมดังนี้ “ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขวนขวายที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย” (โรม 1:15) “ข้าพเจ้าจึงขวนขวาย” แสดงถึงการอุทิศตนอย่างเต็มที่และแท้จริงต่อหน้าพระทัยของพระเจ้า หมายความว่าเราจะต้องพร้อมที่จะทำงานและพร้อมที่จะเสียสละ อัครทูตเปาโลพร้อมที่จะเทศนาในโรม เช่นเดียวกัน ผู้รับใช้ข่าวประเสริฐที่แท้จริงจะพร้อมอยู่ตลอดเวลา เขาพร้อมที่จะใช้ทุกโอกาสเพื่อเทศนา เป็นพยานและรับใช้ นอกจากนี้ เขาก็พร้อมที่จะตายเพื่อพระนามของพระเยซูถ้าจำเป็น

ความปรารถนาอย่างรุนแรงในชีวิตของเขาคือการรับใช้คนอื่นๆ พระสวรรคตทุกอย่าง กำลังทั้งหมด เวลาทุกนาทีจะใช้ไปเพื่อวัตถุประสงค์สูงสุดในการช่วยวิญญาณให้รอด ทั้งนี้ ไม่ใช่แค่เพียงการอุทิศตนเท่านั้น แต่ยังรวมถึงวินัยและงานอีกด้วย พระเจ้าไม่มีที่ว่างในแผ่นดินของพระองค์ให้ผู้เทศนาที่เกี่ยวข้อง

อาจารย์ลอร์ดสันแห่งคริสตจักรในคิงส์ตัน จาเมกา ได้เทศนาข้อความที่ยิ่งใหญ่ที่สุดข้อความหนึ่งที่ข้าพเจ้าเคยได้ยินมา หลังการประชุม ชายหนุ่มหลายคนล้อมรอบเขาและถามคำถามนี้ “อาจารย์ครับ ผมจะประสบความสำเร็จในการรับใช้ชาวประเสริฐเหมือนอาจารย์ได้อย่างไร” ผมยังจำคำตอบของอาจารย์ลอร์ดสันได้ คำตอบของเขามีเพียงคำเดียวเท่านั้น คือ **ทำงาน** อาจารย์ลอร์ดสันบอกชายหนุ่มเหล่านี้ว่า ในการรับใช้ของเขานั้น เขาได้ช่วยให้เกิดมีที่ประชุมขนาดใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในกรุงนิวยอร์ก ทั้งนี้ มันเกิดขึ้นได้เพราะเขาทำงาน

ความสำเร็จไม่ได้เกิดขึ้นจากการคิดหวังขึ้นมา การฟื้นฟูไม่ได้เกิดขึ้นกับคริสตจักรเพราะโบกคทาพิเศษไปมา จะต้องมีการทำงาน การฟื้นฟูจะเกิดขึ้นได้ในทุกคริสตจักรที่อดอาหารและอธิษฐาน อุทิศตนแก่พระเจ้าอย่างเต็มที่ และ**ทำงาน**

อาจารย์ดับเบิลยู ที วิเธอร์สปูนและภรรยา จากเมืองโคลัมบัส รัฐโอไฮโอ ไปเยี่ยมจาเมกาสามครั้ง ขณะที่อยู่ที่นั่น เขาเป็นพยานว่ามีบางคืน เขากลับบ้านที่เมืองโคลัมบัสและจะเหนื่อยจนไม่สามารถปีนขึ้นบันไดเข้าบ้านตัวเองได้ พวกเขาจะนั่งอยู่บนบันไดและพักก่อนที่จะเข้าไปในบ้าน ทำไมเขาจึงเหน็ดเหนื่อยนัก คำตอบก็มีเพียงคำตอบเดียว คู่สามีภรรยาที่อุทิศตนนี้รู้ว่า จะต้องให้ตัวของตนเองทั้งหมดและทำงาน ด้วยเหตุนี้ พวกเขาทำให้เกิดมีงานในพระนามของพระเยซูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกในโคลัมบัสในเวลาสั้น

ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ยินผู้เทศนาแบปติสต์คนหนึ่งในเมืองแวนคูเวอร์ บริติชโคลัมเบียซึ่งตั้งเป้าหมายที่จะเยี่ยมบ้านเรือนต่างๆ เจ็ดสิบห้าหลังในแต่ละสัปดาห์ ในการรับใช้ห้าสิบสองปี ข้าพเจ้าไม่เคยทำได้ใกล้เคียงจำนวนนั้นเลย แต่เมื่อข้าพเจ้าได้ยินว่าผู้รับใช้แบปติสต์คนนั้นทำเช่นนั้น จึงมีความต้องการเกิดขึ้นในใจของข้าพเจ้า พระเจ้าพระองค์เจ้าข้า ขอให้ผู้เทศนาพันเทศศตคนนี้ทำได้ดีกว่านั้นเพื่อพระองค์ อย่าให้มีผู้รับใช้ของคริสตจักรอื่นทำได้ดีไปกว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าสามารถทำได้ในแผ่นดินของพระองค์ ไม่ใช่เพียงแค่ไปเยี่ยมบ้านต่างๆ แต่ในการอธิษฐาน การเยี่ยมที่โรงพยาบาล และเวลาที่ใช้ในการให้คำปรึกษาชายและหญิงทั้งหลาย ทั้งหมดนี้ต้องใช้ความพยายาม การทำงานของแผ่นดินของพระเจ้าไม่เหมือนเด็กๆ เล่น แต่จะต้องใช้กำลังของผู้เทศนาชาวประเสริฐที่มีประสบการณ์

ในใจของหมอบุคคล สวัสดิภาพของคนใช้สำคัญเป็นอันดับหนึ่งเสมอ เช่นเดียวกัน สวัสดิภาพของฝูงแกะจะสำคัญเป็นอันดับหนึ่งในใจของผู้เลี้ยงแกะเสมอ ผู้เลี้ยงแกะที่รักฝูงแกะจะไม่บ่นที่จะใช้ความพยายามและเวลาในการรับใช้แก่กรรมิกชนที่เจ็บป่วยและอ่อนแอ ลูกแกะจะต้องได้รับการดูแล ให้อาหารและปกป้อง สวัสดิภาพของแกะจะต้องสำคัญที่สุด ในการที่จะได้ผลดังกล่าวได้ ผู้เลี้ยงแกะจะต้องอุทิศตนเองเพื่อความพร้อมที่จะทำงานและความพร้อมที่จะเสียสละ

บทที่สิบห้า การรับใช้ในการมีเมตตา

“แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่ง เมื่อเดินทางมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มีเมตตา” (ลูกา 10:33)

ปุโรหิตและชาวเลวีเห็นชายคนหนึ่งนอนอยู่ข้างทาง ไม่ได้ใส่เสื้อผ้าและได้รับบาดเจ็บ พวกเขาคงรู้สึกสงสารผู้ชายคนนั้น อยู่บ้าง แต่ไม่ได้ช่วยเหลือ ชาวสะมาเรียผู้ใจดีเข้าไปที่ซึ่งเขาอนอยู่และรับใช้เขา ชาวสะมาเรียต่างจากปุโรหิตและชาวเลวี เพราะเขามีความเมตตา ด้วยความเมตตานี้ เขาจึงพันบาดแผลและนำชายคนนั้นขึ้นขี่ลาของตน ด้วยความเมตตานี้ เขาจึงไม่เดินผ่านไปเหมือนเช่นปุโรหิตและชาวเลวี ความสงสารขนาดหนึ่งนั้นไม่เพียงพอ พวกเขาขาดความเมตตา

ความเมตตาเป็นความรู้สึกเห็นอกเห็นใจและเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ความเมตตาไม่ใช่แค่ความรู้สึกสงสาร แต่จะทำให้บุคคลหนึ่งมองเห็นตัวเองในสภาพเดียวกันนั้น ความเมตตาจะสัมผัสส่วนลึกของวิญญาณของบุคคลเพื่อให้เข้าใจความจำเป็นของผู้ที่ได้รับบาดเจ็บและมีบาดแผล ผลักดันใจที่เมตตาให้ทะลุผ่านอุปสรรคและน้ำมัน และพันบาดแผลนั้น

ในโลกนี้มีคนหลายล้านคนที่มีความเจ็บปวด เขาถูกละทิ้ง หักหลังและโกง เขาเป็นผู้ที่ถูกกระทำทารุณ หลอกใช้และกระทำทารุณ พวกเขาถูกกดขี่ เอาเปรียบและขู่ขู่ แล้วเขาก็ล้มลงในคูแห่งความผิดบาป เมื่อผู้รับใช้ชาวประเสริฐไปหาเขาพร้อมกับถ้อยคำแห่งชีวิต ผู้รับใช้จะต้องมีวิญญาณของพระคริสต์และเต็มไปด้วยวิญญาณแห่งความเมตตา หากไม่มีวิญญาณเช่นนั้นแล้ว การรับใช้ของเขาจะเย็นชาและไม่เกิดผล เช่นเดียวกับชาวเลวี เขาจะเพียงแต่มองและผ่านไปอีกฟากหนึ่ง

ชาวสะมาเรียผู้ใจดีคือพระเยซูคริสต์ เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรดูเยรูซาเล็ม พระองค์ก็แค้นแค้นและทรงมีความเมตตาต่อฝูงชน (มัทธิว 9:36) ความเห็นอกเห็นใจและความเข้าใจปลุกเร้าพระทัยของพระองค์ วิญญาณของพระคริสต์เป็นเช่นนั้น

พระเยซูทรงเหมือนเดิมในวันนี้ เมื่อเราไปหาพระองค์พร้อมกับบาดแผลและใจที่เจ็บปวดของเรา พระองค์ทรงเมตตา “เพราะว่าเราได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองใจเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยกปราศจากบาป” (ฮีบรู 4:15) การที่พระเยซูสามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเราแปลว่าอย่างไร หมายความว่าพระองค์ทรงมีความเมตตา ว่าพระองค์มีความเข้าใจซึ่งทำให้พระทัยแห่งความรักของพระองค์มีความรู้สึกเหมือนเรา ใจใหม่ ใจแล้ว เมื่อเราเจ็บปวด เมื่อเราถูกทดลอง และเมื่อเราล้มลง มหาปุโรหิตของเราผู้รู้สึกเหมือนเราและมีความเมตตาต่อเรา

คุณสมบัติที่ผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริงจะต้องมีมากกว่าคุณสมบัติอื่นๆ ก็คือ ความเมตตา บางคนเป็นผู้รับใช้เพียงเพราะเป็นอาชีพเท่านั้น ผู้เทศนาอาจทำหน้าที่ของผู้รับใช้ แต่ทิ้งให้ที่ประชุมไม่รู้รู้สึกสัมผัสและสนใจ ก่อนที่เขาจะสามารถดูแลผู้ฟังได้ เขาจะต้องทำให้ตนเองได้รับการดูแลก่อน ก่อนที่คนจะสามารถได้รับการสัมผัสจากพระวิญญาณของพระเจ้าได้ ผู้เทศนาจะต้องได้รับการสัมผัสด้วยความเมตตาก่อน

ดูเหมือนว่า โรงเรียนฝึกอบรมที่ดีที่สุดในการสร้างความเมตตา คือประสบการณ์ ถ้าผู้รับใช้ได้เดินทางผ่านหุบเขาแห่งความท้อถอย เขาจะสามารถรู้สึกเหมือนเช่นผู้ที่อยู่ในหุบเขามืดเหมือนกันได้ ถ้าเขาถูกปฏิเสธ เขาจะสามารถเข้าใจผู้ที่ถูกปฏิเสธได้ ถ้าเขามีความโศกเศร้าในชีวิตของเขา และทนทุกข์จากการสูญเสียคนที่รัก เขาจะเห็นว่าการมีเมตตาต่อผู้ที่มีใจที่แตกหักนั้นไม่ยากเลย

ในเดือนพฤศจิกายน ปี 1985 ข้าพเจ้านอนอยู่ในโรงพยาบาลที่เพนทิกทัน บริติชโคลัมเบียเป็นเวลาสี่สิบวัน เมื่อหมอบอกว่า ข้าพเจ้าเป็นมะเร็ง ข้าพเจ้าไม่ยากที่จะเชื่อเลย ข้าพเจ้าเคยอธิษฐานให้แก่ผู้ที่เป็นโรคมะเร็งหลายครั้ง ข้าพเจ้าเคยทำพิธีในงานศพของผู้ที่เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง ข้าพเจ้าคิดไปว่า โรคมะเร็งจะเกิดขึ้นกับผู้อื่นเสมอแต่จะไม่มีวันเกิดขึ้นกับตัวข้าพเจ้า จนกระทั่งหมอทำให้ข้าพเจ้าตะลึงไปด้วยคำนั้น ตลอดระยะเวลาที่ข้าพเจ้าอยู่ในโรงพยาบาล ใจของข้าพเจ้ามีแต่เสียงเพลงแห่งการขอบพระคุณอย่างลึกซึ้ง ยากที่จะอธิบายได้ หลังจากได้ออกมา ข้าพเจ้าใคร่ครวญเหตุผลที่ข้าพเจ้ามีความยินดีนั้น คำตอบคือว่า พระเยซูทรงอนุญาตให้ข้าพเจ้าผ่านการผ่าตัดเพื่อที่ข้าพเจ้าจะมีความเมตตาต่อผู้ที่ต้องนอนอยู่ในโรงพยาบาล

จำเป็นที่ต้องเป็นอย่างนั้นหรือ คำตอบคือ ไม่จำเป็นเมื่อพระวิญญาณของพระคริสต์เต็มใจของผู้รับใช้ของพระเจ้า พระวิญญาณของพระคริสต์คือวิญญาณแห่งความเมตตา ผู้เลี้ยงแกะที่เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จะพบว่าไม่ยากที่จะเป็นเข้าใจแกะในเวลาต่างๆ ในชีวิต เขาสามารถร้องให้เมื่อพวกเขาร้องให้ หัวเราะเมื่อพวกเขาหัวเราะ ตะโกนเมื่อพวกเขาตะโกน ยินดีร่วมกับเขาในเวลาแห่งชัยชนะและรู้สึกร่วมกับเขาในเวลาทนทุกข์ ไม่ว่าในเวลาใด ความเมตตาจะทำให้เรายื่นมือออกไปเพื่อช่วยเหลือชายหรือหญิงในคูที่ตกลงไปท่ามกลางขมอยทั้งหลาย

แกะจะรักผู้เลี้ยงแกะที่รับใช้เขา ซึ่งไม่ใช่รับใช้ด้วยกฎระเบียบที่เย็นชา แต่ในพระวิญญาณ ด้วยความรู้สึกเมตตาที่ลึกซึ้ง

บทที่สิบหก

การรับใช้ในการช่วยเหลือผู้อื่น

“แต่ท่านจงหนักแน่นมั่นคง จงอดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และจงกระทำพันธบริการของท่านให้สำเร็จ” (2ทิโมธี 4:5)

ทำไมผู้เทศนาบางคนจึงล้มเหลว ทำไมบางคนจึงท้อถอยและล้มเลิกไป คำตอบอาจจะเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งจากสองคำตอบต่อไปนี้

1. ผู้เทศนา รู้สึกอึดอัดเพราะเขาไม่ได้อยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า เขาพยายามทำสิ่งที่พระเจ้าไม่ได้เรียกให้ทำ ศิษยาภิบาลที่ไม่ได้รับการเรียกจะอึดอัดและพ่ายแพ้ ผลลัพธ์ที่น่าเศร้าคือศิษยาภิบาลจะระบายความอึดอัดของเขาออกมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ทางธรรมชาติและปล่อยลงบนสมาชิก
2. ผู้เทศนามีแนวความคิดผิดๆ เกี่ยวกับการรับใช้ เขาไม่เห็นว่ากรรับใช้คือการเป็นผู้รับใช้ เขาคิดว่าผู้รับใช้คือ ผู้ที่ยืนอยู่หลังธรรมชาติต่อหน้าผู้ฟังที่รู้สึกพอใจจำนวนมาก

ศิษยาภิบาลได้รับใช้อย่างแน่นอนเมื่อเทศนาพระวจนะของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม นั่นเป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น การรับใช้ที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดบางครั้งเป็นแบบตัวต่อตัว เป็นการสัมผัสส่วนบุคคล อันนำมาซึ่งการตอบสนองตามที่ต้องการ

ในสภาคริสตจักรแรก ยากอบประกาศว่าพระเจ้าทรงเยี่ยมชาวต่างชาติ พระองค์ทรงให้ชาวต่างชาติเข้าในคริสตจักรที่มีพระนามของพระองค์ได้เพราะพระองค์เสด็จไปยังที่ที่เขายู่ ในกลุ่มสมาชิกทุกกลุ่มที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงสัมผัส พระเจ้าทรงเยี่ยมกลุ่มสมาชิกที่ประชุมนั้น พระเจ้าจะทรงอวยพรที่ได้ก็ตามและเมื่อไรก็ตาม พระเจ้าจะทรงยื่นพระหัตถ์ออกเพื่อสัมผัสและทำให้เกิดความเบิกบานใจ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เป็นการส่วนตัว

ผู้เลี้ยงแกะที่เอาใจใส่ฝูงแกะของเขาจะทำอย่างนั้น ตลอดเวลาผู้เลี้ยงแกะจะไปกับฝูงแกะในที่ที่พวกเขาอยู่ เพื่อที่เขาจะรับใช้ฝูงแกะเป็นการส่วนตัวได้

ศิษยาภิบาลทุกคนมีประสบการณ์ในการเดินในทางเดินของโรงพยาบาลและเดินเข้าไปในเตียงของโรงพยาบาลเพื่อรับใช้คนป่วย อย่างไรก็ตาม การรับใช้ในการช่วยเหลือผู้อื่นนั้นไม่ได้จำกัดอยู่แค่สถานที่ของคริสตจักรหรือเตียงในโรงพยาบาล อาจจะมีเกิดขึ้นห้องครัว ร้านค้า ร้านขายของ พุ่มหญ้าหรือโรงนา

ศิษยาภิบาลที่เตรียมพร้อมจะมีโอกาสที่จะรับใช้ผู้ที่จำเป็น เขาจะพบว่ามีความจำเป็นทุกที่ ทั้งทางฝ่ายวิญญาณและทางวัตถุ จะมีผู้ที่มีความจำเป็นที่จะได้รับการหนุนน้ำใจและการทำให้เบิกบานใจ

ในคริสตจักร อาจมีครอบครัวที่ขาดแคลน ศิษยาภิบาลอาจจำเป็นต้องหาทางช่วยเหลือ และจัดให้มีการให้ของแก่ครอบครัวนั้น เขาอาจจำเป็นต้องช่วยเหลือครอบครัวนั้นที่ถูกไล่ออกจากบ้าน หรือหาบ้านเช่าใหม่ให้ อาจมีคำถามว่า นี่ใช้การรับใช้หรือ แน่แน่นอน เมื่อศิษยาภิบาลกลายเป็นเพื่อนที่ยื่นมือออกไปช่วยเหลือ หนุนน้ำใจ เขาเป็นผู้รับใช้ของคนเหล่านั้น

ในช่วงสงคราม ข้าพเจ้าเป็นศิษยาภิบาลในคริสตจักรชนบทแห่งหนึ่ง ชาวनाไม่สามารถหาคนมาช่วยเก็บเกี่ยวได้ ชายคนหนึ่งต้องการความช่วยเหลือ เขาไม่ใช่คริสเตียน แล้วก็ไม่ได้เข้าร่วมประชุมคริสตจักรใดๆ แต่ข้าพเจ้าเสนอตัวช่วยเขาเก็บฟางทำงานร่วมกับเขาเป็นเวลาหลายวัน ในระหว่างเวลานั้น ข้าพเจ้าพูดถึงเรื่องความจำเป็นที่เขาต้องได้รับความรอดน้อยมาก ข้าพเจ้ารับใช้เขาอยู่หรือ แนนอน ในฤดูใบไม้ร่วง ข้าพเจ้ามีความยินดีที่ได้เห็นชาวคนนั้นมาที่แท่นบูชา คุณเขาลงที่ปลายไม้กางเขน และร้องไห้จนเขาได้รับชัยชนะ ข้าพเจ้าอยากที่จะคิดว่าข้าพเจ้ามีส่วนในที่ทำให้เขาได้รับชัยชนะได้เมื่อข้าพเจ้าทำงานในทุ่งหญ้าของเขา

ในประเทศทางเหนือที่เราเริ่มงานรับใช้ของเขา เราอาศัยอยู่ห่างจากหมอและโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุดไปสี่สิบล้านไมล์ (สี่สิบกิโลเมตร) ในช่วงฤดูหนาว ถนนจะถูกปกคลุมด้วยหิมะ รถไม่สามารถผ่านไป ในระหว่างช่วงฤดูหนาวนั้น พวกแม่ๆ จะให้กำเนิดลูกภรรยาของข้าพเจ้าจะไปดูแลเขาและช่วยในการคลอดและดูแลเขาเป็นเวลาสองสามวันต่อมา นั่นคือการรับใช้หรือเปล่า แนนอน และเรามีความยินดีที่ได้เห็นคนจำนวนมากเข้าร่วมการประชุมกับเรา และได้เห็นบางคนที่เป็นบุตรของเรา

การรับใช้คือการยื่นสัมผัสอันอ่อนโยนแห่งรัก การบรรเทาความเจ็บปวดและทนทุกข์ทรมาน และการพันแผลให้แกใจที่แตกหัก การรับใช้คือ การยื่นมือออกไปช่วยเหลือคนอื่นๆ ช่วยให้ได้รู้ว่ามีคนรักเขา ข้าพเจ้าจะไม่วันลืมสัมผัสที่อ่อนโยนของแม่ของข้าพเจ้าเมื่อเธอขีดตัวให้เมื่อข้าพเจ้าป่วยเป็นไข้ดำอืดแดง หลายต่อหลายคืน เธอควรจะได้นอนบนเตียงของตนเอง แต่เธอเฝ้าดูแลและรับใช้ลูกชายที่ป่วย นี่เป็นการแสดงออกถึงการรับใช้ในการช่วยเหลือผู้อื่นอย่างแท้จริง

มนุษย์ต้องการให้ผู้อื่นเข้าใจ รอบๆ ตัวเรามีผู้ที่โดดเดี่ยวและทำให้อดใจ พวกเขากระหายหาคำแห่งความเมตตาจากเพื่อนที่รักซึ่งสามารถเข้าใจและทำให้เบิกบานใจได้ ศิษยาภิบาลมีหน้าที่เช่นนี้ นอกจากนี้ พระเยซูคริสต์เองแล้ว ศิษยาภิบาลควรจะเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดในหลายๆ คนๆ หนึ่งจะมีได้ในโลกนี้ หลายครั้งการรับใช้ของศิษยาภิบาลอาจมาจากการรับใช้ของภรรยาหรือสามี แม่หรือพ่อ ศิษยาภิบาลคนนั้นทราบความต้องการของแต่ละคน และสามารถยื่นสัมผัสแห่งความกรุณาที่อ่อนโยนและยกเขาขึ้นต่อพระคริสต์ได้

บทที่สิบเจ็ด การใช้ในการยอมจำนน

“ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทของหัวหน้าของท่าน” (ฮีบรู 13:17)

วิญญาณแห่งความหึงและการไม่เชื่อฟังจะต้องไม่มีอยู่ในใจของผู้รับใช้ ความยโสไม่มีที่อยู่ในใจของผู้รับใช้ของพระเจ้าที่แท้จริง

ลักษณะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของศิษยาภิบาลที่ประสบผลสำเร็จคือ ความถ่อมใจ พระเจ้าจะทรงใช้ภษาขณะที่ถ่อมใจ แต่จะไม่ใช้ผู้ที่หึงยโส “ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น” (ยากอบ 4:10) “เครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงรับได้คือจิตใจที่ซอกซำ จิตใจที่สำนึกผิดและซอกซำนั้น ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงดูถูก” (สดุดี 51:17)

ศิษยาภิบาลที่ถ่อมใจเป็นผู้ที่สามารถเข้าถึงได้ ธรรมิกชนจะรู้สึกสามารถว่าเข้าไปหาเขาพร้อมด้วยปัญหาของตนได้ และจะรู้สึกไม่อึดอัดเมื่อเขาอยู่ด้วย แต่ธรรมิกชนจะรู้สึกว่าถูกปฏิเสธและอึดอัดเมื่อเข้าหาผู้ที่มีวิญญาณที่หึงจองหอง ใจของพวกเขาจะมีความกลัวและไม่สบายใจ จะลังเลเมื่อจะเปิดใจของตนต่อผู้ที่หึงยโส

พระวจนะของพระองค์สอนให้ธรรมิกชนเชื่อฟังศิษยาภิบาลของเขา “ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทของหัวหน้าของท่าน” (ฮีบรู 13:17) ตัวอย่างเป็นครูที่ยิ่งใหญ่ เด็กๆ เรียนรู้จากสิ่งที่เห็นมากกว่าสิ่งที่มีคนบอก เช่นเดียวกัน ธรรมิกชนจะดำเนินตามตัวอย่างจากศิษยาภิบาล สิ่งที่เขาเห็นจะทำให้เขาประทับใจมากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งที่เขาได้ยินจากการเทศนา

ไม่เกิดประโยชน์ที่จะสอนธรรมิกชนให้เชื่อฟังศิษยาภิบาลหากว่าศิษยาภิบาลไม่มีความเคารพต่อคณะกรรมการและเจ้าอธิการภาค ถ้าผู้รับใช้วิจารณ์คณะกรรมการและไม่เชื่อฟังผู้นำของเขา เขาก็ไม่ควรที่จะบอกธรรมิกชนให้เชื่อฟังเขา เพราะสิ่งที่เขาพูดไปจะไม่มีจุดหมาย

วิญญาณในกาลสุดท้ายนี้เป็นวิญญาณที่กบฏและไม่เชื่อฟัง วิญญาณในการต่อต้านพระคริสต์นี้จะอยู่ในโลกนี้ตลอดไป ไม่ควรที่จะนำเข้าไปในคริสตจักรเป็นอย่างยิ่ง

จะดีเพียงใด ถ้าผู้รับใช้แสดงวิญญาณที่แตกหักในการยอมจำนน เชื่อฟังและให้ความเคารพ ถ้าได้เห็นที่ประชุมธรรมิกชนทั้งหมดสามัคคี ดำเนินตามตัวอย่างที่เห็นและแสดงวิญญาณในการยอมจำนนและให้ความเคารพ

ขอเตือนไว้ว่า ความถ่อมใจและการยอมจำนนไม่ใช่สัญญาแห่งความอ่อนแอ แต่แสดงให้เห็นความแข็งแกร่งของลักษณะและความเชื่อคริสเตียน มนุษย์ที่มีความหึงต่างหากคือผู้ที่อ่อนแอ

ความยโสเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นความไม่มั่นคง ผู้ที่ยโสจะรู้สึกว่าตนต้องป้องกันตัวเสมอ ทุกสิ่งจะถูกแปลเป็นความท้าทายและการข่มขู่ต่อตำแหน่งและอำนาจของเขา ซึ่งไม่ใช่อย่างนั้นเลย ชายที่ถ่อมใจซึ่งมีสันติสุขกับกลุ่มสมาชิกของเขา กับตัวเอง และกับพระเจ้า จะเทศนาด้วยความกล้าหาญและด้วยอำนาจ เขาจะผ่อนคลายและไม่ตั้งเครียด เขาจะดำเนินการต่างๆ

เนื่องด้วยความรักต่อธรรมชาติและพระวอพระตาของพระเจ้า ดังนั้น เขาจึงสามารถชี้และนำฝูงแกะด้วยความมั่นใจจากตำแหน่งแห่ง
ความแข็งแกร่งได้

บทที่สิบแปด การรับใช้ในการเป็นผู้นำ

“และไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ขี่ม้าผู้ที่อยู่ใต้อำนาจ แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น” (1เปโตร 5:3)

สาระสำคัญของหนังสือเล่มนี้ *เรียนศิษยาภิบาล* หากว่าแกะสามารถพูดได้ คือว่า ศิษยาภิบาลนำฝูงแกะ แกะจะตามเขา เพราะรู้จักเสียงของเขา ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เลี้ยงแกะและฝูงแกะจะถูกทำลายลงเมื่อลำดับนั้นกลับกัน แกะจะไม่ยอมให้ถูกไล่ ถ้าศิษยาภิบาลพยายามทำเช่นนั้น แกะจะกระโดดข้ามทุกช่องในรั้วไป

จะดีเพียงใด ถ้าศิษยาภิบาลจะเรียนรู้ว่าเขาเป็นผู้นำ เมื่อแกะถูกไล่ มันจะกระจัดกระจายกันไป แต่เมื่อได้รับการนำ แกะจะรวมตัวกันอยู่หลังผู้เลี้ยงแกะและตามเขาไปยังน้ำพุที่มีน้ำเย็น

แผนการของพระเจ้าคือ ให้ผู้เลี้ยงแกะนำทาง คริสตจักรจะไม่สามารถไปถึงจุดสูงกว่าหรือไปไกลกว่าผู้รับใช้ของคริสตจักรได้

ข้อพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับความจริงที่ยิ่งใหญ่นี้คือ “กสิกรผู้ตราบคร่ำทำงานก็ควรเป็นคนแรกที่ได้รับผล” (2ทิโมธี 2:6) อัครทูตเปาโลเขียนไปหาทิโมธีว่าชาวนามีสิทธิที่จะเก็บเกี่ยวผลแรกของฤดูเก็บเกี่ยวได้ เมื่อนำหลักการนี้มาใช้กับคริสตจักร จะหมายความว่าศิษยาภิบาลมีสิทธิที่จะเก็บเกี่ยวรายได้ทางการเงินของคริสตจักรได้ เพราะศิษยาภิบาลเป็นผู้มีความรับผิดชอบในการดูแลเรื่องสิบลด อย่างไรก็ตาม มีความหมายที่สองที่หมายถึงในที่นี้ คือเขาจะต้องเป็นผลแรกในการทำกิจกรรมและการรับใช้ของคริสตจักร ในการอธิษฐาน นมัสการ ถวายสิบลดและการให้ เขาจะต้องเป็นผู้นำ ผู้เลี้ยงแกะของฝูงเป็นผู้นำ เป็นผู้นำไปก่อน เขาเป็นตัวอย่างให้ทุกคนกระทำตาม

แกะจะไม่อธิษฐานถ้าผู้เลี้ยงแกะไม่อธิษฐาน

แกะจะไม่ถวายสิบลดถ้าผู้เลี้ยงแกะไม่ถวายสิบลด

แกะจะไม่นมัสการถ้าผู้เลี้ยงแกะไม่นมัสการ

แกะจะไม่เข้าประชุมอย่างสัตย์ซื่อถ้าผู้เลี้ยงแกะไม่เข้าประชุมอย่างสัตย์ซื่อ

แกะจะไม่ศึกษาพระคัมภีร์ถ้าผู้เลี้ยงแกะไม่ศึกษาพระคัมภีร์

แกะจะไม่ยอมจำนนต่อผู้มีอำนาจถ้าผู้เลี้ยงแกะไม่ยอมจำนนต่อผู้มีอำนาจ

ถ้าศิษยาภิบาลเป็นอิสระและจะไม่ดำเนินตามผู้นำที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ เขาก็จะไม่สามารถคาดหวังให้ธรรมิกชนทำได้

ในการรับใช้ในการเป็นผู้นำ ตัวอย่างเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ธรรมชาติคนจะมองดูผู้รับใช้ของเขาตลอดเวลา หลายปีมาแล้ว ศิษยาภิบาลคนหนึ่งได้ขอรับรองอย่างเข้มงวดที่จะให้คริสตมาสแก่พระคริสต์มากกว่าที่จะให้ของขวัญคริสตมาสกันภายในครอบครัว ในคริสตจักร มีผู้ที่ได้ยื่นคำตักเตือนนี้และทำตามที่ศิษยาภิบาลขอรับรอง ครอบครัวหนึ่งมีลูกที่กำลังโตอยู่หลายคน ในวันคริสตมาสปีนั้นไม่มีใครได้ของขวัญ พวกเขาเต็มใจที่จะอุทิศตนและเสียสละจนกระทั่งวันหนึ่งเขาไปที่บ้านของศิษยาภิบาลและได้เห็นของขวัญราคาแพงที่ศิษยาภิบาลให้แก่ลูกแต่ละคน เด็กๆ ในครอบครัวนั้นตกใจและผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง เขาใช้เวลานานกว่าที่จะให้อภัยได้

น่าเสียดายที่ผู้รับใช้พระเจ้าหลายคนไม่มีคุณสมบัติในการเป็นผู้นำที่ดีได้ การรับใช้ในการเป็นผู้นำไม่มีอยู่ในคริสตจักรหลายๆ แห่ง เราอาจพิจารณาคุณสมบัติของผู้นำบางประการดังนี้

1. เขาต้องเป็นผู้ที่มีความเชื่อ ความเชื่อในพระเจ้า ในตนเอง และในคริสตจักรและข้อความที่เขาเทศนา
2. เขาต้องเป็นผู้ที่ทำให้เกิดความไว้วางใจและความเชื่อมั่น ถ้าเขาไม่มั่นคง เขาจะแปลทุกอย่างเป็นการข่มขู่ ดังนั้น เขาจะต้องป้องกันตัวเองเสมอ ธรรมชาติคนจะสูญเสียความมั่นใจในตัวคนเช่นนั้น
3. เขาจะต้องเป็นผู้ที่ถ่อมใจ เขาจะต้องไม่กลัวที่จะขยายออกไปในด้านใหม่ๆ เขาไม่กลัวที่จะทำความผิดพลาด แต่จะต้องมองเห็นและสำรวจความผิดอย่างรวดเร็วและแก้ไข และถ้าจำเป็น ก็ต้องชดใช้ความเสียหาย
4. เขาเป็นผู้ที่เต็มใจที่จะฟังคนอื่น เขาไม่พยายามที่จะยกหรือป้องกันตนเอง ถ้าเขาผิดในการตัดสินใจ
5. เขาเป็นผู้ที่ต้องรู้ว่าเขาจะไปไหน เขาจะแสดงเป้าหมายและวัตถุประสงค์ออกมาอย่างชัดเจน
6. เขาเป็นผู้ที่ต้องรู้สิ่งที่เขาเชื่อ เมื่อเขาเทศนา เขาไม่ได้ป้องกันตัว เขาจะสอนและเทศนาด้วยอำนาจ เขารู้ว่าเขาเทศนาความจริงและมีความเชื่อมั่นในตัวเองและในพระวาระของพระเจ้า เขาประกาศความจริงด้วยอำนาจและการเฝ้ามอง ต้องเข้าใจว่า เหนือไม่ใช่การเฝ้ามอง และการขับเหงือกก็คือการขับเหงื่อ เขาเพียงแค่ประกาศความจริงอย่างชัดเจน ด้วยการพูดที่เรียบง่ายและคำที่ง่าย

พระเจ้าทรงแต่งตั้งผู้นำในคริสตจักรไม่ใช่เพื่อเป็นเจ้านายเหนือมรดกของพระเจ้า เขาไม่ใช่เจ้านายสืบที่ออกคำสั่ง เขาเป็นตัวอย่างที่ปฏิบัติก่อน เขารู้ว่าเขารับใช้พระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นผู้ยกขึ้นและสามารถทำให้ต่ำลงได้ เขานำฝูงแกะของเขาด้วยการรั้งใช้แห่งความรักและให้ตัวเองทั้งหมด และเต็มใจแก่การรับใช้ในการเป็นทุกอย่างที่พระเจ้าประสงค์ให้เขาเป็นในฐานะผู้นำท่ามกลางคนของพระองค์

บทที่สิบเก้า การใช้ในการมีความอดทน

“อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร” (กาลาเทีย 6:9)

ท่านเคยลองช่วยกุหลาบตูมคลี่กลีบออกเป็นดอกกุหลาบที่สวยงามหรือไม่ ท่านไม่สามารถรอให้ธรรมชาติทำหน้าที่ของมันเอง ดังนั้น ท่านจึงคลี่กลีบออกทีละกลีบ แล้วท่านทำอะไรในตอนท้าย ได้ดอกไม้ที่สวยงามไป สิ่งเดียวที่ท่านทำได้สำเร็จคือ ทำลายสิ่งที่คุณจะกลายเป็นดอกกุหลาบที่สวยงาม ถ้าท่านปล่อยให้ธรรมชาติใช้เวลาของมัน กุหลาบตูมจะคลี่ออกมาเป็นดอกกุหลาบที่สวยงามอย่างง่ายดายและนำความพอใจมายังผู้ที่ได้พบเห็นทุกคน

ท่านเคยลองช่วยไก่ออกจากไซไหม ระวังและให้รอเวลาจะดีกว่า ไม่นานท่านจะได้ไก่ที่ตายเลอะเทอะอยู่ในมือของท่านเท่านั้นเอง

มีกระบวนการมากมายในโลกนี้ที่ใช้เวลา ความไม่อดทนจะทำลายและฆ่าให้ตาย การรีบร้อนจะเป็นอุปสรรคมากกว่าจะช่วยให้เกิดผลตามที่ต้องการ

ในลักษณะการเป็นคริสเตียนทั้งหมด ความอดทนเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอย่างหนึ่ง ความอดทนเป็นคุณสมบัติที่คริสเตียนทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่รับใช้ข่าวประเสริฐ ควรจะมี ผู้เลี้ยงแกะแห่งฝูงแกะของพระเจ้าต้องเป็นผู้ที่มีความอดทนมาก หากไม่มีความอดทนแล้ว ศิษยาภิบาลและมิชชันนารีจะต้องต่อสู้กับความอึดอัดและการท้อถอย เมื่อมีความกดดัน ผู้รับใช้ที่ไม่อดทนจะไม่มีกำลังที่จะก้าวต่อไป เขาจะล้มเลิกไปง่ายๆ

เราใช้ชีวิตอยู่ในช่วงเวลาที่มีการกดขี่ ในบ้านของเรา มีเตาไมโครเวฟและเครื่องใช้อัตโนมัติต่างๆ เรานำขนมสำเร็จรูปกลับจากตลาดและพร้อมที่จะทำเค้ก ยุคสมัยใหม่ทำให้เรามีเวลาอิสระฐาน ศึกษาพระคัมภีร์และเพลิดเพลินกับครอบครัวของเรา มากขึ้นอย่างนั้นหรือ ไม่ใช่เลย เวลาว่างของเรากลับเป็นสิ่งที่มีความมากขึ้นๆ ชีวิตเป็นความเร่งด่วนที่ไม่รู้จักหยุด ถ้าไม่ระมัดระวังให้ดี อาจก่อให้เกิดความตื่นตระหนกและทำให้เป็นโรคประสาท และเกิดหัวใจวายได้ ในโลกแห่งธุรกิจ ความกดดันในการประชุมและราคาตลาดต่างๆ อาจจะทำให้ท้อรับไม่ไหว

วิญญาณแห่งยุคเร่งด่วนจะต้องไม่มีอยู่ในผู้รับใช้ที่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาจะต้องไม่มีวิญญาณที่อยู่ไม่สุข หงุดหงิด และไม่พอใจ ความไม่อดทนเป็นคุณสมบัติที่ก่อให้เกิดวิญญาณเช่นนี้ และต้องถูกกำจัดให้สิ้นซาก

การอธิษฐานที่แทนนุชาในโบสถ์ได้รับอิทธิพลจากวิญญาณแห่งความไม่อดทนของสมัยนี้ รีบๆ เข้า ให้เสร็จๆ ไป เราต้องรีบไปกินข้าว พบปะสังสรรค์กัน หัวลิปปีที่แล้ว ผู้ที่เชื่อใหม่จะใช้เวลาแสวงหาพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเวลาหลายชั่วโมง การประชุมที่มีการเรียกให้มาที่แทนนุชาไม่ค่อยจะเสร็จสิ้นก่อนเวลาเที่ยงคืน ผู้เทศนาคนหนึ่งประกาศว่า ไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้นเลย พระผู้ช่วยได้เสด็จมาแล้ว และสิ่งที่เราต้องทำคือเชื่อและได้รับ ซึ่งเป็นความจริง และความจริงนี้ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ แต่ในการกลับใจใหม่ จะต้องใช้เวลานานเพียงใด คนหนึ่งอาจกลับใจใหม่ได้ในเวลาชั่วขณะ อีกคนหนึ่งอาจใช้เวลาหลายวันในการที่จะอธิษฐานจนได้สัมผัสพระเจ้า ในช่วงต้นทศวรรษที่สามสิบ ข้าพเจ้าจำได้ว่าได้นอนลงที่แทนนุชาเป็นเวลาหลายชั่วโมงเพื่อแสวงหา

การได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราตระหนักว่าไม่จำเป็นต้องใช้เวลาหลายชั่วโมง แต่เราไม่ควรจะที่จะรีบเร่ง เพราะอาจกลายเป็นประสบการณ์ที่ผิวเผินได้

หลายครั้ง เราพอใจกับการเกิดที่ถูกบังคับ ผู้ประกาศหลายท่านอยากที่จะนับจำนวน ผู้ประกาศคนหนึ่งซึ่งเทศนาในการประชุมฟื้นฟูในคริสตจักรที่ข้าพเจ้าเป็นศิษยาภิบาลอยู่ได้ทำอย่างนั้น ในการประชุมนี้ มีคนแปลกหน้ามาประชุมหลายคน เมื่อผู้ประกาศเชิญชวนให้มาที่แท่นบูชา คนเหล่านี้ก็มา ในไม่ช้าที่ ผู้ประกาศก็บอกเขาว่าเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ข้าพเจ้ายังคงจำสีหน้าผิดหวังบนใบหน้าของเขาเหล่านั้นได้ และไม่เคยเห็นบางคนกลับมาอีกเลย

งานของพระเจ้าต้องใช้เวลา อย่าให้เราต้องรีบร้อน ผู้รับใช้ที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าให้ความเคารพเป็นอย่างมากกล่าวดังนี้ในที่ประชุมภาค “ผมจะไปเมืองไหนก็ได้ และให้มีผู้เข้ามาเชื่อรับบัพติศมาห้าสิบคนเป็นอย่างน้อยในเวลาหกเดือน” แม้ว่าข้าพเจ้าจะเคารพผู้รับใช้คนนี้มาก แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าคำกล่าวนี้เกินความจริง ข้าพเจ้าคิดอยู่ในใจว่า “ผมอยากจะพาคุณไปรัฐมอนแทนาและไวโอมิงจริงๆ และดูคุณทำอย่างนั้น โปรดแสดงให้ผมดูที”

หลายครั้งความไม่อดทนเกิดขึ้นจากเป้าหมายที่ไม่เป็นจริง เป้าหมายที่ไม่เป็นจริงจะยักรรานให้เราต้องมีการฟื้นฟู**เดี๋ยวนี้** เราต้องเก็บเกี่ยว**เดี๋ยวนี้** ไม่เช่นนั้นเราจะเป็นผู้ที่ล้มเหลว

ผู้เทศนาบางคนทำให้ข้าพเจ้านึกถึงชาวนาที่ไถนาในวันนี้ และวันรุ่งขึ้นไปลงคราดดิน วันที่สามไปที่นาพร้อมกับนำเมล็ดลงดิน วันที่สี่ต้องการที่จะไปที่ทุ่งนาเพื่อเก็บเกี่ยว ชาวนาจะรู้ว่าเป็นไปได้ เขามีความคิดมากกว่าผู้เทศนามัยใหม่บางคน

พระเจ้าเป็นผู้ให้เก็บเกี่ยว และพระเจ้าเป็นผู้ให้เกิดการฟื้นฟู ผู้ที่ไถและหว่านต้องเรียนรู้ที่จะรอคอยพระเจ้าไม่ว่าเขาจะเป็นชาวนาหรือผู้เทศนา จะต้องไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับผลลัพธ์ ถ้าไถและหว่านอย่างถูกต้อง ฤดูเก็บเกี่ยวจะเกิดขึ้นแน่นอน

“ผู้ที่ร้องไห้ออกไป หอบหิวเมล็ดพืชเพื่อจะหว่าน จะกลับบ้านด้วยเสียงให้ร้องอย่างชื่นบาน นำฟ่อนข้าวของตนมาด้วย” (สดุดี 126:6)

ความอดทนก่อให้เกิดความอดสาหะ ไม่ว่าผลจะดูเหมือนเป็นเช่นนั้น ผู้เทศนาที่อดทนจะไม่ยอมแพ้ งานของพระเจ้าจะต้องไม่มีการยอมแพ้ ถ้าบุคคลหนึ่งอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า ฤดูเก็บเกี่ยวจะมีขึ้นอย่างแน่นอน

ข้าพเจ้าได้สอนหลักสูตร Pioneer Evangelism (การบุกเบิกในการประกาศข่าวประเสริฐ) หลายครั้งที่โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ต่างๆ ในชั้นเรียน ข้าพเจ้าได้บอกนักเรียนว่า จะต้องใช้เวลาห้าปีในการตั้งกลุ่มสมาชิกที่ประชุมของคริสตจักร บางครั้งก็ประสบผลสำเร็จในห้าเดือน แต่ถ้าสังเกตดูอย่างใกล้ชิด จะเห็นว่า จะมีช่างทำเตินที่ไปพร้อมกับผู้ประกาศบุกเบิกด้วย ถ้ากลุ่มสมาชิกที่ประชุมขนาดเล็กย้ายไปอยู่ในเมืองพร้อมกับเขา ผลก็จะต่างไป ผู้เทศนาบางคนอาจจะอยู่ที่นั่น ไถและหว่านเมล็ดอยู่แล้วในกรณีเช่นนั้น ผู้ประกาศก็ย้ายเข้าไปในเมืองและได้เก็บเกี่ยว

ข้าพเจ้าสอนหลักสูตร Pioneer Evangelism (การบุกเบิกในการประกาศข่าวประเสริฐ) ตั้งแต่ฤดูใบไม้ร่วงปี 1936 และไม่ถือว่าตนเองเป็นผู้เริ่มหัด ในครั้งแรกที่ข้าพเจ้าอยู่ที่จามาเกา คริสตจักรมีจำนวนเพิ่มขึ้นจากแปดเป็นยี่สิบสาม ในระหว่างหกปีในภาคตะวันตกเฉียงใต้ เมื่อข้าพเจ้าเป็นเจ้าอธิการภาค มีการเปิดคริสตจักรใหม่ยี่สิบแห่ง

ข้าพเจ้าได้เห็นผู้ประกาศแรกเริ่มตั้งที่ประชุมสองหรือสามแห่งและเสียไปที่ละแห่งก่อนที่จะได้ยินดีในการเห็นที่ประชุมอันแข็งแรงแสดงขึ้น ชาวนาอาจมีความยินดีในขณะที่เขามองดูต้นข้าวไหวไปมาในสายลม จากนั้น เขาก็ใจสลายเมื่อเห็นต้นข้าวถูกทำลายลงเพราะตักแต่นางควาน ปีต่อมาอาจหนาวจัด และปีถัดมาอาจแห้งแล้ง ชาวนาอาจเห็นนาล่มอยู่สองสามครั้งก่อนที่จะได้เก็บเกี่ยวสิ่งที่เขาได้ลงแรงมา ทำไมเขาจึงสามารถเก็บเกี่ยวได้ เป็นเพราะความอดทน

“ท่านทั้งหลายจำเป็นต้องมีความอดทน เพื่อที่ท่านจะได้สามารถกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ แล้วท่านจะได้รู้สิ่งที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้” (ฮีบรู 10:36)

เป้าหมายที่ผิดจะทำให้คริสเตียน ผู้รับใช้พระเจ้า หรือธรรมิกชนกลายเป็นคนไม่อดทนและรู้สึกอึดอัด ความปรารถนาที่จะให้ฝูงชนปรบมือ และมีชื่อเสียงอาจเป็นตัวทำลายความเชื่อของบุคคลอย่างสิ้นเชิง ครั้งหนึ่งศิษยาภิบาลหนุ่มเขียนจดหมายที่ทำให้ใจแตกสลายแสดงความท้อถอยของเขาว่า “ผมทำงานมากเหลือเกินเพื่อให้ประสบความสำเร็จ”

เป็นจดหมายที่น่าสงสาร ข้าพเจ้าได้ขึ้นรถไฟไปทั้งวันและคืนเพื่อไปเยี่ยมเขา ข้าพเจ้าพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อหนุนใจเขา

ความสำเร็จคืออะไร ฝูงชน รายงานที่ตื่นตาตื่นใจ ความมีชื่อเสียง จำนวนคน ความสำเร็จไม่ใช่การอยู่ในน้ำพระทัยขอพระเจ้าและการเป็นผู้สืบทอดชื่อหรือคุณพระจะระลึกว่าความสำเร็จของพระเจ้าไม่เหมือนกันความสำเร็จของเรา เราจะประสบความสำเร็จได้เมื่อเราบรรลุวัตถุประสงค์ของพระเจ้าในชีวิตของเรา ในการที่จะได้ยินพระองค์ตรัสว่า “ดีแล้ว” เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างแท้จริง เราสามารถประสบความสำเร็จได้เท่ากันในการเทศนาให้คนหลายสิบ หรือหลายร้อยคน

ทำไมจะต้องมีความอดทน เพราะว่าเราต้องติดต่อกับคนทั้งหลาย ทุกคนแตกต่างกัน กลุ่มสมาชิกในคริสตจักรแต่ละแห่งแตกต่างกัน ทุกเมืองและชุมชนแตกต่างกัน การตอบสนองแตกต่างกันไปตามที่ประชุม

ในที่ประชุมหนึ่ง ผู้เทศนาอาจทราบว่ามีคนที่ไม่ชอบเขา อาจรู้ว่ามีคนที่ไม่เชื่อฟังคำสอนของเขา แล้วสิ่งนั้นส่งผลต่อเขาอย่างไร เขาจะเทศนาต่างออกไปหรือไม่ เขาจะหมดความอดทน หยาดกาย ยโสหรือพูดไม่ดีหรือไม่ จะไม่เป็นอย่างนั้นถ้าเขารู้จักความหมายของการอดทน แม้ว่าเขาอาจจะต่อสู้กับความอึดอัดและท้อถอย แต่เขาจะไม่ปล่อยให้สิ่งเหล่านั้นแสดงออกมาที่ธรรมาสน์ เขาจะเทศนาพระวจนะของพระเจ้า เขาจะใช้คนทั้งหลาย ทั้งคนที่ดีและไม่ดี อยู่ฝ่ายวิญญาณและฝ่ายเนื้อหนัง พระวจนะของพระเจ้าจะเกิดผลในชีวิตของเขา ผู้รับใช้จะต้องขึ้นมาเหนือความใจแคบและความรู้สึกที่จะทำให้เขาไขว่ไขวไปจากพระวจนะของพระเจ้า

พระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับความอดทนไว้มากมาย ดังนี้

“ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากของเราด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้น ทำให้เกิดความอดทน และความอดทนทำให้เห็นว่าเราเป็นคนที่พระเจ้าทรงใช้ได้ และการที่เราเห็นเช่นนั้นทำให้เกิดมีความหวังใจ” (โรม 5:3-4)

“ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของท่าน” (ลูกา 21:19)

“และจงให้ความมั่นคงนั้นบรรลุผลอันสมบูรณ์ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนที่ดีพร้อม มีคุณสมบัติครบถ้วน ไม่มีสิ่งใดบกพร่องเลย” (ยากอบ 1:4)

ข้อดีของการมีความอดทนนั้นมีมากมาย ในการเทศนาครั้งหนึ่ง จอห์น เวสลีย์ ได้กล่าวเรื่องความอดทนไว้ในหนังสือ Sermon on Several Occasions (หนังสือรวบรวมคำเทศนาจากโอกาสต่างๆ) โดยจอห์น เวสลีย์ ปี 1855 ว่า “ผลแห่งความอดทนที่เกิดขึ้นในทันทีคือ สันติสุข ความสงบของจิตใจ ความราบรื่นของวิญญาณ ซึ่งไม่อาจพบได้ยกเว้นเมื่อความอดทนครอบครอง และสันติสุขนี้มักจะก่อให้เกิดความยินดี แม้ในเวลาที่มีการทดลองมากมาย ผู้ที่ “ได้ชีวิตรอดด้วยความอดทน” จะมีความสงบของวิญญาณ รวมทั้งชัยชนะและความยินดีอีกด้วย”

ในการทำให้ผู้ที่เชื่อใหม่เป็นสาวก จะต้องใช้ความอดทนเป็นอย่างมาก บางครั้งขั้นตอนการเรียนรู้ก็ช้า โดยทั่วไป การได้ฟังความจริงเพียงครั้งเดียวนั้นไม่เพียงพอ แต่ต้องใช้เวลาในการฝึก สอนและติดตามในการพัฒนาธรรมิกชนทางฝ่ายวิญญาณ

เราควรที่จะดูตัวอย่างการฝึกความอดทนของนักกีฬาหรือนักดนตรี ในปี 1934 ในขณะที่เข้าเรียนโรงเรียนภาคฤดูร้อนในเมืองฮามิลตัน รัฐออนแทรีโอ ข้าพเจ้าพักอยู่ในบ้านติดกับนักดนตรี ชายหนุ่มคนนี้เป็นนักเปียโนเหรียญทอง ทุกวันเขาจะฝึกเปียโนตั้งแต่ตอนเช้าถึงค่ำ ในขณะที่ข้าพเจ้าฟังเขา ข้าพเจ้าสามารถเข้าใจได้ทันทีว่าทำไมเขาจึงสามารถชนะรางวัลและเหรียญทองต่างๆได้

เมื่อข้าพเจ้าสอนคณิตศาสตร์อยู่ที่วิทยาลัย King's College (คิงส์คอลเลจ) ในรัฐแวนคูเวอร์ ชายหนุ่มคนหนึ่งเข้าเขียนในชั้นเรียนของข้าพเจ้า เขาเคยตกวิชาคณิตศาสตร์ 91 มาสองครั้งแล้ว เขาต้องเรียนพีชคณิตชั้นสูงเพื่อที่จะเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ข้าพเจ้าไม่เพียงแต่ใช้เวลากับเขาในชั้นเรียนปกติเท่านั้น แต่ใช้เวลาหลายชั่วโมงหลังเลิกเรียนหรือในเวลาตอนเที่ยงเพื่อให้คำแนะนำพิเศษ ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อได้ยินว่าเขาได้ผ่านการทดสอบวิชาคณิตศาสตร์ 91

อย่างไรก็ดี ผู้เทศนาบางคนแสดงความอดทนกับผู้เชื่อใหม่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น คิดว่าบอกเพียงครั้งเดียวก็พอแล้ว แต่จริงๆ แล้วไม่เพียงพอ ท่านจะต้องชี้แนะและตักเตือนเขาครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยความอดทนและอดทน ผู้เลี้ยงแกะจะเห็นคริสเตียนที่บานออกและพัฒนากลายเป็นกุหลาบที่สวยงามในที่สุด

น่าอดสูเพียงใดที่เห็นแม่ตะโกนใส่ลูกน้อยที่ทำนมหก การตบและตีลูกเล็กๆ ไม่ก่อให้เกิดผลอะไรยกเว้นแสดงให้เห็นอารมณ์ที่เลวร้ายของแม่ ผลในท้ายที่สุดคือ เด็กจะเติบโตขึ้นอย่างไม่อดทนและมีอารมณ์ที่เลวร้าย พ่อแม่ที่รักและมีความอดทนจะเห็นลูกๆ เติบโตขึ้นเป็นคริสเตียนที่ดี

ในคริสตจักรก็เช่นกัน ถ้าศิษยาภิบาลจู้ญเฉียวและไม่อดทนกับแกะ ถ้าเขาดุและกล่าวหยาบคาย แกะก็จะกระจัดกระจายไป หรือจะกลายเป็นผู้ที่ไม่มีความสุข ได้เถียงและต่อสู้ แต่ด้วยการรับใช้ที่สัตย์ซื่อ มีความรักและอดทน เขาจึงจะสามารถเห็นผู้ที่เชื่อใหม่เป็นแกะที่แข็งแรง แข็งแรงและมีความสุขได้

บทที่ยี่สิบ การใช้ในการให้ความรัก

“... ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย เจ้ารักเราหรือ” เขาพูดตอบพระองค์ว่า “เป็นความจริงพระเจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์ พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงดูแลแกะของเราเถิด” (ยอห์น 21:16)

พระเยซูตรัสถามเปโตรสามครั้งว่า “เจ้ารักเราหรือ” และพระเยซูทรงสั่งให้เปโตรดูแลเลี้ยงแกะของพระองค์สามครั้ง

เราอาจเรียนรู้ความจริงหลายประการได้จากเรื่องนี้

1. ถ้าเรารักพระเยซู เราจะรักบุตรทั้งหลายของพระองค์ด้วย
2. ในการแสดงความรักของเราต่อพระเยซู เราต้องรับใช้ฝูงแกะของพระองค์
3. เราอาจรับใช้พระเยซูได้โดยรับใช้คริสตจักรของพระองค์
4. ในการดูแลแกะได้อย่างถูกต้อง เราต้องรักฝูงแกะก่อน

เป็นการยากที่จะหลอกลวงฝูงแกะด้วยความรักที่จอมปลอม ฝูงแกะรู้ว่าผู้เลี้ยงแกะรักเขาหรือไม่ เขารู้หากว่าผู้รับใช้เป็นเพียงอาชีพเฉยๆ และทำไปเพราะความสนใจของตัวเองหรือไม่ เขาสามารถรู้สึกอำนาจของหัวใจได้ เมื่อผู้รับใช้ได้รับใช้จากใจแห่งความรักทั้งหมด จะมีการตอบสนองเกิดขึ้น เขาไม่จำเป็นต้องบอกฝูงแกะว่า เขารักฝูงแกะ แต่ฝูงแกะจะรู้อยู่แล้ว พวกเขาจะรู้ว่าผู้รับใช้กระทำการต่างๆ เพราะจากความสนใจของตนเองเพียงอย่างเดียวหรือไม่

ภรรยาที่ดีซึ่งรักสามีของเธอจะใช้เวลาหลายชั่วโมงในการเตรียมอาหาร เธอจะทำอาหารที่เธอชอบ เธอจะพยายามทำให้ชายที่เธอรักพอใจ รางวัลที่เธอได้คือการเห็นสามีกินอาหารได้ดีและชอบอาหารนั้น

เช่นเดียวกัน ศิษยาภิบาลที่รักฝูงแกะของเขาจะไม่ให้อาหารที่เหลือและอุ่นเนื้อที่เหลือๆ ให้ เขาจะใช้เวลาหลายชั่วโมงคุกเข่าอธิษฐาน ฟังจากพระเจ้าและศึกษาพระคัมภีร์ ไม่ใช่กล่าวคำปราศรัยที่มีไหวพริบดี ดังนั้น เขาจึงเลี้ยงฝูงแกะเป็นอย่างดี การเตรียมข้อความเทศนาของเขาจะมากเท่ากับปริมาณความรักที่เขามีต่อฝูงแกะ

ตัวอย่างของผู้เทศนาที่รับใช้เพียงเพราะเหตุผลทางเนื้อหนัง เช่น ครูสอนพระคัมภีร์คนหนึ่งซึ่งเข้าพบเจ้าผู้จัดในการประชุมครั้งหนึ่งของเรา ถึงเวลาที่เขาคงต้องเข้ามาในสถานที่ประชุมเพื่อเทศนากับฝูงชน เขาหันไปหาผู้เทศนาอีกคนหนึ่งและพูดว่า “ถึงเวลาที่ผมต้องเข้าไปและพูดอะไรกับพวกนกเหล่านี้ซะแล้ว”

เป็นการดูถูกธรรมิกชนของพระเจ้าเป็นอย่างยิ่ง เป็นการประกาศของชายที่รู้จักการเรียกของตนอย่างแท้จริง เป็นเรื่องเศร้าที่เลวร้ายยิ่ง

บางครั้งผู้ประกาศจะใช้เวลาเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ จนเกือบถึงเวลาประชุม จากนั้น เขาจะหาคำเทศนาในนาทีสุดท้ายอย่างรีบร้อน เป็นสิ่งที่น่าเสียดายยิ่ง ผู้คนมาที่โบสถ์หลังจากทำงานมาอย่างหนัก คาดหวังว่าจะได้ยินข้อความจากพระเจ้า แต่เขากลับได้ยินคำเทศนาซ้ำๆ ที่คุ้นชินใหม่ ซึ่งฝึกมาจากที่ประชุมต่างๆ ทั่วไป

ความรักสำหรับฝูงแกะจะต้องเป็นจริง ไม่อาจเป็นการแก้งทำไม่ได้ ไม่ยากเท่าไรที่จะรักแกะที่มีค่าซึ่งเข้ามาในฝูงภายใต้การรับใช้ของเราเอง ปัญหาอยู่ที่การรักแกะเก่าที่ได้อยู่ในคริสตจักรเป็นเวลาหลายปี เขาได้รับการสอนจากศิษยาภิบาลก่อนหน้านี้ วิธีของเขาถูกกำหนดและมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงได้ยาก ศิษยาภิบาลจะรักผู้สร้างความปลอดภัยให้กับเขาได้หรือไม่

ในครอบครัวหนึ่งๆ จะมีแกะที่ป่วยหรือลูกชายที่ดื้อรั้น ซึ่งจะได้รับ ความสนใจและรักมากที่สุด แกะที่เตร็ดเตร่ไปจะ ต้องการความสนใจมากที่สุด และทำยที่สุดจะได้รับความรักที่หายไปมากที่สุด

เราจะรักผู้ที่ไม่น่ารักนี้ได้อย่างไร ศิษยาภิบาลจะสามารถรักบุคคลที่ไม่ยอมตอบสนองได้อย่างไร ประการแรก ขอให้พระเจ้าบัพติศมาใจของท่านด้วยความรัก พระเยซูทรงสามารถให้ใจที่เต็มไปด้วยความรักเพื่อผู้ที่ไม่น่ารักได้ ประการที่สอง ท่านสามารถเรียนรู้ที่จะรักได้โดยการรัก ท่านเรียนรู้ที่จะว่ายน้ำโดยการว่ายน้ำ ท่านเรียนรู้ที่จะเทศนาโดยการเทศนา ท่านเรียนรู้ที่จะรักไ้โดยการรัก การเริ่มต้นแบ่งปันและให้ตัวของตนเอง เมื่อท่านได้เริ่มรักและเอาใจใส่ ความรักจะท่วมท้นเข้ามาในใจของท่านอย่างมาก

ความรักที่แท้จริงสำหรับธรรมิกชนจะแสดงออกมาในวิถีทางต่างๆ มากมาย จะไม่มีการบ่นเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการเตรียมคำเทศนา ในการเชิญชวน และการให้คำปรึกษา น้ำเสียงของผู้รับใช้จะบ่งบอกสิ่งที่จะอยู่ในใจของเขา เขาจะไม่พูดหยาบคา กับฝูงแกะ แม้ว่าจำเป็นที่จะต้องว่ากล่าว ก็ต้องทำด้วยการอดทนนาน (2ทิโมธี 4:2)

“...ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นยอมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ” (ยอห์น 10:11)

ผู้เลี้ยงแกะที่ไม่รักฝูงแกะจะไม่เต็มใจที่จะเสียสละเพื่อแกะ ผู้เลี้ยงที่รักเต็มใจที่จะตายเพื่อฝูงแกะ เขาจะให้ แบ่งปัน และเสียสละจนหมดสิ้น และสิ่งที่ทำให้เขาทำเช่นนั้นคือความรัก

เขาจะถือว่า ไม่มีการเสียสละใดที่ยิ่งใหญ่เกินไป และการเสียสละมีรางวัลที่ดี ถ้าผู้เลี้ยงแกะรักฝูงแกะ เขาจะได้รับรางวัลคือความรักของแกะ ถ้าเขาพูด แกะจะฟังเสียงของเขา ถ้าเขานำ แกะจะตาม ถ้าเขาเสียสละ แกะจะเสียสละ ถ้าเขาเต็มใจที่จะตายเพื่อฝูงแกะ ฝูงแกะจะเต็มใจที่จะตายเพื่อเขา

ดังนั้นความสัมพันธ์ที่จะเกิดขึ้นระหว่างศิษยาภิบาลและธรรมิกชนจะสมบูรณ์และสวยงาม กลุ่มธรรมิกชนจะมีความเป็นหนึ่งเดียวและมีมิตรภาพร่วมกัน จะมีความสามัคคีกันในการสร้างคริสตจักรที่จะมีการฟื้นฟูในพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตจักรจะเติบโต และเติบโต และเติบโต

บทที่สี่สิบเอ็ด

การใช้ในการอารักขา

“ฝ่ายผู้อารักขาเหล่านั้นต้องเป็นคนที่ไว้วางใจได้ทุกคน” (1โครินธ์ 4:2)

ศิษยาภิบาลของคริสตจักรหนึ่งไม่ใช่แค่ผู้เทศนาเท่านั้น การรับใช้ที่ธรรมดาอาจเป็นงานที่สำคัญที่สุดของเขา แต่ไม่ใช่ งานเพียงอย่างเดียว ศิษยาภิบาลจะต้องเป็นผู้จัดการธุรกิจ นักบัญชี ผู้อารักขาที่สัตย์ซื่อ หนังสือเล่มนี้จะไม่สมบูรณ์ถ้าไม่มีบทที่ เกี่ยวกับเรื่องการอารักขา

ผู้อารักขาคือใคร ผู้อารักขาคือ ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลของๆ ผู้อื่น เมื่อเขาดำรงหน้าที่นี้ ความสนใจในตัวของผู้อื่น จะต้องสำคัญเป็นที่หนึ่ง

ผู้อารักขาคือใคร พวกเขาทุกคน ทุกคนเป็นผู้อารักขา เราเข้ามาในโลกนี้ด้วยตัวเปล่าและเราจะออกไปด้วยตัวเปล่า ทุกสิ่ง ที่เราเป็นหรือมีมาจากพระเจ้า เช่น เวลา งาน การจ้างงาน เงิน การเงิน พรสวรรค์ ทักษะ พระวาระของพระเจ้า และวิญญาณของผู้คนที่อยู่รอบๆ ตัวเรา

ความซื่อสัตย์เป็นลักษณะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของผู้อารักขาที่ดี ผู้อารักขาที่ซื่อสัตย์จะรับผิดชอบโดยไม่มีความสนใจในตัวเอง ผู้อารักขาที่ซื่อสัตย์จะมีวินัยในตนเอง ทุกคนเป็นผู้อารักขาและสามารถเป็นผู้อารักขาที่ซื่อสัตย์ได้ ความซื่อสัตย์เป็นคุณสมบัติที่ทุกคนอาจมีได้

ความรู้สึกและอารมณ์ส่งผลต่อการตัดสินใจของเรา อย่างไรก็ตาม การเป็นผู้อารักขาที่ซื่อสัตย์ไม่ได้ตัดสินใจตามความรู้สึก แต่ตามหลักการ เราจะไม่จำนองหรือจ่ายค่าเช่าตามอารมณ์แต่ตามหลักการข้อตกลง เมื่อถึงเวลาจ่ายค่าเช่า เราจะจ่ายค่าเช่าไม่ว่าเราต้องการหรือไม่ ผู้อารักขาที่ดีจะทำการสิ่งที่ถูกต้องแม้ว่าจะหมายถึงการเสียสละส่วนตัวที่ยิ่งใหญ่ก็ตาม

แม้ว่าทุกคนเป็นผู้อารักขาในอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่การเป็นผู้เลี้ยงแกะในคอกแกะจะต้องเป็นผู้อารักขาอย่างแน่นอน ใน ตำแหน่งการเป็นผู้นำของเขา เขาไม่สามารถหลีกเลี่ยงการตัดสินใจที่สำคัญเขามีความรับผิดชอบต่อความแข็งแรงและสวัสดิภาพ ของกลุ่มสมาชิก และวันหนึ่งเขาจะต้องตอบคำถามของผู้เลี้ยงที่ยิ่งใหญ่พระเยซูคริสต์เจ้า

มีหลายสิ่งทีศิษยาภิบาลได้รับมอบหมายให้ดูแล ก่อนอื่น ให้เราพิจารณาถึงเรื่องการเงิน ศิษยาภิบาลจะต้องรู้ว่า จะจัดการเรื่องเงินอย่างไร ควรจะระลึกว่าเงินเป็นสิ่งจำเป็นต่อการก้าวหน้าและการเติบโตของกลุ่มสมาชิก เงินไม่ใช่มูลรากแห่งความ ชั่วทั้งมวล แต่การรักเงินทองเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งมวล (1ทิโมธี 6:10) เงินอาจเป็นการแข่งสาปหรือการอวยพร อาจเป็นผู้รับ ใช้หรือเจ้านายของเรา ถ้าเราเป็นเจ้านายของเงิน เงินก็จะเป็นการอวยพร

เงินเป็นเพียงตัวกลางในการแลกเปลี่ยน ถ้าเรายึดถือเงิน มันก็จะไร้ค่า แต่จะมีค่าขึ้นเมื่อเราแลกเปลี่ยนกับสิ่งอื่น เงิน แสดงถึงเวลา พลังงานและทักษะของบุคคล ถ้ากรรมิกชนคนหนึ่งทำงานได้เงินสิบดอลลาร์ต่อชั่วโมง และใส่เงินสิบดอลลาร์ไว้ในถุง เงินถวายเป็นเขาก็ให้เวลาหนึ่งชั่วโมงในชีวิตของเขาต่อพระเจ้า ศิษยาภิบาลควรจะระลึกสิ่งนี้ไว้เสมอเมื่อเขาขอรับรองให้คริสตจักร บริจาคเงินเพื่อความจำเป็นบางอย่าง

การเป็นผู้รักชาติที่ดีเริ่มต้นจากงบประมาณ ผู้รับใช้คนหนึ่งจะต้องควบคุมงบประมาณส่วนตัวของตนเองและการเงินของกลุ่มสมาชิกอย่างเคร่งครัด ไม่ควรเขียนเช็คเช็คเงินสด ครีดิทของคริสตจักรจะต้องอยู่ดีเสมอ จะต้องจ่ายค่าใช้จ่ายต่างๆ ตรงตามเวลา โครงการสร้างและขยายทั้งหมดจะต้องวางแผนอย่างระมัดระวังตามงบประมาณ

จะเกิดประโยชน์ที่จะระลึกคำกล่าวเล็กน้อยนี้ “ถ้าจ่ายมากกว่ารายได้ ค่าใช้จ่ายประจำของเราก็จะเป็นความหายนะของเรา”

ถ้ามีโครงการขยายต่อเติมใดๆ ศิษยาภิบาลต้องรู้เมื่อไรควรจะเลิก บางครั้งมีเส้นบางๆ ระหว่างความเชื่อกับการที่หักเอา เป็นสิ่งที่ที่ดีที่จะก้าวไปข้างหน้าและดำเนินการภายในขีดจำกัดของความเชื่อของคนๆ หนึ่ง อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อแก้ตัวที่จะหักเอาหรือเป็นคนใจ

ในโครงการสร้าง จะต้องมีการหาทุนเพื่อการจ้างงานเพื่อที่คนในรุ่นปัจจุบันจะจ่ายได้หมด การจ้างงานไปยังรุ่นลูกและหวังว่าเขาจะจ่ายเงินเพราะการที่หักของเขานั้นเป็นความบาป ข้าพเจ้าได้สอนเกี่ยวกับการสร้างคริสตจักรในหลายโอกาส และได้ใช้สูตรที่ข้าพเจ้ารวบรวมมาจากหนังสือเรียนของพวกเขาแบบติศเล่มหนึ่ง ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นสูตรที่ดี โดยเขียนไว้เช่นนี้

1. ก่อนที่จะเริ่มสร้าง จะต้องมียุทธศาสตร์อยู่แล้วหนึ่งในสามของงบประมาณ
2. ในระหว่างการสร้าง หาเงินทุนหนึ่งในสามของรายจ่ายทั้งหมด
3. หาเงินทุนไม่มากกว่าหนึ่งในสามของรายจ่ายทั้งหมด

ข้าพเจ้าได้ศึกษาเรื่องนี้อย่างละเอียดและเชื่อว่าเป็นการเงินที่ดี

อีกสองตัวอย่าง ข้าพเจ้าได้รู้จักศิษยาภิบาลที่นำคริสตจักรเข้าสู่โครงการสร้างต่อเติมที่ไม่สามารถจ่ายได้ ในแต่ละกรณี ศิษยาภิบาลลาออกเพราะความกดดัน และในแต่ละกรณีผู้ที่เป็นศิษยาภิบาลคนต่อมาเป็นโรคประสาท การจัดการที่แย่นี้เป็น สิ่งไม่จำเป็นและแสดงให้เห็นถึงความไม่รับผิดชอบในส่วนของศิษยาภิบาล

ความรับผิดชอบในการเป็นผู้รักชาติไม่ใช่เพียงแต่การจัดการทรัพย์สินของคริสตจักรอย่างถูกต้องเท่านั้น แต่ยังหมายถึง การชี้แจงเรื่องการเป็นผู้รักชาติให้แก่คริสตจักรอีกด้วย

ในปี 1936 ขณะที่ข้าพเจ้าไปทางเหนือเพื่อเทศนาข่าวประเสริฐ ผู้ปกครองคนหนึ่งในคริสตจักรท้องถิ่นพูดกับข้าพเจ้าว่า “ราล์ฟ อย่าลืมเทศนาเรื่องสิบลดนะ เพราะเป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐ”

ข้าพเจ้าพยายามทำตามคำแนะนำของเขาอยู่เสมอ ข้าพเจ้ากำหนดที่จะเทศนาเรื่องการถวายสิบลดอยู่เป็นประจำทุกปี ธรรมิกชนจะไม่จ่ายสิบลดหากว่าไม่มีใครสอน คริสตจักรที่ถวายสิบลดจะเป็นคริสตจักรที่มีการฟื้นฟู เป็นหน้าที่ของศิษยาภิบาลในการนำที่ประชุมเพื่อเป็นผู้รักชาติที่ดีในทุกด้าน

ผู้รับใช้จะต้องควบคุมเรื่องการเงินของตนเองอย่างระมัดระวัง เขาไม่ควรจะลืมนึกว่าผู้ที่ยืมก็เป็นทาสของผู้ที่ให้ยืม (สุภาษิต 22:7) ถ้าเขามีความกดดันเรื่องหนี้เป็นอย่างมาก เขาจะไม่สามารถตัดสินใจอย่างถูกต้องในทางฝ่ายวิญญาณในการรับใช้ของเขา

การเป็นผู้อัคราไม่ใช่ว่าเรื่องการเงินเพียงเท่านั้น คิษยาภิบาลเป็นผู้อัคราซื้อลิ้งค์ของพระเจ้า (1โครินธ์ 4:2) และพระคุณนานาประการจากพระเจ้า (1เปโตร 4:10) ซึ่งหมายความว่า เขาไม่สามารถเลือกคำเทศนาแบบสุ่มๆ ได้ เขาจะต้องรับใช้อย่างซื่อสัตย์และอธิษฐานตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะนำเขาไปตามความจำเป็นของคนทั้งหลาย เช่น จะต้องมียุติเพื่อดูแลเรื่องการเงิน เขาจะรับผิดชอบวิธีการจัดการเกี่ยวกับความจริงที่ยิ่งใหญ่ของพระวาระของพระเจ้า

มีเพียงสิ่งเดียวที่พระเจ้าประสงค์จากผู้อัคราและสิ่งนั้นคือความซื่อสัตย์ เขาสามารถทำได้ เขาสามารถเป็นผู้ที่ซื่อสัตย์ซื่อได้ ธรรมิกชนและผู้รับใช้ทุกคนสามารถซื่อสัตย์ได้เหมือนกัน ในวันพิพากษา แต่ละคนจะได้รับรางวัลเดียวกัน เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ดีแล้ว” กับผู้อัคราที่ซื่อสัตย์ของพระองค์ทุกคน

บทที่ยี่สิบสอง การใช้ในการเป็นบิดา

“เพราะในพระคริสต์ถึงแม้ท่านมีผู้ควบคุมสักหมื่นคน แต่ท่านก็มีบิดาแต่คนเดียว” (1 โครินธ์ 4:15)

เมื่อไม่มีพ่ออยู่ในบ้าน จะมีบางสิ่งขาดหายไป แม่อาจจะเป็นแม่ที่ดีเยี่ยม ปฏิบัติหน้าที่ได้ดีที่สุดและมีความรัก แต่ก็ไม่เหมือนกับการมีพ่ออยู่ เมื่อพ่อไม่อยู่ ก็มีที่ว่างเปล่าซึ่งมีแต่พ่อเท่านั้นที่เติมเต็มได้ โครงสร้างของบ้านที่ไม่มีพ่อนั้นมีความอ่อนแอ พ่อให้ความแข็งแกร่งและความมั่นคงที่บ้านที่ไม่มีผู้ใดสามารถให้ได้

เช่นเดียวกัน มีบางสิ่งขาดไปในกลุ่มสมาชิกคริสตจักรเมื่อศิษยาภิบาลไม่อยู่ ไม่เหมือนกับเวลาที่เขาอยู่ ผู้รับใช้ที่เทศนาที่ธรรมดาอาจเป็นผู้เทศนาที่มีไหวพริบดีกว่าศิษยาภิบาล แต่ก็ยังไม่เหมือนกัน

การที่ศิษยาภิบาลอยู่ทำให้เกิดความมั่นคง นอกจากนี้ ความไม่สบายใจและความหวั่นใจทั้งหมดจะหมดไปเมื่อศิษยาภิบาลอยู่ ถ้าเขาเพียงแต่นั่งอยู่ที่เวที ก็ยังจะมีความไว้วางใจและสันติสุขที่สงบซึ่งทุกคนสามารถรู้สึกได้

ศิษยาภิบาลมีอำนาจและความรับผิดชอบ คุณสมบัติทั้งสองนี้ไม่อาจแยกออกจากกันและกันได้ ผู้ที่แบกความรับผิดชอบของการเป็นผู้นำไว้จะต้องได้รับอำนาจที่เป็นของตำแหน่งนั้นอย่างชอบธรรม เขาไม่อาจเรียกร้องเอาอำนาจนี้มาได้ แต่จะต้องได้รับมา ทุกคนตั้งแต่คณะกรรมการผู้ปกครองจนถึงเด็กๆ ในชั้นอนุบาลจะต้องระลึกถึงสิ่งนี้ให้ดี

ศิษยาภิบาลควรจะปรึกษากับคณะกรรมการเกี่ยวกับการตัดสินใจที่สำคัญ อย่างไรก็ตาม เมื่อตัดสินใจแล้ว ไม่ว่าจะถูกหรือผิด จะต้องเป็นการตัดสินใจของผู้รับใช้ของพระเจ้าที่พระองค์ทรงให้รับผิดชอบ

ความรับผิดชอบต่อฝูงแกะของพระเจ้าเป็นเรื่องสำคัญ ผู้รับจ้างจะหนีไปเมื่อเกิดอันตราย แต่ผู้เลี้ยงแกะจะคงอยู่และปกป้องฝูงแกะ

“เขาหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย” (ยอห์น 10:13)

เมื่อมีการฟื้นฟูและวิญญานกำลังเกิดที่แทนบูซา ผู้เทศนาค่อนข้างเต็มใจที่จะรับความชอบที่พระเจ้าทรงเคลื่อนไหว เมื่อมีผู้ที่เชื่อใหม่มาหาพระคริสต์ ทุกคนเชื่อว่าตนมีส่วนร่วมในการนำวิญญานนั้นมา ศิษยาภิบาลและผู้ประกาศจะแบ่งปันในรายงานที่ดีนั้น

แต่ใครจะรับผิดชอบต่อแกะที่เตร็ดเตร่ไป อ้อ พวกเขาเป็นเพียงผู้หันหลังกลับและไม่เชื่อฟัง ดีแล้วที่พวกนี้ไปเสียได้ จะมีความสงบและเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างแท้จริงเพราะก้าวอ้าวแล้ว นั่นเป็นเหตุผลของพวกผู้รับจ้าง แต่ใครเป็นผู้ที่รับผิดชอบต่อแกะอย่างแท้จริง เราควรจะระลึกไว้เสมอว่า พระเจ้าจะเอาผิดจากผู้ที่รับผิดชอบต่อแกะที่เตร็ดเตร่ไปในป่าเช่นนั้น ผู้รับจ้างไม่เต็มใจที่จะยอมรับความรับผิดชอบเช่นนั้น ผู้รับใช้ของพระเจ้าที่เป็นพ่อฝ่ายวิญญานต่อกลุ่มสมาชิกเท่านั้นที่จะเต็มใจยอมรับความรับผิดชอบนั้น จะต้องมีคนตอบคำถามของพระเจ้าเกี่ยวกับแกะที่เตร็ดเตร่ไปไม่ได้อยู่ในคอก

ผู้ประกาศนุกเบิกที่ได้เริ่มคริสตจักรจะไม่ทำให้แกะกระจัดกระจายไป เขาจะไถ ลงคราด หว่านเมล็ดและเก็บเกี่ยว เขาได้ให้บัพติศมาผู้ที่เชื่อใหม่และอธิษฐานกับเขาจนได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ คนเช่นนั้นจะให้ชีวิตของตนแก่ฝูงแกะ เมื่อเรื่อศิโยนถูกชนด้วยพายุหนัก เขาจะคงอยู่ที่หางเรื่อนั้น เขาจะเป็นคนสุดท้ายที่จะทิ้งเรื่อไป ผู้เทศนาบุกเบิกนี้เป็นพ่อของฝูงแกะ

เปาโลเขียนจดหมายไปยังคริสตจักรเมืองโครินธ์ว่าพวกเขาอาจจะมีผู้ควบคุมเป็นหมื่นคน แต่มีพ่อเพียงไม่กี่คน ผู้ควบคุมอาจเทศนาและสอน แต่วิ่งหนีไปเมื่อเกิดปัญหาขึ้น พ่อจะยืนอยู่อย่างมั่นคงและไม่ยอมวิ่งหนี ยอมจำนนหรือยอมประนีประนอม เขาจะยืนอยู่อย่างมั่นคงเหมือนหินในยิบรอลต้า

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ชายคนนั้นสามารถพูดด้วยอำนาจ พระเยซูตรัสไม่เหมือนกับพวกอาลักษณ์ แต่ด้วยอำนาจ

“เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ หาเหมือนพวกธรรมาจารย์ของเขาไม่” (มัทธิว 7:29)

ดีเพียงใดที่ได้ยินเสียงของพ่อ ทุกอย่างเป็นไปด้วยดีเมื่อท่านได้ยินเสียงแห่งอำนาจ

หลังจากผ่าตัดมะเร็ง ข้าพเจ้านอนอยู่บนเตียงที่โรงพยาบาล ในพื้นที่กทัน บริติชโคลัมเบีย เย็นวันหนึ่ง ดร. คริสทีย์ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านมะเร็งมาที่ข้างเตียงข้าพเจ้า เมื่อเขาเริ่มพูด ข้าพเจ้าเริ่มตอบ ข้าพเจ้าจะไม่มีวันลืมสิ่งที่เขาพูดเลย “ผมกำลังพูดอยู่ คุณต้องฟัง”

นั่นเป็นผู้มีอำนาจเกี่ยวกับโรคมะเร็งพูดอยู่ ข้าพเจ้าเต็มใจที่จะเงยบและฟัง

เมื่อพ่อพูดด้วยเสียงแห่งอำนาจ ลูกๆ ควรจะเงยบและฟัง เมื่อศิษยาภิบาลพูดด้วยอำนาจ แกะจะควรจะฟัง เมื่อพ่อของฝูงแกะพูด แกะไม่จำเป็นต้องพูด

บทที่ยี่สิบสาม เรียน โจ

เรียน คุณโจ

สวัสดี

คุณเห็นแล้วใช่ไหมว่า ธรรมิกชนไม่ได้เป็นเพียงหุ่นเชิด แต่เป็นอวัยวะในพระกายของพระคริสต์ ทั้งผู้รับใช้และสมาชิกเป็นอวัยวะของร่างกายเดียวกัน การทำงานร่วมกันอย่างกลมกลืนเพื่อทำงานของพระเจ้าให้มากขึ้น ทั้งสองมีส่วนสำคัญในการขยายแผ่นดินของพระคริสต์บนโลกนี้ ทั้งสองจะประสบความสำเร็จได้เมื่อพอใจที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าในชีวิตของเขา

ศิษยาภิบาลของคุณไม่ใช่คนพาล ผู้เผด็จการ เจ้านายผู้ครอบครองมรดกของพระเจ้า เขาเป็นผู้เลี้ยงแกะซึ่งดูแลวิญญาณของคุณ เขารู้ว่าวันหนึ่งเขาจะต้องให้การรายงาน ความกังวลหลักของเขาคือ สวัสดิภาพ ชีวิตและวิญญาณของคุณ เขาปรารถนาที่จะเห็นคุณพัฒนาและพระเจ้าทรงใช้ความสามารถทั้งหมดของคุณ

ในฐานะศิษยาภิบาลของคุณ ผมขอแนะนำให้คุณคงความไว้วางใจและความเชื่อมั่นในผู้นำที่พระเจ้าประทานให้ ผมหนุนใจให้คุณรักษาวิญญาณที่เปิดออกและให้สื่อสารอย่างจริงใจ ถ้าคุณมีปัญหาที่ต้องได้รับคำตอบ มาหาผมโดยเร็ว

ขอให้ผมกล่าวคำตักเตือนสุดท้าย แม้ว่าเราควรจะรักกันและรักและคงมิตรภาพที่อบอุ่นไว้ แต่จะต้องอยู่ในระดับศิษยาภิบาลและธรรมิกชนเสมอ มิฉะนั้น จะเป็นการทำลายความเคารพไป เราจะต้องไม่คุ้นเคยกันมากจนไม่มีความเคารพ คุณจะต้องไม่เรียกชื่อผมเฉยๆ แต่ให้มีตำแหน่งข้างหน้า ไม่ใช่เพราะผมสูงส่งและเลิศลอยจนไม่สามารถเข้าถึงได้ คุณควรจะสามารถเข้าถึงผมได้เสมอและรู้สึกสามารถนำภาระหนักออกจากท่านได้ ผมรับรองได้ว่าผมจะรักคุณและช่วยเหลือคุณเสมอ อย่างไรก็ตาม จะต้องรักษาความเคารพไว้ ไม่ใช่สำหรับผมเอง แต่สำหรับตำแหน่งที่ผมดำรงอยู่และความหมายของตำแหน่งนั้น

ผมเชื่อว่าผมได้ช่วยเหลือคุณ จงพอใจในพระคริสต์ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้วางคุณไว้ ทั้งคุณและผมจะได้รับขึ้นไปด้วยกัน

ด้วยความรักคริสเตียน

ศิษยาภิบาล

บทที่ยี่สิบสี่

เรียน ศิษยาภิบาล

เรียน ศิษยาภิบาล

ก่อนอื่น ขอให้ผมแสดงความขอบคุณอย่างจริงใจที่คุณให้เวลากับผม ผมไม่มีวันที่จะหาคำขอบคุณใดที่เพียงพอ คุณได้เปลี่ยนความคิดของผมในเรื่องเกี่ยวกับผู้รับใช้ แต่แสดงให้ผมเข้าใจและผมจะไม่วิจารณ์ผู้รับใช้อีก

คุณได้ขยายความเข้าใจของผมออกและช่วยให้ผมเห็นการเรียกและงานของศิษยาภิบาลในมิติใหม่ ตอนนี้ผมเริ่มเข้าใจแล้วเกี่ยวกับขอบเขตของความรับผิดชอบของผู้รับใช้ ต่อไป ผมจะสนับสนุนคุณและผู้รับใช้ทุกคนด้วยการอธิษฐานอย่างร้อนรน

ผมไม่เพียงแต่เข้าใจเกี่ยวกับตำแหน่งของศิษยาภิบาลมากยิ่งขึ้นเท่านั้น แต่ได้พบสถานที่ที่ถูกต้องในพระเจ้า ผมรับรองว่า จะไม่รู้สึกเป็นใครอีกต่อไป ไม่เป็นเพียงชื่อในรายชื่อสมาชิกคริสตจักร เป็นเพียงหมายเลขบนบัญชี ผู้ทำให้ก้าวขึ้นขึ้น ตอนนี้ผมสามารถตระหนักถึงที่ที่ตั้งขึ้นในพระกายของพระคริสต์ ผมจะไม่รู้สึกว่าคุณบีบบังคับอีกต่อไป และรู้สึกเป็นอิสระที่จะพูดคุยเมื่อเหมาะสม ในขณะที่ใช้สิทธิที่พระเจ้าประทานให้ในพระกาย ผมจะฟังเสียงของผู้เลี้ยงแกะ ผมจะไม่พูดสิ่งใดที่จะก่อให้เกิดความเสียหาย

ผมขอบคุณพระเจ้าที่มีคุณ ผู้ได้แสดงให้เห็นผมมีความเข้าใจเช่นนี้ ด้วยพระคุณของพระเจ้า ผมขออุทิศตนเองใหม่เป็นธรรมิกชนที่สัตย์ซื่อ ทำทุกสิ่งในอำนาจของผมเพื่อให้งานของพระเจ้าดีขึ้น และรองรับมือของผู้รับใช้พระเจ้าที่เป็นผู้เลี้ยงแกะของผม ถ้าคุณคงนำผมเหมือนกับที่คุณได้ทำมาจนถึงตอนนี้ ผมสัญญาว่าจะทำตามคุณ ผู้เลี้ยงแกะของผม ไม่ว่าจะเข้มงวดแค่ไหน ข้าพเจ้าที่ราบ และผ่านหุบเขาลึกไปยังทุ่งหญ้าเขียว ผมมีความไว้วางใจและเชื่อมั่นในคุณ ผมรู้ว่าคุณจะนำผมไปยังน้ำนิ่งและทุ่งหญ้าเขียว ผมจะพอใจที่จะอยู่ในคอกแกะที่คุณเป็นผู้เลี้ยงแกะ ขอให้พระเจ้าอวยพรคุณครับ ผมรักคุณ

ใจ

เกี่ยวกับผู้เขียน

ราล์ฟ วี เรย์นัลด์ส ผู้เทศนาพื้นเทศออสต์เป็นเวลาห้าสิบปี ได้ใช้เวลาจำนวนมากในการรับใช้คริสตจักรของเขาในวิธีอื่นๆ ที่นอกไปจากการเทศนา การเป็นศิษยาภิบาล และการประกาศ เขาดำรงตำแหน่งคณะกรรมการใหญ่ของ United Pentecostal Church (สหคริสตจักรพื้นเทศออสต์) และดำรงตำแหน่งกรรมการใน Foreign Missionary Board (คณะกรรมการมิชชันต่างประเทศ) เป็นเวลาหนึ่งปี และ Board of Christian Education (คณะกรรมการการศึกษาคริสเตียน) เป็นเวลาหนึ่งปี เป็นมิชชันนารีที่อาศัยอยู่ในจาเมกาเป็นคนแรกเป็นเวลาแปดปี ในขณะที่อยู่ในจาเมกา อาจารย์เรย์นัลด์สก่อตั้งโรงเรียนสอนพระคัมภีร์แห่งแรกของฝ่ายมิชชันนารียูพีซี นอกจากนี้ ยังดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการของ Conquerors Bible College (คองเคอร์เรอร์ส ไบเบิล คอลเลจ) เมืองพอร์ตแลนด์ รัฐออริกอน และเป็นผู้อำนวยการคนแรกของ Apostolic Missionary Institute (อพอสตอลิกมิชชันนารี อินสติทิวท์) รัฐออนแทรีโอ ประเทศแคนาดาเป็นเวลาสองปี นอกจากนี้ ยังดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าอธิภาคของภาคตะวันตกเฉียงเหนือเก่าหกปี ซึ่งในเวลานั้นปกคลุมตั้งแต่รัฐแคลิฟอร์เนียถึงทั่วโลกเหนือ และจากเมืองไซออนน์ รัฐไวโอมิงถึงชายฝั่งแปซิฟิก หลังจากนั้น เขาเป็นเจ้าอธิภาคเขตบริติชโคลัมเบียเป็นเวลาสามปี เขายังดำรงตำแหน่งคณะกรรมการภาคต่อไปนี้ ออนแทรีโอ บริติชโคลัมเบีย วอชิงตัน ภาคตะวันตกเฉียงเหนือ และภาคเหนือและกลาง นอกจากนี้ ยังดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการพิเศษของภาคตะวันตกเฉียงเหนือ สหคริสตจักรพื้นเทศออสต์ เป็นเวลาสองปี ในปี 1985 Editorial Division (ฝ่ายบรรณาธิการ) ได้ให้รางวัล "Writer of the Year" (นักเขียนแห่งปี) แก่เขา ปัจจุบัน เขาเป็นสมาชิกคณะกรรมการใหญ่กิตติมศักดิ์ของ U.P.C.I. (ยูพีซีไอ) เลขาธิการของภาคบริติชโคลัมเบีย และอุทิศเวลาจำนวนมากในการรับใช้ในการเขียน